

เรื่องในใจเราต่าง//คน

เขียนมไทยในต่างแดน

เรื่องในใจเราต่าง//คน

โดย..สกันตา

เชียนมไทยในชางแดน

เขียนในชางแดน
โดย สันตา

ISBN 978-616-90150-3-1

เยี่ยมไทยในต่างแดน

“Visit Great Thai Around The World”

ผู้เขียน สกัณฑา

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2553

จัดพิมพ์ สำนักพิมพ์แม่บ้านทันสมัย

45/6-7 เยื้องสถานีรถไฟสามเสน ถนนเศรษฐศิริ

แขวงสามสานใน เขตพญาไท กทม 10400

โทร. 02-279-2831

โรงพิมพ์ สำนักพิมพ์แม่บ้านทันสมัย

จัดจำหน่าย บริษัท สวิท ทรี จำกัด

79/341 ถนนสาธุประดิษฐ์ แขวงช่องนนทรี

เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

โทร. 02-673-7091

ราคา 499 บาท จำนวน 176 หน้า

คำนำ

อาหารเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ยิ่งอยู่แดนไกล อาหารแต่ละอย่าง น้ำดื่มแต่ละชนิด ยิ่งมีความหมาย ขณะที่ท้องอันแสนหิวไทยของเราได้อิ่มเอม หัวใจของเราก็พลอยเบิกบานไปด้วย เพราะเราไม่ได้กินดื่มแค่รสชาติหรือความอร่อยเพียงอย่างเดียว หากแต่ได้สัมผัสถึงซึ่งจิตวิญญาณที่แท้ไปพร้อมๆ กัน

โดยเฉพาะอาหารไทย ที่มีความพิเศษอยู่ในตัวเอง ผัดไทยจึงไม่ใช่แค่ผัดไทยอีกต่อไป กลายเป็นของพิเศษที่จะมีในวาระพิเศษตามแต่ที่ชุมชนไทยในแต่ละประเทศเหล่านั้นได้สร้างสรรค์ขึ้น

นอกเหนือไปจากวัดไทย สถานทูตไทย ที่คนไกลบ้านจะได้ไปรวมตัวกันแล้ว ร้านอาหารไทย เป็นสถานที่พิเศษอย่างยิ่ง ถือเป็น “หัวใจของชุมชนคนไทยในต่างแดน” ก็ว่าได้ เพราะก้าวแรกของหลายคน..เริ่มต้นที่นี่

ขณะที่เป็นชุมชนของเหล่าบรรดาคนไทยหลากหลายอาชีพ ทั้งคนทำงานร้านอาหาร พ่อครัว เจ้าของร้านอาหาร ที่มุ่งมั่นพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว รวมไปถึง นักศึกษาที่ทำงานพิเศษเพื่อหารายได้อย่างอุตสาหะแล้วที่แห่งนี้ยังเป็นศูนย์รวมของเพื่อนผองน้องพี่ลูกบ้านอาอา ให้เรารู้ว่าท่ามกลางโลกที่เว้งว้างภายนอก ยังมีคนที่คอยปลอบประโลมและให้กำลังใจเราในวันที่เฝ้ายาม เศร้า หรือพลาดหวังได้ แม้เป็นเสมือนโลกจำลองของสังคมไทย แต่ก็เติมเต็มหัวใจของคนไทยที่อยู่ไกลบ้านได้อบอุ่น พร้อมจะสู้กับอุปสรรคนานาต่อไปได้เป็นอย่างดี และที่ชุมชนไทยเหล่านี้เอง ที่คนไทยเราได้พบคุณค่าไทยที่แท้ นั่นคือ “การให้” และ “การแบ่งปัน” ไม่ว่าจะเป็ สิ่งของ ค่าพูด หรือแม้แต่เรื่องราวในชีวิต ทั้งประสบการณ์ด้านร้ายและด้านดี ล้วนมีประโยชน์ทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้เอง “เยี่ยมไทย ในต่างแดน” จึงเริ่มต้นขึ้นโดยคำว่า “เยี่ยม” นี้ มี 2 ความหมาย คือ “เยี่ยมเยียน” และ “เยี่ยมยอด”

ขณะที่เราไปเยี่ยมเยียนแบบไทยๆ เพื่อนำความห่วงใย กำลังใจไปมอบต่อกันแล้ว ก็เป็นการยกย่องในความเก่งกล้าสามารถ ตลอดจนความมุ่งมั่นอดทนของพี่น้องชาวไทยเหล่านั้นไปพร้อมๆ กัน ด้วยว่า “เยี่ยมยอด” ในการจะเป็นต้นแบบแนวทางให้คนรุ่นหลังๆ ได้ตามรอย

ในเล่มนี้เราพาไปเปิดมุมมองและประสบการณ์ของพี่น้องชาวไทย 24 ท่าน จาก 11 ประเทศ ทั้งทั้งในทวีปยุโรป ชมพูทวีป ตะวันออกกลาง ออสเตรเลีย และเอเชีย แม้ว่าจะสำเร็จไม่ถนัดนัก แต่เราเต็มใจและสุขใจในภารกิจนี้อย่างยิ่ง

คณะผู้จัดทำ

“Visit Great Thai Around The World”

การแบ่งปัน คือ รากฐานของเรา

กว่า 30 ปี ของ บริษัท กีวี และ คมคม โปรดักส์ จำกัด ผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องใช้ในครัวเรือน ประเภทมีดสแตนเลส เรายึดมั่นเรื่องการแบ่งปันเป็นที่ตั้ง

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นอกจากมุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์หลากหลาย ตามคำขวัญของเราที่ว่า “ครบเครื่อง เรื่องมีดครัว” แล้ว เราถือว่านิยามความหมายของมีดที่แท้จริง คือ Sharing Equipment หรือเครื่องมือ เครื่องมือแห่งการแบ่งปัน เพื่อจัดสรรปันส่วนสิ่งที่มีอยู่ให้ได้รับเท่าๆ กันทุกคน หรือตามเท่าที่ต้องการได้ทั้งสิ้น

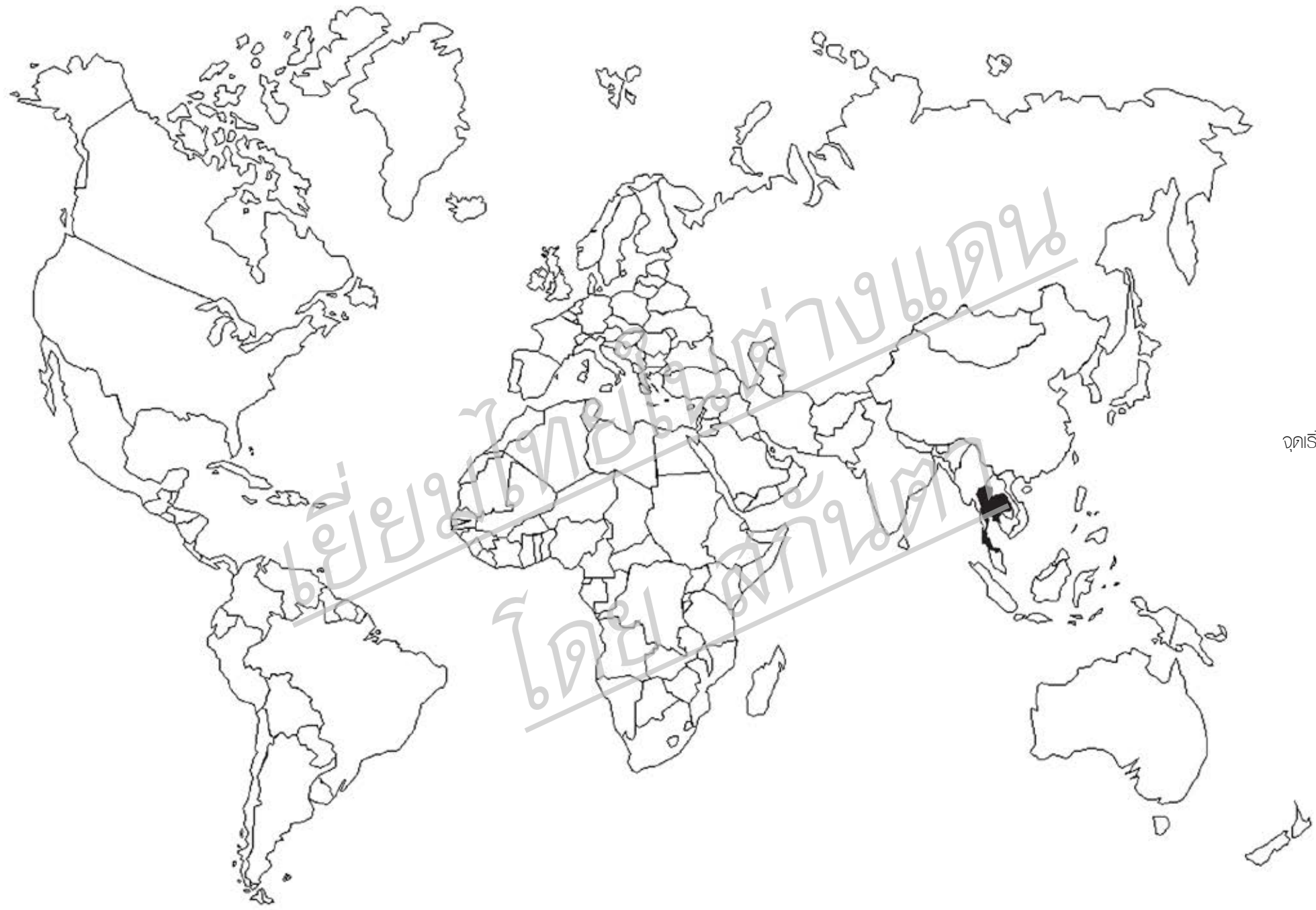
อีกทั้งยังถักทอสายใยเชื่อมโยงในครอบครัวญาติมิตรให้เหนียวแน่นมากขึ้น จากครั้งหนึ่งอาจจะมีดีเพียงเล่มเดียวเป็นคำตอบของทั้งบ้าน แต่ปัจจุบันได้เปิดพื้นที่สมาชิกทุกคนในครอบครัว เพื่อนฝูงที่เรารัก ได้มีส่วนร่วม แบ่งปันความสุขกันมากขึ้น กับการทำครัวหรืองานศิลปะแกะสลัก เราจึงสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์แบบต่างๆ ทั้งนี้ มิใช่อะไรอื่น นอกจากการใช้เวลาร่วมกันมากขึ้น เพียงเท่านั้น ความสุขเล็กๆ ก็เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืนและมั่นคง

นอกจากนี้ เรายังส่งเสริมกิจกรรมด้านสังคมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะศิลปวัฒนธรรมไทยด้านการแกะสลัก รวมถึงด้านอื่นๆ ด้วย ทั้งในและต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อแสดงถึงมุ่งมั่นตั้งใจและความภาคภูมิใจของเรา ในฐานะคนไทย บริษัทของคนไทย

จากรางวัลผลิตภัณฑ์ดีเด่น ปีพ.ศ.2543 ที่ได้รับนั้น นับเป็นอีกพลังใจสำคัญที่จะทำให้เราก้าวเดินต่อไป อย่างแน่วแน่คงมั่น สมดังปณิธานของเราที่ว่า “การแบ่งปันคือรากฐานของเรา” นั่นเอง

CONTENTS

อินเดีย	1. สุขใจในทางธรรม กับพระราชรัตนรังสี ประธานสงฆ์วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์	14	สวีเดน	13. สะพานเชื่อมสองวัฒนธรรมไทย-สวีเดน กับจุฑามาศ เรงกลี-บุญเมือง มูลนิธิสมเด็จพระเจ้าเพื่อวัดศรีนครินทรวราราม	92	
	2. ความพยายามที่ไม่มีวันหยุด ของพระครูปลัด ดร.คมสรณ์ คุณุตถัมโม ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์	20		14. นิยามความเป็นไทยในสวีเดน กับเจษฎา จันทระมะ ผู้จัดการทั่วไปการบินไทย	98	
	3. ธรรมะอินเทรนด์ กับพระมหาอ้าย อธิปัญญา พระธรรมทูตไทย	26		อังกฤษ	15. เชฟสาวน่าหัวใจธรรมะล่องฝัน เพ็ญณี จิรายุวัฒนา	106
	4. คู่ประสบการณ์ในดินแดนแห่งศรัทธา กับเลิศรัชต์ อัครพิศพงษ์ ศรัทธาทัวร์ จำกัด	32			16. ยิ้มสยาม ที่อังกฤษ บุญชอบ เอเว่น	112
แอฟริกาใต้	5. ชีวิตแบบไทยๆ สไตลส์นั้น ไชโย ร้าน Sanan's Chaing Mai Autentic Thai Cusine (Thai Foon)	40	แคนาดา	17. เอกลักษณ์ไทยยิ่งใหญ่ กับหทัยา กองศิลป์ ร้านอาหารศาลาไทย	118	
	6. นำใจไทย...ในแอฟริกาใต้ กับวารวดี สุนทรพงษ์เผ่า-ฮาบิส Trans-Pacific Trade and Investment pty.,Ltd.	46		18. ครบเครื่องเรื่องไทย ที่บ้านไทย กับนันทวัน โดฟ Echo Valley Ranch&Spa	122	
ดูไบ	7. โอกาสทองที่เรือรอกในดูไบ กับวิทยากร มณีเนตร กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์	54	ญี่ปุ่น	19. ธรรมะน่าใจ กับพิมใจ มัดสุโมใต้ พี เค สยาม จำกัด และร้านอาหารไทยแก้วใจ	130	
	8. กว่า ไบตอง จะสะบัดไบใน ดูไบ กับปราโมทย์ วัฒนพานิชกุล C.M.Supermarket&Baitong Restaurant	58		20. "อดทน" คาถาแห่งชีวิต ของประพันธ์ กล้าหาญ ค่ายมวย วีระศักดิ์เล็ก แฟร์เท็กซ์ มวยไทย ยิม	136	
อิหร่าน	9. ทูตวัฒนธรรมไทยในอิหร่าน กับอรุณ พิงบัว	66	ออสเตรเลีย	21. ด็อกเตอร์ชาวไทยหัวใจธรรมะ ดร.เอมอร ไชยชาญ	144	
	10. คู่เพื่อฝัน ของว่าที่ด็อกเตอร์ไทย รักษ์สกุล ชันนุ Tarbiat Modares University	72		22. ครอบครัวไทยหัวใจอบอุ่น กับอมรรัตน์ จันดี๊ะ ร้านอาหารชาติไทยและกรรมการสวัสดิภาพสมาคม	150	
กรีซ	11. สุขแบบไทยในกรีซ วาสิณี อังศุการ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น: ผู้ช่วยทางด้านกิจการทูตและเศรษฐกิจ สถานทูต ณ กรุงเอเธนส์	80	เวียดนาม	23. ภาคภูมิใจในความเป็นไทย กับจิรัฐดา สุดหอม ร้านอาหารชาวไทย	158	
	12. เรือนไทย ร้านอาหารของคนไทยในกรีซ กับวรรณมา ชุ่มผึ่ง ร้านอาหารเรือนไทย	86		24. พลังไทยช่วยไทย กับชุมพล ปิยานนท์พงศ์ นายกสมาคมนักธุรกิจไทย	164	
				สวีท Thai Select	170	

จุดเริ่มต้นของการเดินทาง... 11 ประเทศ

1. ชาติสถาน : ลุมพินีวัน

เมืองลุมพินี อินเดีย

สวนลุมพินีวัน เป็นสถานที่ประสูติของพระพุทธองค์ ในตำบลลุมพินิตะ ปัจจุบันอยู่ในเขตประเทศเนปาล ได้รับการพัฒนาจากคณะกรรมการพัฒนาลุมพินี ให้เป็นพุทธอุทยานทางประวัติศาสตร์ของโลก ในพื้นที่ 6,000 ไร่ แบ่งเขตอุทยานตามผังของโครงการพัฒนาลุมพินี เป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ เขตสวนลุมพินีวัน ส่วนนี้ครอบคลุมอาณาบริเวณโบราณสถาน ทั้งเสาศิลาจารึกพระเจ้าโกศกมหาราช มาयाเทวีวิหาร สระโบกขรณี อีกส่วนเป็นเขตวัดนานาชาติ ซึ่งมีหลากหลายทั้งวัดพม่า วัดเนปาล ศูนย์วิปัสสนา วัดไทย ซึ่งก็คือ วัดไทยลุมพินี ทำยสุดคือเขตหมู่บ้านลุมพินีใหม่ อยู่ด้านรอบนอกมีทั้งร้านอาหารและโรงแรม สำหรับผู้แสวงบุญจะไปแวะพักผ่อน ทั้งนี้ยังมี “พุทธวิหาร ศาลาวิถยาน 960” อยู่ในความดูแลของ วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์-อินเดีย

การไปนมัสการสถานที่ที่พระพุทธองค์ประสูติ สอนให้รู้ว่า พระองค์เกิดมาเพื่อเป็นผู้เจริญ เพื่อที่จะเป็นสมบัติของชาวโลก มิใช่สมบัติของใคร ผู้ใดผู้หนึ่ง นับเป็นสมบัติทางธรรมโดยแท้

2. อภิสัมพุทธสถาน : พุทธคยา

เมืองพุทธคยา อินเดีย

สังเวชนียสถานแห่งการตรัสรู้แห่งนี้ องค์การยูเนสโกได้ประกาศให้เป็นมรดกโลก ภายในประกอบด้วย มหาเจดีย์โพธิคยา สัตตมหาสถาน โพธิบัลลังก์ อนิมิสเจดีย์ รัตนจกกรมเจดีย์ ฯลฯ โดยเฉพาะบริเวณมหาโพธิ์วิหาร เป็นส่วนสำคัญที่สุด เพราะพระพุทธองค์เสด็จมาตรัสรู้ยังใต้ต้นโพธิ์แห่งนี้ สอนให้รู้ว่า มนุษย์จะศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ดูตนอย่างไร จึงจะไม่หลงทิศผิดทาง ชนิดไม่ต้องลองถูกลองผิดอีกแล้ว ณ ที่ตรงนี้ พระพุทธองค์สอนให้เราเห็นว่าไม่ถึงที่สุดแห่งปณิธาน จักไม่เปลี่ยนทิศทางอย่างเด็ดขาด อันถือเป็นสัจจะของมหาบุรุษพระพุทธเจ้า

สำหรับวัดไทยที่อยู่ในบริเวณนี้ คือ วัดไทยพุทธคยา ที่สร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2500

3. รัมมจักกัปปวัตตสถาน : สารนาถ

เมืองสารนาถ อินเดีย

สารนาถ หรือ ปาอิสิปตมฤคทายวัน ในแคว้นเมืองพาราณสีแห่งนี้ ถือเป็น สังเวชนียสถานที่พระพุทธองค์ ทรงแสดงปฐมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์ทั้งห้า ประกอบด้วย รัมเมฆสถูป สถูปที่สร้างอุทิศแด่ผู้เห็นธรรม เป็นสถูปโบราณทรงบาตรคว่ำก่อด้วยหินทราย ด้วยพุทธสถานโบราณแห่งนี้สร้างขึ้นในสมัยมหาราชพระเจ้าอโศกมหาราช ผู้แสวงบุญทั้งหลาย จึงได้ขนเสาศีลาจารึกพระเจ้าอโศก ที่สูงราว 50 ฟุต หัวเสาเป็นรูปสิงห์สี่ตัวหันหน้าแยกกันไปคนละทิศ ตลอดจน ธรรมราชาธิกสถูป สถูปที่อุทิศแด่พระราชภา เป็นต้น

สังเวชนียสถานแห่งนี้ สอนให้เรารู้ว่า รู้ดีมีคุณธรรมพร้อมแล้ว อย่างนี้เฉย ต้องเผื่อแผ่บุคคลอื่นให้ตื่นจากความมืดบอด ยึดพระพุทธองค์เป็นแบบอย่าง ด้วยพระพุทธองค์นั้น ทรงอนุเคราะห์ชาวโลกอย่างยิ่งใหญ่ โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ทรงสอนตั้งแต่วาจาจนกระทั่งยาจก สอนคนที่มีบอดให้เห็นแสงสว่าง บอกคนที่หลงทาง ให้เดินถูกทาง อีกทั้งพระองค์ทรงทำงานตั้งแต่เข้ายันค่ำคืน เป็นผู้ตื่นขณะที่คนอื่นตกลอยในความหลับใหล

4. ปรินิพพานสถาน : กุสินารา

เมืองกุสินารา อินเดีย

ศาสนสถานกุสินาราแห่งนี้ แบ่งเป็น 4 กลุ่มด้วยกัน หลักๆ คือ สถูปใหญ่-พระสถูปปรินิพพานวิหาร ปรินิพพาน พระพุทธปรินิพพาน ส่วนมฤคทายวันเจดีย์-สถานที่ถวายพระเพลิง และโศกธารามณเฑียรเจดีย์-สถานที่แจกพระบรมสารีริกธาตุ ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออก ขณะที่ วิหารมาธา-กั้วร์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปขนาดใหญ่สูงถึง 3.05 เมตร ซึ่งแกะสลักมาจากหินก้อนเดียว ทั้งหมดนี้สอนให้คนเรารู้ว่า ให้รู้จักตายก่อนตาย ให้รู้จักปล่อยวางอย่างว่างเย็น และอย่างไม่ประมาท

ในเมืองกุสินารา รัฐอุตตรประเทศ ยังเป็นที่ตั้งของชุมชนและวัดพุทธนานาชาติทั้ง ไทย จีน ทิเบต ฯลฯ โดยเฉพาะวัดไทยอันเป็นศูนย์รวมจิตและกายใจ ก็คือ วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์

สุขใจในทางธรรม

พระราชรัตนรังษี

ประธานสงฆ์วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย

เอ่ยถึงอินเดีย หลายคนอาจนึกถึงภาพต่างๆ กันไป โดยเฉพาะภาพสัจธรรมแห่งชีวิต ที่ทำให้ลี้ลับจนขอปฏิเสศที่จะไปยามมีคนซัดขวนไปท่องเที่ยวยังดินแดนแห่งนี้

แต่สำหรับ พระราชรัตนรังษี (วีรยุทธ วีรยุทธ) ประธานสงฆ์วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ รัฐอุตตรประเทศ สาธารณรัฐอินเดียแล้ว ถือว่าอินเดียเป็นประเทศที่คนไทยควรไปเยี่ยมชมเยื่อนอย่างยิ่ง เพราะเป็นประเทศที่รวม “ที่สุดของที่สุด” แห่งสัจธรรมชีวิตไว้ทีเดียว

“อินเดีย เป็นประเทศเดียวที่เราชาวพุทธจะมีข้อเลือกไม่ได้ว่า จะไปหรือไม่ไป เพราะบรรพบุรุษทางศาสนาของเราอยู่ที่นั่น”

พระราชรัตนรังษีกล่าวในฐานะที่เป็นตัวแทนพระธรรมทูตจากประเทศไทย ไปปฏิบัติอยู่ยังอินเดียนานกว่า 20 ปี ซึ่งมีบทบาทสำคัญยิ่งในการนำพาพระพุทธศาสนากลับคืนสู่แดนพุทธภูมิ

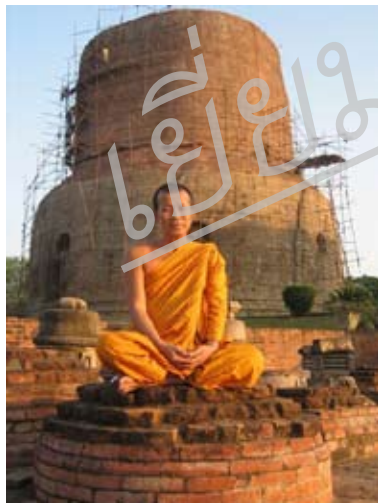
“ครั้งหนึ่งในชีวิตของคนมีศาสนา เราไม่ควรจะมีโอกาสได้ใกล้ชิด ทางกาย ทางวาจา ทางใจ กับสถานที่ที่พระพุทธเจ้าเคยเกิด เคยมีการศึกษา ได้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ และมีชีวิตแห่งความเป็นมนุษย์จบที่นั่น”

พระราชรัตนรังษีย้ำว่า การไปอินเดียได้คุณค่าแห่งชีวิตถึง 5 ประการ หนึ่ง ได้ไปไหว้พระ สอง ได้ไปพบปะสิ่งต่างๆ สาม ไปเปิดกว้างทางความคิด สี่ ไปตั้งจิตปฏิบัติธรรม และห้า ไปเพื่อน้อมนำสิ่งที่ดีกลับมา

โดยเฉพาะสังเวชนียสถาน 4 ที่เป็นสถานที่ประสูติ สถานที่ตรัสรู้ สถานที่ที่พระองค์แสดงธรรมเทศนาครั้งแรก ประกาศพระธรรมจักร และสถานที่ที่พระองค์ดับขันธปรินิพพาน ถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวพุทธ

มากกว่านั่นคือการเป็นที่สุดของที่สุด อันเป็นเอกลักษณ์ของอินเดีย ซึ่งจะหาไม่ได้อีกแล้วที่ไหนในโลก แต่อินเดีย มีทุกอย่างให้คนเราได้เห็น ทั้งสุขที่สุด ทุกข์ที่สุด รวยที่สุด จนที่สุด งามที่สุด หนาวที่สุด มีครบหมดความเป็นที่สุดนี้ สามารถโยงให้เห็นความทุกข์ ความสุขได้เร็วกว่า ในการเรียนรู้ชีวิต

“อินเดียจึงเป็นเมืองที่ปฏิบัติธรรม ประเทศไทยเป็นเมืองน่าอยู่ แต่อินเดียเป็นเมืองน่าบำเพ็ญบารมี เพราะ

เป็นเมืองสำหรับบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์ที่จะเป็นพุทธะ เป็นเมืองที่สร้างวิรชนทางจิตวิญญาณ เป็นเมืองปรัชญา เป็นเมืองที่ศาสนากำเนิด อินเดียไม่น่าเหมาะแก่การอยู่สำหรับคนไทย แต่เหมาะกับการไปบำเพ็ญบารมี เพราะไม่มีเมืองไหนแล้วที่เราได้บำเพ็ญบารมีได้ครบถ้วนอย่างนี้”

ขณะเดียวกันเป็นการเปิดกว้างทางธรรมด้วย ทำให้คนเรายอมรับตัวเราเอง พยายามรับสังขารและสภาพความเป็นจริงของตัวเองแล้ว หัวใจคนเราจากที่เคยแคบ ก็จะเริ่มเปิดกว้างขึ้น

“คนที่ไปอินเดียกลับมาใจกว้างทุกคน ยอมรับสภาพสิ่งต่างๆ เริ่ม ปล่อยให้สิ่งดีๆ เข้ามาหาตัวเราได้ง่ายขึ้น กลับมาเมืองไทย มันทำให้เรามีความสุขแบบง่ายๆ มีความสุขแบบราคาถูกๆ ได้ง่ายขึ้น”

พระราชรัตนรังษิย์เข้าถึงระดับการพัฒนาทางด้านจิตใจของคนไทยหลายคนที่เปลี่ยนไปหลังจากได้เยือนอินเดีย ควบคู่กันไปกับนั้น คือการปฏิบัติธรรม หากจะปฏิบัติธรรมให้ถึงที่สุด จะต้องมีการทำกรรม และครูที่วางนั้นก็คือ พระพุทธเจ้า โดยศึกษาได้จากสังเวชนียสถาน สถานทั้ง 4 แห่ง ซึ่งเป็นทั้งโรงเรียนมหาวิทยาลัย และค่ายฝึกหัด ขัดตน ของมนุษย์เราเลยก็ว่าได้

“ชาวพุทธเราจึงพลาดไม่ได้ ควรจะได้ไปเป็นอย่างยิ่ง” ว่าแล้วพระราชรัตนรังษิย์จึงย้ำถึงบุคคลที่ควรจะไปอินเดีย คือบุคคลผู้มุ่งหวังการพัฒนา เพื่อเป็นการยกระดับชีวิตตนเอง ยกกระดับฐานทางครอบครัว และยกระดับทางสังคม เป็นลำดับ

“บุคคลที่สมควรไปนอกจากพ่อแม่เรือนแล้ว คือองค์การที่ทำงานราชการบ้านเมือง ที่ทำงานดูแลประเทศชาติ ควรให้มาอย่างยิ่งเลย เพราะอยู่ประเทศไทย เราอยากให้คนมีคุณธรรม เราจึงต้องให้เขามายังที่ต้นกำเนิดคุณธรรม มันเป็นโรงเรียนสอนคนอย่างแท้จริง”

ปัจจุบันการไปยังอินเดียไม่ยากอีกต่อไป อีกทั้งถ้อยคำอธิบายในเรื่องราวต่างๆ ก็เป็นไปอย่างง่ายดาย เพราะที่วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ ผลิตพระธรรมทูตเป็นพระวิทยากร เดินทางบรรยายให้ยอดตลอดการเดินทาง ไม่ต้องไปฟังที่กุสินาราอย่างเดียว

“เราควรจะไป เพราะไปมาแล้ว ทำให้หน้าที่การงานดีขึ้น ทำให้ชีวิตในครอบครัวของเรามีความมั่นคงขึ้น ทำให้สถานะทางสังคมเรา มีความมั่นคงขึ้น อย่างน้อยๆ เวลาไปได้ถือศีล 5 ด้วยซึ่งจะคุ้มครองมนุษย์เราเป็นอย่างดี”

เยี่ยมชมไทยในตำบอง
โดย สกัณ

นอกจากทำหน้าที่ ประธานสงฆ์วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ และปฏิบัติหน้าที่เจ้าอาวาสวัดไทยลุมพินี เมืองลุมพินี ประเทศเนปาลด้วยแล้ว ยังมีผลงานเขียนหลายเล่ม อาทิ พุทธสถานปริทัศน์, นิเทศธรรมในแดน พุทธภูมิ, ตามรอยบาทพระพุทธรเจ้า, อันว่า..เนปาล มหานครโกสัมพี, อันว่า..อินโดนีเซีย สู่แดนพุทธองค์, สมุด ภาพพุทธภูมิ, กุสินารานครากถา, 100 มุมมองส่องอินเดีย เป็นต้น แต่ละเล่มล้วนเป็นไปเพื่อการเรียนรู้ทั้งสิ้น เหมาะอย่างยิ่งก่อนจะเดินทางมาจาริกแสวงบุญยังแดนดินถิ่นต้นคุณธรรม กระทั่งหลายคนบอกตรงกัน อินเดีย..ไม่ไปไม่ได้แล้ว

(สัมภาษณ์ มกราคม 2550)

เยี่ยมมไทยในต่างแดน
โดย สกัณฐ์

ความพยายามที่ไม่มีวันหยุด

พระครูปลัด ดร.คมสรณ์ กุตตธัมโม

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ ประเทศอินเดีย

ในแต่ละปีคนไทยเดินทางไปจาริกแสวงบุญยังสาธารณรัฐอินเดียไม่น้อย เพราะเป็นแดนดินถิ่นพุทธภูมิที่พุทธศาสนิกชนทั่วโลก วาดหวังตั้งใจไปเยี่ยมเยือนสักครั้งในชีวิต โดยเฉพาะสังเวชนียสถาน และเมื่อมุ่งหน้าไปยังชมพูทวีปแห่งนี้ จุดหมายปลายทางหนึ่งย่อมเป็น วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ รัฐอุตตรประเทศ เป็นแน่แท้

วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ก่อตั้งขึ้นในปี 2537 และแล้วเสร็จในปี 2542 ได้ด้วยแรงศรัทธาและความร่วมมือร่วมใจของหลายฝ่าย ทั้งคณะสงฆ์ไทย คณะพุทธบริษัทชาวไทยและชาวพุทธในประเทศอินเดีย โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือ เป็นการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาคืนสู่มาตุภูมิ น้อมถวายเป็นพุทธบูชาและเฉลิมพระเกียรติถวายเป็นพระราชกุศลแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี และเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 72 พรรษา

โดยมีพระราชกัตนรังษีเป็นเจ้าอาวาส ซึ่งท่านดูแลมาแต่เริ่มต้น จากนั้นก็มีพระธรรมทูตไทยเดินทางไปช่วยสร้างสานงานต่อเนื่อง

หนึ่งในนั้นคือ พระครูปลัด ดร.คมสรณ์ กุตตธัมโม ผู้ช่วยเจ้าอาวาส พระธรรมทูตไทย ที่มากความสามารถดูแลทุกส่วนของวัด ทั้งวัด โรงเรียน และโรงพยาบาล โดยเฉพาะโรงพยาบาลนั้น ท่านเป็น “ผู้อำนวยการโรงพยาบาล” อีกตำแหน่งหนึ่งด้วย

“ที่วัดไทยจะมีการแบ่งงานช่วยกัน โดยจะมีสายบริหาร สายปกครอง สายการศึกษา สายเผยแผ่พระพุทธศาสนา ส่วนที่พระอาจารย์ดูแลโดยตรงก็จะเกี่ยวกับเรื่องเอกสารกิจกรรมมูลนิธิ เรื่องต่างประเทศ เรื่องการศึกษา..”

รวมถึงงานทั่วไปด้วย ทั้งเรื่องกองทุน มูลนิธิวัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ เอกสาร กฎหมาย แล้วจึงดูแลการจัดหาซื้อที่ดินในโครงการสร้างวัดไทยอีก 2 แห่งคือ “วัดไทยเขตนันทมหาวิหาร” ที่นครสวรรค์ และวัดไทยที่ดาจีลิง

พร้อมกันนั้นก็ฝึกอบรมและจัดพระวิทยากรธรรม คอยดูแลคณะญาติโยมที่มาไหว้พระทำบุญด้วย และหลาย ๆ ครั้งก็มาเป็นวิทยากรคอยต้อนรับด้วยตนเอง จนแทบไม่มีเวลาว่าง แต่ก็เต็มใจอุทิศเวลาแต่การเป็น

ประชาสัมพันธ์ให้กับงานบุญเสมอมา

“พระอาจารย์ไม่รู้ลึกลงว่า ในชีวิตนี้มีวันหยุดก็แล้วกัน รู้แต่ว่าวันหยุดคือวันทำงานเราแค่นั้นเอง แล้วเวลาเราทำงาน เราจะมีคติที่ว่า ทำงานให้วัด ทำหน้าที่ คือเราได้ทำบุญสร้างบารมีอย่างหนึ่ง”

โดยเฉพาะด้านการศึกษาที่วัดแห่งนี้มีการให้ทุนการศึกษาสำหรับพระ แต่จะให้ทุนครั้งเดียว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั้นจะให้โอกาสทำงาน เพื่อให้ผู้รับทุนใช้ความสามารถพัฒนาตนเองให้เรียนจนจบเหมือนนักศึกษาประเทศอื่น ๆ ทั่วไป แล้วสุดท้ายผู้ที่เรียนจบแล้วก็จะสามารถเป็นผู้หาทุนและให้ทุนแก่รุ่นน้องๆ ต่อไป

จะต้องให้กันเป็นทอดๆ คือจะต้องเป็นด็อกเตอร์ ก่อนที่จะจบด็อกเตอร์ หมายความว่า จะต้องแสดงภูมิให้สังคมยอมรับการเป็นด็อกเตอร์ก่อนที่จะได้ปริญญาบัตร ความสามารถทางสังคมต้องมาก่อน เราก็จะได้ด็อกเตอร์ ที่พัฒนาขึ้นมา บุคลากรสงฆ์ของที่นี่ ไม่ใช่จบมาได้แค่ว่าประกาศ ซึ่งที่ไหนก็ให้ได้ แต่ไร้ความสามารถทางเราไม่สนับสนุน”

นอกจากสร้างพระพุทธรูปแล้ว ในส่วนการศึกษาความจริงแห่งชีวิต และสอนให้กับประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะคนไทยเอง พระอาจารย์ก็ไม่มีการเบียดเบียนแต่อย่างใด ไม่น่าแปลกใจที่บรรดาญาติโยมทั้งหลาย จะมุ่งหน้าไปนมัสการพระครูปลัดถึงถิ่นอินเดียอย่างต่อเนื่อง

แต่อย่างไรก็ตาม มีเวลาเข้าบล็อกธรรมส่วนตัว ยัง <http://www.oknation.net/blog/mylifeandwork> ในงานะบลอกเกอร์รายหนึ่ง ในนาม “คมสรณ์ญญี” ที่คอยบอกเล่าเรื่องราวข้อมูลไปให้พระที่อินเดีย ซึ่งก็มีคนไปอ่านและตอบความคิดเห็นกับ “ท่านคมสรณ์/อินเดีย” อย่างสม่ำเสมอ ทำให้ได้ติดตามความคืบหน้าและเหตุการณ์ต่างๆ ที่วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ในทุกความเคลื่อนไหว

กว่าจะมาถึงวันนี้ พระครูปลัด ยอมรับว่า การสร้างวัดไทยในแดนพุทธภูมิ ไม่ง่ายเลย ต้องฝ่าฟันอุปสรรคหลายประการ โดยเฉพาะทัศนคติของคนอินเดีย

“ช่วงแรกๆ ที่มาสร้างวัดไทย คนอินเดียเขาไม่เข้าใจว่าเรามาทำอะไร เขาก็จะขัดขวาง ไม่ให้ความร่วมมือ เพราะตามประวัติศาสตร์คนอินเดียจะถูกปกครองโดยต่างชาติมาตลอด การเข้ามาของเราอย่างนี้เลยทำให้เขาไม่ไว้ใจ พอสร้างวัดเสร็จ เขาก็มีกิจกรรมช่วยเหลือเขา กระแสต่อต้านไม่พอใจก็อ่อนลงไป และกลับมาสนับสนุนวัดมากขึ้น”

พระอาจารย์คมสรณ์ เล่าถึงอุปสรรค ที่ท่านในฐานะธรรมทูตไทย ทำได้วันใดๆ ไม่
 “เวลาเราเจออุปสรรคปัญหา เราไม่ได้ถือว่าเป็นปัญหาเป็นอุปสรรค แต่เป็นหน้าที่ที่เราจะต้องเข้าไปปฏิบัติ
 เข้าไปแก้ไข เราถือว่าปัญหาคืองาน งานก็คือปัญหา ยิ่งมีงานมาก ปัญหาที่ยิ่งหนัก อุปสรรคก็ยิ่งใหญ่ และความ
 สำเร็จที่ยิ่งใหญ่รอเราอยู่ข้างหน้า ต้องสนุกกับการแก้ปัญหาอย่างนี้”
 พอความไม่เข้าใจกับคนท้องถิ่นคลายไป จึงเบาใจไปค่อนข้างมาก ได้มาทำงานให้กับวัดได้เต็มที่
 “การได้ทำงานก็เลยเหมือนได้ปฏิบัติธรรมด้วย เพราะเป็นการทำงานที่ต้องใช้วิริยะบารมีมากเป็นพิเศษ
 ความอดทนต้องไม่มีขีดเพดานจำกัด ความพยายามต้องไม่มีวันหยุด งานเราจึงจะสำเร็จได้”
 วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ในต่างแดนแห่งนี้ จึงกลายเป็น “สถานทูตทางวัฒนธรรม” อีกแห่งหนึ่งอย่าง
 แท้จริง
 เพราะภายในอาณาเขตของวัด ไม่เพียงมีพระอุโบสถเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานพยาบาลและโรงเรียนอีกด้วย
 โดยเฉพาะกุสินาราคลินิกนั้น รักษาคนไข้ทั่วไปทุกราย ไม่จำกัดเชื้อชาติหรือวรรณะ ในราคาถูกราคาเดียวคือ
 “8 รูปี (8 บาท) รักษาทุกโรค”
 ส่วนโรงเรียนต้นกล้าพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ก็เช่นกัน พระธรรมทูตไทย จัดการเรียนการสอนให้เยาวชน
 คนท้องถิ่นอินเดียได้มีโอกาสศึกษาพระพุทธศาสนาและวัฒนธรรม ผสมผสานระหว่างพุทธ มุสลิม และฮินดู
 ทำให้เยาวชนกลุ่มนี้มีโอกาสได้เรียนรู้หนังสือ พร้อมหลักธรรมคำสอนเพื่อประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอีกด้วย
 ขณะเดียวกัน คนไทยที่ไปจาริกแสวงบุญ ก็ได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่างแดนอย่างลึกซึ้ง ทั้งจากคนท้องถิ่น รอบ
 บริเวณวัด และจากพระธรรมทูตไทยที่มีการบรรยายธรรมอย่างละเอียดรอบรู้
 ทุกครั้งที่ไปอินเดีย หลายคนจึงรู้สึกอึ้งทึ่งบุญ อุ่นทั้งใจกันถ้วนหน้า

(สัมภาษณ์ พฤษภาคม 2551)

ธรรมะอินเทรนด์ พระมหาอภัย ธีรปญฺโญ พระธรรมทูตไทยในอินเดีย

ในบรรดาพระสงฆ์ไทยที่มีรูปแบบการเผยแผ่ธรรมะที่ทันสมัย จับใจ ได้ความรู้ นั้นมีหลายรูป แต่ถ้าเป็นบนเส้นทางสายพุทธภูมิ สาธารณรัฐอินเดียแล้ว น้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก พระมหาอภัย ธีรปญฺโญ พระนักศึกษากองทุนการศึกษาพระพุทธสยัมภูญาณ วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ ประเทศอินเดีย

ด้วยท่านนั้น มีลีลา ภาษาในการบรรยายธรรมให้บรรดาพุทธศาสนิกชนได้รู้จักพระธรรม คำสอนของพระพุทธองค์ได้อย่างสนุกสนาน แต่ครบถ้วนด้วยสาระ

“เอาแบบวัยรุ่นๆ เลยนะ เป็นอินเทรนด์ อินธรรม แต่ไม่อินทุกข์ ก็แล้วกัน สบายๆ”

พระมหาอภัยกล่าวอย่างอารมณ์ดี ญาติโยมทั้งหลายได้รับฟังแล้ว เห็นภาพไป เข้าใจ และที่แน่นอนคือ ได้ธรรมะกลับไปบ้านเต็มๆ

พระมหาอภัย จำพรรษาอยู่อินเดียตั้งแต่ พ.ศ.2543 ทั้งในฐานะพระนักศึกษและพระนักทำงาน เผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ดูแลงานด้านกิจกรรมสัมพันธ์ระหว่างงานสถานทูตไทยงานด้านการศึกษางานดูแลคนไทย และกิจกรรมของเยาวชนคนไทยในอินเดีย

“พระส่วนมากมาอยู่ที่อินเดีย ก็จะมาเรียนหนังสือเฉยๆ แต่ถ้าได้รับทุนจากกุสินารา จะไม่ได้เรียนหนังสืออย่างเดียว ท่านเจ้าคุณฯ ให้ทำงานไปด้วย เรียกว่าตื่นขึ้นมา ดวงตาต้องเห็นธรรม (ท่า)...”

พระมหาอภัยฉายภาพเบื้องต้นของการปรับตัวปรับใจของพระไทยในแดนพุทธภูมิ โดยเฉพาะการเป็นพระนักศึกษากองทุนการศึกษาพระพุทธสยัมภูญาณ โดยความเมตตาของพระเดชพระคุณพระราชรัตนรังษี (ว.ป.วีริยุทธโธ)

“ธรรม (ท่า) สามอย่างคือ ทำหน้าที่ของตัวเอง คือเรียนหนังสือ ธรรมปฏิบัติ ด้วยการรักษาระเบียบวินัยของตัวเอง เป็นผู้ตามได้ เป็นผู้ทำได้ แล้วก็ธรรมที่สาม อยู่ในดินแดนของพระพุทธเจ้า อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มันแตกต่างจากบ้านพุทธเมืองไทยเรา พระต้องรู้จักทำใจ คือฝึกฝนพัฒนาจิตใจตนเอง ทั้งในด้านความรู้ที่เราไปอยู่ต่างแดน ทั้งที่เราได้เข้าไปอยู่กับเขา”

เวลาในชีวิตของพระมหาอภัยจึงเป็น 30:70 คือ เรียน 30% ที่เหลือเป็นการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยเฉพาะยามที่มีญาติโยมผ่านมาทางวัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ ย่อมต้องถือเป็นกิจหนึ่งที่ต้องไปคอยดูแล เพราะการเผยแผ่พระพุทธศาสนาช่วงที่เดินทางมาจาริกแสวงบุญให้พระองค์นี้ สำคัญยิ่งนัก

“ช่วงที่คนกำลังแห่แหนกันมาไหว้พระพุทธเจ้า เราก็ต้องออกไปช่วย ท่านเจ้าคุณฯ ท่านบอกว่า ให้หยาดเหงื่อทุกหยดถวายเป็นพุทธบูชา คือนำพาโยมญาติมิตรของพวกเราที่มาจากบ้านพุทธเมืองไทย หรือเป็นคนพุทธไทยทั้งหมดที่มาไหว้พระแล้ว เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ทางวัดก็จะจัดให้ว่า คณะนี้เหมาะกับใคร ก็จะมีมนต์มา”

พระมหาอภัยยอมรับว่า ธรรมะคือหน้าที่ เหตุที่ท่านถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยการทำงานตลอด จนแทบจะไม่มีเวลาไปนั่งเรียนหนังสือเลยด้วยซ้ำ เพราะถือเป็นการทำงานภาคสนามไปในตัว

“ท่านเจ้าคุณฯ ให้คิดแก่นักศึกษา ให้สามารถทำงานได้ทุกอย่าง เราทำงานไปด้วย วิชาการอยู่ในสมอง และประสบการณ์ คุณต้องลงไปภาคพื้นเอง นี่แหละที่ท่านเจ้าคุณฯ ท่านหวังไว้ว่า นักศึกษาที่ได้รับทุนของพระพุทธเจ้าไปแล้ว หนึ่งต้องมีเนื้อหาวิชาการได้ สองเนื้อหาที่เป็นประสบการณ์ชีวิตได้ คราวนี้จะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ เป็นนักเรียนที่ไม่ใช่มีแต่กระดาษ แต่ตัวการันตีที่แท้คือ การันตีตั้งแต่ทำงานแล้ว”

พระมหาอภัยกล่าวอย่างภาคภูมิใจในฐานะที่ได้เป็นหนึ่งในธรรมทายาทของท่านเจ้าคุณฯ ที่มาอยู่ในแดนไกลแห่งนี้ อีกทั้งยังเป็นผู้ประสานงานหลักสำหรับทุกคน แล้วแต่ทางวัดเห็นสมควร แต่โครงการที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนโดยตรง คือ โครงการแสงธรรมนำชีวิต เป็นการนำพาเยาวชนนักศึกษาที่มาเรียนหนังสืออยู่ที่ประเทศอินเดีย มาไหว้พระพุทธเจ้า

“ท่านเจ้าคุณฯ ให้ดูแลเกี่ยวกับเยาวชน สามารถคุยกับเยาวชน แบบรู้ใจกันได้ คือคุยกับเด็กก็ต้องใช้ภาษาเขา ต้องให้ในสิ่งที่เขาอยากได้ก่อน ค่อยให้สิ่งที่เราอยากให้เขา เมื่อทั้งสองฝ่ายพร้อม”

จากการบำเพ็ญศานาภิเจษณ์นี้ เมื่อศึกษาต่อระดับปริญญาเอก คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยเดลี จึงเลือกทำวิทยานิพนธ์หัวข้อ “กำเนิดและพัฒนาการการจาริกบุญในพระพุทธศาสนาในประเทศไทยอินเดีย”

นอกจากนี้ยังถ่ายทอดออกมาเป็นพ็อคเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งชื่อ “ปริศนาการตะ อินเดียทำไม? ทำไมต้องอินเดีย?” และเป็นบล็อกเกอร์เผยแพร่แง่มุมความคิดธรรมะผ่านเว็บไซต์ www.oknaction.net อีกด้วย

สำหรับพระมหาอ้ายแล้ว ถือว่าการเดินทางมาไหว้พระแสงบุญที่ประเทศอินเดีย เป็นหน้าที่ของชาวพุทธทุกคนพึงมา นอกเหนือจากได้ประสบการณ์ชีวิตใหม่และได้วิจัยสิ่งเก่าไปพร้อมกันแล้ว มักจะได้ “ความสุข” และ “จิตใจเบิกบาน” กลับบ้านไปเสมอ

และสำหรับพระมหาอ้ายเองก็เช่นกัน ได้รับคุณประโยชน์ถึง 3 ประการ นั่นคือ หนึ่ง การค้นพบความจริงสอง ค้นหาพระพุทธเจ้า และสาม ค้นคว้าเส้นทางบุญ

โดยเฉพาะการเปิดใจกว้างรับประสบการณ์ใหม่นั้น จะได้มากที่สุด เพราะถ้าอยู่เฉพาะในบ้านพุทธเมืองพุทธของไทยเรา คงมีอาจเพิ่มประสบการณ์ใดๆ ได้ แต่ที่อินเดียกับหลากลันด้วยผู้คนและเรื่องราว

การไปไหว้พระพุทธรูปที่อินเดีย จึงเหมาะที่สุดสำหรับวัยรุ่นที่ได้วิชาเรียนรู้โลกกว้าง จากชีวิตโดยตรง บนเส้นทางตามรอยความดีของพระพุทธเจ้า

“ที่อินเดียมีสื่อทุกอย่าง ทั้งคนแก่ คนเจ็บ คนตาย สมณะนักบวช ให้เราได้เห็นง่าย เห็นทางตาแล้วพระไม่จำเป็นต้องเทศน์เลย เพียงแค่เห็นพวกเขาเหล่านั้น ก็สามารถที่จะหาทางออกของชีวิตได้ เป็นประสบการณ์ตรง สิ่งที่อาจารย์สอนในห้องเรียน เป็นสิ่งที่เราเรียนรู้เก็บใส่สมอง แล้วก็ไปหาการทางานทำ วิชาที่คุณจะต้องเรียนตลอดชีวิตคือ วิชาเลี้ยงจิตใจ วิชานี้แหละที่หายากที่สุด ทำอย่างไรให้ชีวิตของเราเป็นชีวิตที่สุขง่าย และทุกข์ยาก” เป็นธรรมะฉบับ อินเทอร์เน็ต อินธรรม แต่ไม่ อินทุกขี แบบอินไต้ จากพระมหาอ้ายของแท้ “หาโอกาสครั้งหนึ่งของชีวิตแล้วเดินทางตามรอยบาทของพระพุทธเจ้า มากราบพระพุทธรูปที่ประเทศอินเดีย แล้วคุณจะรู้ว่าพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้น สามารถสัมผัสและนำไปใช้ในชีวิตได้จริงๆ ให้ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ง่ายๆ พุทธดี ทำดี แล้วก็คิดดี ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดีไปหมด”

แล้วธรรมะ จะไม่ใช่เรื่องไกลตัวอีกต่อไป

(สัมภาษณ์ พฤษภาคม 2551)

สู่ประสบการณ์ในดินแดนแห่งศรัทธา

คุณเลิศรัชต์ อัครพิศพงศ์

บริษัท ศรัทธาทัวร์ จำกัด

การเดินทางไปจาริกแสวงบุญยังแดนพุทธภูมิจะราบรื่น เต็มอิ่มด้วยความรู้และศรัทธา หากได้เดินทางไปกับผู้รู้และเชี่ยวชาญ

หลายคนทีกลับมาจึงประทับใจในการดูแลของ คุณเลิศรัชต์ อัครพิศพงศ์ หรือคุณอ่อง แห่งศรัทธาทัวร์ เป็นอย่างมาก เพราะหนุ่มร่างใหญ่อารมณ์คนนี้ มีภูมิความรู้แน่น เป็นกันเอง และอธิบายให้คนฟังเข้าใจได้ง่าย จนมีไม่น้อยที่กลับมาเยือนอินเดีย-เนปาลซ้ำหลายครั้ง ประสบการณ์ครั้งแรกที่ดีจึงมีความหมายยิ่งนัก

อย่างคุณอ่องเอง ที่มีบริษัททัวร์เป็นของตัวเองเพื่อนำพาคนไทยมาสัมผัสสิ่งดีๆ นั้น ก็เพราะได้แรงบันดาลใจเมื่อ 20 กว่าปีก่อน ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยครั้งแรกนั้น คุณอ่องมาเป็นเพื่อนคุณแม่ เพราะกลัวคุณแม่ลำบากจึงติดตามไปดูแล ซึ่งคุณแม่นำพระพุทธรูปจากเมืองไทยไปไว้ตามเมืองต่างๆ ในอินเดียและเนปาล จากบรรยากาศเส้นทางบุญและศรัทธาทั้งหลายที่ได้สัมผัส ทำให้คุณอ่องเปลี่ยนไป

หลังจากนั้น จึงเริ่มสนใจขึ้นเรื่อย แต่ยังไม่ได้คิดถึงขั้นตั้งบริษัทเป็นงาน แต่พอเริ่มทำแล้ว ความรับผิดชอบในการนำพาผู้คนข้ามมายังดินแดนที่ต่างวัฒนธรรมต่างภาษาไม่ย่ำเลย แต่คุณอ่องก็ไม่หนักใจ ถือว่าเป็นศาสนกิจประการหนึ่ง “ศรัทธาทัวร์” จึงมีผู้คนมาร่วมเดินทางเนื่องแน่นทุกปี

ตัวคุณอ่องใช้ชีวิตอยู่ในแดนพุทธภูมิมากกว่าเมืองไทยเสียอีก กระทั่งทางรัฐบาลเนปาล แต่งตั้งให้เป็น Trade Envoy ประจำประเทศไทย ทั้งที่ดินแดนแห่งนี้ ขึ้นชื่อว่าปราบเซียนบริษัทจัดทัวร์อีกแห่งหนึ่ง ฉะนั้นคนทำต้องเข้าใจและอดทนอย่างยิ่ง

เพราะเพียงแค่อาหารที่จะให้ลูกทัวร์ทานกันแต่ละมื้อ ก็ต้องรู้ล่วงหน้าว่าแต่ละจุดนั้นมีวันหยุดประจำปี ช่วงใดต้องศึกษาให้ถ้วนถี่ จากนั้นต้องคิด-ส่งล่วงหน้า รวมไปถึงเมนูที่คนไทยรับประทานได้ อย่างแกงถั่วเหลือง ซึ่งถือว่าเป็นอาหารพื้นฐานที่โรงแรมต่างๆ จะจัดชุดไว้ให้ แต่ไม่เหมาะกับคนไทย กระทั่งมังสวิรัตินเอง ก็มีทั้งแบบอินเดีย แบบไทย และจีน ก็ต้องสั่งให้ชัดเจน คนจัดทัวร์จึงต้องใส่ใจรายละเอียดทุกขั้นตอน

“มันเป็นเหมือนหน้าที่ แล้วก็มีความรับผิดชอบที่จะพาคนเข้าไปกราบ เหมือนกับเป็นศาสนิกจ โดยพยายามให้เขาสะดวกสบายที่สุด แม้ว่าบางครั้งการไปกราบแดนพุทธภูมิ ขึ้นอยู่กับบารมีของแต่ละคนด้วย ไม่ใช่ที่เราทำได้ทุกอย่าง อุบัติเหตุ หรือว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในการเดินทางไม่มีใครรู้ มันนอกเหนือการคาดหว้ง แต่เราทำให้ดีที่สุด”

ว่าแล้วก็พาย้อนไปถึงการเดินทางสมัยก่อนที่แสนลำบาก เช่นจะเดินทางไปพุทธคยา จะต้องลงเครื่องบินที่ สนามบินกัลกัตตาก่อน ซึ่งเป็นสนามบินที่คุณเองถือว่าเป็นสนามบินที่เกิดขึ้นไม่เคยเห็นที่ไหนในโลกเหมือนเลย ชนิดที่ว่าน้ำไม่ไหล ไฟไม่มี

ครึ่งจะหาที่พักก็ยาก โรงแรมดีๆ ไม่ต้องถามถึง เพราะไม่มี จะมีก็เฉพาะอย่าง ไม่เลว กับเวลาที่ที่สุด จนผู้ แสงบุญยุคแรกต้องตั้งชื่อให้ไปเลยว่า Mosquito Farm หรือไม้ก็ Snake Farm Hotel เพราะมีทั้งยุงและงูใน ห้องเดียวกัน

ปัจจุบันสะดวกสบายแล้ว มีโรงแรมระดับ 5 ดาวให้พัก การเดินทางมีให้เลือกตามอัธยาศัย จากเดิมเป็น รถบรรทุกที่แปลงสภาพด้วยการเอาเบาะไปใส่แล้วทำหลังคา เวลาผ่านถนนฝุ่นดินแดงที่ก็โหดกันทั้งคัน พอถึง ที่หมายผู้โดยสารก็ระบมกันเป็นแถว แต่ตอนหลังมานี้ เลือกได้หลากหลายก็ห้อ เพราะบริษัททัวร์ต่างแข่งขันกันสูง

นั่นคือสภาพทั่วไปที่ปรากฏ แต่อย่างไรก็ตาม คุณเองว่า คนที่จะได้ไปกราบพระบาทพระพุทธเจ้าในแดน พุทธภูมินั้น จะว่ายากก็ยาก จะว่าง่ายก็ง่าย เพราะอย่างน้อยๆ ต้องสู้กับมาร 5 ตัว นั่นคือ หนึ่ง ก็เลสมาร สอง ขันธมาร สาม เทวบุตรมาร สี่ อภิสังขารมาร และห้า มัจจุมาร

“ห้องน้ำแขก นี่ก็เป็นมารอย่างหนึ่งนะ แล้วขอทานแขกนี่ อย่าไปกลัวครับ ถ้าเราไปอเมริกาไปยุโรปไม่มีใคร สนใจเรา แต่ไปอินเดียนี่แหละครับ ได้มีโอกาสสร้างทานบารมี ผมถึงบอกว่า ประเทศนี้ เป็นดินแดนพร้อมมูลที่ จะไปสร้างความดี เพราะหลักพระพุทธศาสนาของเราคือ การทำความดี ละความชั่ว ทำจิตของเราให้ผ่องใส”

เทียบกับการไปประเทศอื่นแล้ว ยากที่จะได้มีโอกาสปลงธรรมะสังเวช คุณเองจึงถือว่า แดนพุทธภูมิให้ อะไรมากกว่าที่เราคิด มากกว่าสิ่งที่คนเราเสียสละเวลา ความสุข และเงินทองที่ต้องจ่ายด้วยซ้ำ

“การที่เราได้เห็นสถานที่จริง ทำให้เราเข้าใจในสิ่งต่างๆ มากขึ้น พอเข้าใจของจริง เราก็จะได้เข้าถึงของจริง ก็คือ ธรรมะของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธรรมะสัจจะ”

สำหรับคุณเองแล้ว ถือว่าการไปแดนพุทธภูมิเป็นเหมือนการประกาศตน แสดงความกตัญญูกับพระพุทธองค์ด้วยสิ่งที่ทำ ถือว่าเป็นหน้าที่ที่ได้ทำอย่างมีความสุขและไม่เคยเบื่อหน่ายสักครั้ง

“การไปแดนพุทธภูมิสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การเตรียมกาย วาจา ใจ ให้เรานึกเสมอเลยนะครับว่า เราจะไปแดนพุทธภูมิเพื่อไปกราบไปเยี่ยมไปสักการะพระพุทธรูปบิดาของเรา กายกิติ ใจกิติ เตรียมเลยครับ รักษาศีล 5 สำรวมระวัง เท่านั้นก็เป็นบุญแล้ว”

อินเดียแดนพุทธภูมิจึงถูกใจใช่เลยสำหรับคุณเอง จะกี่ปีที่ผ่านมา ยังยืนยัน แดนดินถิ่นนี้ เราต้องไปเยือนอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต

(สัมภาษณ์ มกราคม 2550)

@กีฬาสร้างชาติ กับเนลสัน แมนเดลา

การเป็นเจ้าภาพแข่งขันฟุตบอลโลก FIFA WORLD CUP 2010 ของแอฟริกาใต้ ไม่ใช่แค่กีฬา แต่หมายถึงศักยภาพความเป็นหนึ่งเดียวของประเทศที่บอกถึงความน่าอยู่ น่าเยือน น่าทำการค้า นำลงทุน ทุกด้าน โดยเฉพาะเรื่องการเหยียดสีผิวที่เป็นมายาวนาน ได้คลี่คลายไปแล้ว

บุคคลที่มีพลังผลักดันคนสำคัญ คือ เนลสัน แมนเดลา อดีตประธานาธิบดีของแอฟริกาใต้ นั่นเอง เพราะท่านผู้นี้เห็นพลังของ “กีฬา” ที่เป็นมากกว่ากีฬา มายาวนาน เขาจึงนำกีฬา มาสร้างความปรองดองของคนในชาติ ให้เป็นปึกแผ่น

กีฬาที่ว่านี้ ก็คือ รักบี้ เดิมทีเป็นกีฬาของคนแอฟริกันส์หรือคนผิวขาว รู้จักในนาม “Springboks” แต่ไม่เคยชนะ ด้านคนผิวสีเองก็ไม่เคยเชียร์ ที่สุด “บิดาแห่งชาติ” ซึ่งเพิ่งได้รับการเลือกเป็นประธานาธิบดีใหม่ ในปี 2539 หลังจากต้องขังโดยไม่มีความผิดเกือบ 30 ปี จึงหันมาสนับสนุนทีมนี้ แล้วให้นักรักบี้ ออกไปสัมผัสชุมชนคนผิวสีทั่วประเทศ อีกทั้งพาไปเยือนคุกที่เขาเคยอยู่อย่างยากลำบากในเกาะร็อบเบน กระทั่งเป็นแรงบันดาลใจให้ทีมรักบี้มุ่งมั่นสู้เพื่อประเทศของตัวเอง บวกกับเสียงเชียร์จากคนผิวสีที่ดังขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้อำนาจ “One Team, One Country” ที่สุดในปีพ.ศ.2538 ที่ได้เป็นเจ้าภาพการแข่งขัน Rugby World Cup 1995 ทีมแอฟริกาใต้จึงคว้าชัยชนะเป็นผลสำเร็จ

ขณะที่ความขัดแย้งทางสีผิวที่เคยรุนแรงถึงขั้นเอาชีวิตกันคลี่คลายและได้รับการแก้ปัญหา FIFA WORLD CUP 2010 จึงเป็นความสุขที่คนทั้งประเทศตื่นตื่นรอคอย กระทั่งได้โยกจังหวัดเซียร์พร้อมเสียง “วูวเฮลา” อย่างพร้อมเพรียงในที่สุด

วิถีชีวิตแบบไทยๆ สไตล์

คุณสนัน ไชโย

เจ้าของร้านอาหารไทยในแอฟริกาใต้

Sanan's ChaingMai Authentic Thai Cuisine (Thai Foon)

คนที่มีความอดุสาหะพยายาม ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดในโลก ย่อมสร้างความภาคภูมิใจให้กับตนเอง และคนรอบข้างได้เสมอ

อย่างคุณสนัน ไชโย หลังจากฝึกปรีอฝีมือการทำอาหารในหลายประเทศ ที่สุดจึงปักหลักอยู่ที่เมืองเคปทาวน์ สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ มีร้านอาหารเป็นของตัวเอง ในชื่อ Sanan's ChaingMai Authentic Thai Cuisine (Thai Foon) จากครั้งหนึ่งเป็นเพียงพ่อครัวหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น

เพียงชื่อร้าน ก็รู้แล้วว่า คุณสนัน ภาคภูมิใจในแผ่นดินเกิดมากเพียงใด

“ผมเป็นคนแม่อยู่จังหวัดเชียงใหม่ครับ” คุณสนันบอกเสียงหนักแน่น ขณะที่นึกย้อนถึงการเดินทางที่ไม่ธรรมดาของเขา

หลังจากที่เดินทางจากภาคเหนือสู่กรุงเทพฯ ไม่นานนัก คุณสนันก็ได้ไปทำงานที่ประเทศฝรั่งเศส นานถึง 3-4 ปี ก่อนจะไปญี่ปุ่นอีก 5 ปี จึงได้ไปที่เคปทาวน์เป็นครั้งแรกเมื่อปี 1992 ในฐานะเชฟของร้านอาหารวังไทย โดยมี คุณชัยพร เล็กเจริญสุข เป็นผู้บุกเบิกอาหารไทยในเคปทาวน์เป็นรายแรก

แต่ทำได้ประมาณ 4 ปีจึงได้ย้ายข้ามทวีปไปซิดนีย์ ออสเตรเลีย ก่อนกลับมาทำงานกับคุณชัยพรอีกครั้ง และหาช่องทางเปิดร้านของตัวเองในที่สุด

“การเริ่มต้นจากการเปิดร้านของผม ซึ่งถ้าพูดไปคงไม่มีใครเชื่อ ผมไม่มีเงินสักบาท แล้วผมได้ร้านอาหารมา 2 ร้าน”

คุณสนันว่าเป็นเช่นนั้นจริง ประการแรก เขาได้พบหุ้นส่วนคนหนึ่งตอนที่ไปสาธิตการทำอาหารไทยในงาน Thailand Exhibition จึงได้ร่วมกันเปิดร้านแรก โดยการขุดฝุ่นร้านเก่า อย่าง Thai Foon มาทำใหม่ให้ใจโลพร้อมใส่ชื่อตัวเองเข้าไปเพื่อให้เป็นแบรนด์ใหม่เสริจสรรพ

ส่วนการปรับปรุงร้านเขาก็ลงมือทำเองทั้งหมด อาศัยช่วงปิดร้านสัปดาห์สำหรับการทาสี หาซื้อของตกแต่งจากร้านที่เลิกกิจการไปแล้วมาตกแต่ง

โดยเฉพาะการตกแต่งร้านนั้น ได้สร้างสรรค์ให้เป็นบรรยากาศแบบไทยๆ ด้วยชุดโต๊ะไม้ไผ่ (มือสอง) ที่ซื้อมาจากเมืองไทย และเปลี่ยนไปกับผ้าร้านที่ตกแต่งด้วยงานไม้แกะสลักแบบ Made in Thailand อย่างสวยงาม เพียงไม่ถึงเดือน ทั้งลูกค้าเก่าและใหม่มาอุดหนุนกันจนเต็มร้าน พร้อมชื่นชมกันใหญ่ตรงที่บรรยากาศในร้านด้วย ขณะที่ร้านอื่นๆ จะตกแต่งทรูแบบสไตล์ยุโรป

ด้วยความที่คุยกับลูกค้าต่อเนื่อง จึงได้รับทราบว่ามีดีที่เป็นบ้านทรงโบราณอายุประมาณสองร้อยกว่าปี เขาจึงติดต่อไปและสำเร็จจึงได้ย้ายร้านไปยังตึกที่ว่านั้น ซึ่งเหตุผลสำคัญที่ทายาทเจ้าของตึกให้เช่าก็เพราะได้ลองชิมอาหารที่คุณสนันปรุงเป็นพิเศษนั่นเอง

ไม่เพียงเรื่องทำเลที่เช่าทำเท่านั้น ในเรื่องคน คุณสนันบริหารจัดการได้อย่างลงตัว โดยให้แต่ละคนได้ทำงานในส่วนที่เหมาะสมกับตัวเอง เพราะในดินแดนแห่งนี้ยังมีเรื่องการกีดกันผิวสีอยู่มาก

แทนการปฏิเสธมิให้โอกาสคนพื้นเมืองได้ทำงานอย่างเข้าอกเข้าใจ เขาให้คนผิวดำได้ทำงานในครัว ทำความสะอาด หากใครมีฝีมือก็ฝึกให้เป็นพ่อครัว ส่วนคนผิวขาวที่หน้าออกทางเอเชีย เขาก็ให้แต่งชุดไทย ทำหน้าที่เป็นพนักงานคอยต้อนรับลูกค้าอยู่หน้าร้าน

ควบคู่ไปกับการฝึกฝนพนักงานแล้ว คุณสนันได้เปิดโรงเรียนสอนการแกะสลักด้วย ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก ถึงกับออกแบบมิดแกะสลักด้วยตนเอง เพราะไม่อาจหาที่ไหนได้ลงตัว กระทั่งตอนหลังเมื่อได้เจอกับมิดที่ใช้สำหรับงานแกะสลักโดยเฉพาะ คุณสนันจึงลุยด้านนี้เต็มที่

เสน่ห์การแกะสลักแบบไทยอยู่ที่การคงความสวยสดของผักผลไม้ชนิดนั้นได้ยาวนานที่สุด อย่างเช่นเคล็ดลับการแกะสลักมันฝรั่งเป็นรูปดอกไม้ให้ขาวและกรอบอยู่นาน เป็นต้น พร้อมกันนี้คุณสนันก็ได้ขายมิดแกะสลักให้แต่ละคนได้ใช้ฝึกปรือฝีมือตัวเองไปด้วย

การเปิดสอนอาหารไทยและการแกะสลักที่ร้านคุณสนันนี้ ถือเป็นกิจกรรมของครอบครัวสุขสันต์ก็ว่าได้ เพราะขณะที่แม่บ้านไปเรียน คุณพ่อกับคุณลูกก็นั่งทานอาหารรอไปเพลินๆ กับไวน์ชุดพิเศษที่คุณสนันสรรหามาเพื่อลูกค้ากลุ่มนี้โดยเฉพาะ ถือเป็นการทำโปรโมชัน Food&Wine ที่ทำกับฟาร์มในท้องถิ่นอยู่แล้ว

ด้วยความเป็นคนที่ไม่หวงสูตรอาหาร เวลาลูกค้ามาถาม คุณสนั่นจึงบอกอย่างละเอียด ลูกค้าจึงชอบใจ ส่วนคุณสนั่นก็พึงพอใจ เพราะทำดีที่สุดแล้ว จะให้อร่อยครบสูตร ก็ต้องอาศัยเครื่องปรุงแบบไทยๆ ด้วย ซึ่งที่ร้านมีขายหลายอย่าง และนำเข้าจากเมืองไทยโดยตรง อาทิ ซอสพริก น้ำอูจาด เป็นต้น

คุณสนั่นไม่ได้เก็บตัวอยู่ในร้านเท่านั้น แต่พอมีโอกาสที่จะเผยแพร่อาหารไทยครั้งใด คุณสนั่นจะเข้าร่วมเสมอๆ ทำให้ลูกค้าจำได้

อย่าง Thailand Exhibition ก็เคยใช้วิธีการปรุงพริกแกงเขียวหวานมาแล้ว และเป็นสูตรพลิกเพลงจากใบพริก มาเป็นใบผักโขม เพื่อให้แกงมีสีสวยและไม่เผ็ด ทั้งนี้คุณสนั่นเล็งชื่อด้านการดัดแปลงด้วยแล้ว เมียงคำสูตรเฉพาะตัว แทนที่เป็นใบทองหลาง จึงใช้ใบโขมแทน และเป็นเมนูที่ขายดีอีกเมนูหนึ่ง

ไม่เพียงความอร่อยแปลกใหม่ (และไม่เผ็ด) แล้ว ทุกเดือนที่ร้านคุณสนั่นจะจัดให้มีการแสดงรำไทยจาก เด็กนักเรียนไทย เดือนละหนึ่งครั้ง พร้อมอาหารหนึ่งชุด เพื่อให้ลูกค้าได้สัมผัสความเป็นไทยอย่างลึกซึ้ง

พอร้านติดลมบนแล้วจึงได้ไปรับลูกชายมาอยู่และเรียนเกี่ยวกับการบริหารการโรงแรมและภาษาควบคู่กันไป หลังจากที่ได้สัญจรอนแรมอย่างโดดเดี่ยวในต่างแดนกว่า 20 ปี เมื่อครอบครัวพร้อมหน้า คุณสนั่นจึงยิ้มอิ่มสุข

แม้ที่เคปทาวน์ ยังไม่มีวัดไทย หรือสมาคมไทยเป็นหลักเป็นแหล่ง แต่คุณสนั่นก็ได้พบกับคนไทยอยู่บ้าง อย่างน้อยปีละครั้ง ในงานสงกรานต์ที่สถานทูต และด้วยความชอบทำบุญ จึงพยายามหาโอกาสทำบุญอยู่เสมอๆ หากไม่ไปยังสำนักสงฆ์ ก็จะมีมนต์มาที่ร้าน ครั้นกลับมาเมืองไทย ก็จะต้องผ้าป่าบอกเพื่อนๆ ได้สมทบทุนไปทอดผ้าป่าในต่างจังหวัดไกลๆ อีกด้วย

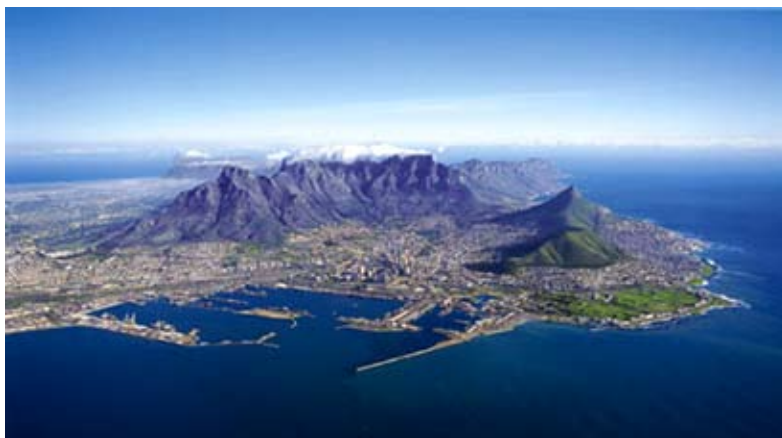
ขณะเดียวกัน มีความตั้งใจที่จะชักชวนคนไทยทั้งในแอฟริกาใต้และในประเทศไทยได้ร่วมบุญกัน ด้วยการสร้างวัดในเคปทาวน์อีกด้วย

“อยากให้ทุกคนมีความหนักแน่นกับสิ่งแวดล้อม ความกดดัน ความเกียด จากความคิดถึงครอบครัวที่อยู่ทางบ้านและสิ่งต่างๆ ที่เคยผูกพันอยู่ที่เมืองไทย เพราะถ้าใครไม่หนักแน่น จะไม่ประสบผลสำเร็จในชีวิต ฉะนั้น ขอให้ทุกคนที่ออกไปทำงานต่างประเทศ ใช้ความพยายาม ใช้ความอดทนให้ถึงที่สุด แล้วจะประสบผลสำเร็จ พบหนทางที่ดีได้”

เฉกเช่นกับคุณสนั่น จากครั้งหนึ่งไม่เคยมีเงินแม้แต่สตางค์แดงเดียว แต่ปัจจุบันมีฐานะที่สามารถเลี้ยงดูแลชีวิตและครอบครัวได้อย่างเป็นสุข

(สัมภาษณ์ สิงหาคม 2550)

น้ำใจไทย...ในแอฟริกาใต้

คุณวราวุฒิ สุคนธ์พวงเพา-ฮาบิส

Manager Director แห่ง Trans-Pacific Trade and Investment Pty.,Ltd.

เมืองเคปทาวน์ สาธารณรัฐแอฟริกาใต้

สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ ไม่ได้มีแต่ซาฟารี หากแต่เป็นดินแดนที่มีความมั่งคั่งและมีอัตราการเจริญทางเศรษฐกิจสูงที่สุดในทวีปก็ว่าได้ ยิ่งได้เป็นเจ้าของการแข่งขันฟุตบอลโลก 2010 ด้วยแล้ว กระแสความสนใจในการลงทุนจากนักธุรกิจทั่วโลก จึงหลั่งไหลมายังประเทศนี้อย่างคึกคัก หนึ่งในนั้นคือ คุณวราวุฒิ สุคนธ์พวงเพา-ฮาบิส หรือคุณอ๊อด Manager Director แห่ง Trans-Pacific Trade and Investment Pty., Ltd.

แต่คุณอ๊อดไม่ได้ทำธุรกิจด้านร้านอาหารไทยเหมือนพี่สาวของเธอ หรือนักธุรกิจไทยรายอื่นๆ ที่นั่น คุณอ๊อดทำงานด้านการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งกำลังเติบโตเป็นอันมาก โดยเฉพาะช่วงที่ประเทศนี้เป็นเจ้าภาพการแข่งขันฟุตบอลโลก ยิ่งทำให้เห็นศักยภาพของประเทศนี้อีกกลิ่นเหลือ

“คนที่มาเห็นเคปทาวน์แรกๆ จะประหลาดใจมาก เพราะเขาจะนึกถึงหนังเรื่อง Out of Africa แต่จริงๆ ที่นี้ไม่ได้มีแต่ซาฟารีอย่างเดียว แต่มีทั้งสนามกอล์ฟชั้นดี แล้วที่นี้ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งผลิตไวน์ชั้นเลิศอีกด้วยนะคะ ฉะนั้นคนที่ได้มาแล้วก็จะชอบกันมากค่ะ”

เคปทาวน์เป็นเมืองชายฝั่ง อากาศดี มองไปด้านหน้าเป็นทะเลมีให้ชมทั้งแมว น้ำ เพนกวิน ฯลฯ ส่วนด้านหลังเป็นภูเขาที่รู้จักกันทั่วโลกตามลักษณะก็คือ เทเบิลเม้าท์เทน ที่ใครต่อใครมาต้องถ่ายภาพเป็นที่ระลึก และหลงใหลในความงามของเมืองนี้ ชาวยุโรปหรือชาวอเมริกัน รวมไปถึงชาวแอฟริกาใต้ที่ฐานะดีๆ ที่ทำงานในเมืองโจฮันเนสเบิร์ก จึงติดใจกันมาก มักจะเลือกเมืองนี้เป็นบ้านพักร้อนอีกแห่งหนึ่ง

ด้วยบรรยากาศศออย่างนี้ คุณอ๊อดจึงสนุกกับงานมากขึ้น โดยธุรกิจของคุณอ๊อดนั้น จะเป็นลักษณะซื้อที่ดินมาแล้วพัฒนาเป็นที่อยู่อาศัย เช่น บ้าน แฟลต และยังขยายงานทำพื้นที่พาณิชย์ให้เขาเป็น Shopping Center เล็กๆ และ Business Park ด้วย ปกติเมืองติดชายฝั่ง มีแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ อาทิ แหลมกู๊ดโฮป เคปทาวน์ แหลมเพนนินซูล่า อุทยานแห่งชาติเทเบิลเม้าท์เทน เหล่านี้ทำให้ที่ดินในเคปทาวน์สูงลิ่วอยู่แล้ว พอมีกระแส

ฟุตบอลโลกมาแรงด้วยแล้ว ยิ่งทำให้คุณอึดแทบไม่เว้นว่างในแต่ละวันกับการงาน

“ที่นี่กฎหมายค่อนข้างละเอียดอ่อน โดยเฉพาะเรื่องการวางผังเมือง เราก็ต้องศึกษาให้รอบด้านค่ะ แล้วก็ต้องทำให้เขาเห็นว่า เราดูมาทุกมุมแล้ว และการพัฒนาที่ตรงนั้นทุกมุมก็จะทำให้จุดนั้นดีขึ้น”

คุณอึดเล่าถึงการทำงานในต่างแดนที่ไม่ค่อยง่ายนัก แต่ไม่ว่าจะทำงานหนักอย่างไรก็ตาม ครั้งใดที่สถานทูตมีกิจกรรมพบปะของคนไทย คุณอึดจะมีเวลาให้เสมอ เพราะได้รับความไว้วางใจให้เป็นพิธีกรเปิดงาน โดยเฉพาะงาน Thailand Exhibition ที่จัดมาอย่างน้อย 3 ปีแล้ว รวมไปถึงงานสงกรานต์ด้วย ที่จัดมาแล้ว 5 ปี และนับวันจะมีคนมาร่วมงานมากขึ้น โดยมีคุณอึดเป็นฝ่ายประสานงาน

แต่ถึงมากอย่างไร นับดูแล้วทั้งแอฟริกาใต้ มีคนไทยประมาณ 300 - 400 คน อาศัยอยู่ในโจฮันเนสเบิร์กมากที่สุด ที่เหลือกระจายทั่วไป โดยเฉพาะเคปทาวน์มีประมาณ 100 คน ส่วนใหญ่มาทำธุรกิจร้านอาหาร และมาเรียนหนังสือ

เทศกาลสงกรานต์จึงเป็นช่วงที่ทุกคนรอดคอย เป็นงานประจำปีงานเดียวที่จัดกันอย่างยิ่งใหญ่ มีคนไทยจากเคปทาวน์และเมืองอื่นมากันอย่างพร้อมหน้า จากครั้งแรกเป็นงานเล็กๆ ตอนหลังต่างชวนเพื่อนฝูงมากันลั่นหกลม เพราะได้รู้จักอาหารไทยและชิมอาหารอร่อยจากร้านต่างๆ ในเคปทาวน์ที่พากันมาออกร้านด้วย ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ ร้านกิตติมา ร้านที่สาวของคุณอึดนั่นเอง

“ถ้าเป็นคนไทยที่อยู่เมืองเคปทาวน์ เราค่อนข้างจะสามัคคีกัน เพราะว่าเราจำนวนน้อย..”

จากจำนวนคนที่นี่น้อยเช่นนี้ จึงยังไม่มีวัดไทยในแอฟริกาใต้แต่อย่างใด โอกาสปฏิบัติหรือทำบุญจึงน้อยลงไปด้วย จะมีก็เพียงการทำบุญถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์สองรูป ยังสำนักสงฆ์ ซึ่งก็เพิ่งมาเพียงปีสองปีหลังนี้เท่านั้นเอง ส่วนใหญ่แล้วจึงเป็นลักษณะบอกรับบุญข้ามประเทศแล้วจึงทำบุญฝากๆ กันไปที่เมืองไทย

โดยมีเคยที่จะลืมน้ำใจต่อสังคม พอครบรอบวันเกิดที่สาวของคุณอึด ก็ได้นำอาหาร เสื้อผ้า และสิ่งของไปบริจาคยังบ้านเด็กกำพร้า และคนพื้นเมืองที่ยังยากจนอยู่หลายต่อหลายครั้ง

“เราก็อยากทำอะไรกลับคืนให้ประเทศบ้าง เช่นการบริจาค เพราะที่นี่เด็กกำพร้าเยอะ เราก็จะให้ลูกค้าได้ร่วมทำบุญด้วย จะเป็นอะไรก็ตามที่สามารถนำมาร่วมบริจาคได้เรารับทั้งนั้น แล้วก็นำไปมอบให้เด็ก ๆ ค่ะ”

คุณอึดเล่าถึงการแบ่งปันน้ำใจไทยในแผ่นดินที่แตกต่างทั้งภาษาและวัฒนธรรมอย่างไม่แบ่งแยก ด้วยความอึดเฝ้าใจ

ขณะเดียวกันก็ติดตามข่าวคราวเมืองไทยไม่ขาด และจากการรวมตัวที่ค่อนข้างเหนียวแน่นของคนไทยในเคปทาวน์เช่นนี้ ทำให้ได้ช่วยเหลือเมืองไทยหลายครั้ง อย่างคราวที่มีเหตุการณ์ลีนามิ ทางร้านอาหารไทยในเคปทาวน์ก็ได้หารือกันแล้วรวบรวมเงินบริจาค มอบผ่านสถานทูตกลับมาช่วยเหลือพี่น้องคนไทยที่เดือดร้อนจากภัยพิบัติดังกล่าวด้วย

“อยากให้คนไทยสามัคคีกัน มีอะไรก็ให้ช่วยกัน แล้วก็อยากให้ใจเย็นๆ กันค่ะ”

สำหรับคุณอีดนั้น เดินทางจากบ้านไปยังประเทศอังกฤษ ตั้งแต่อายุ 14 ปี กระทั่งข้ามทวีปมาทำงานยังแอฟริกาใต้จนถึงทุกวันนี้ยังไม่มีโอกาสกลับเมืองไทย แต่ดูเหมือนว่าหัวใจไม่เคยห่างไกลไปไหนเลย ยังรักและห่วงใยเมืองไทย-ไม่เปลี่ยนแปลง

(สัมภาษณ์ กันยายน 2550)

@Burj Dubai

ไม่มีอะไรที่ดูไป...ทำไม่ได้ ท่ามกลางทะเลทรายเว้งกว้างใหญ่ แต่ดูไบกลับเติมเต็มด้วยอสังหาริมทรัพย์ระดับเมกะโปรเจกต์ ตึกสูงระฟ้า ซุปเปอร์มอลล์ขนาดใหญ่ล้ำสมัยด้วยเทคโนโลยีมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลานสกีในร่ม Ski Dubai Complex ห้างสรรพสินค้าอย่าง Mall of Emirates ก็เสกสรรหิมะมาลงกลางห้าง ได้สบายในอุณหภูมิติดลบ ขณะที่อากาศด้านนอกระอุเกินกว่าสี่สิบองศาเซลเซียสขึ้นไปด้วยซ้ำ อีกทั้งมีโรงกลั่นน้ำจืดเป็นของตัวเองอีกด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งตึกสูงระฟ้าที่ดูจะธรรมดาในดูไบ อย่าง Burj Dubai ที่กลายเป็นตึกที่สูงที่สุดในโลกไปแล้ว ด้วยสูงที่สุดถึงชั้นหลังคา 546 เมตร มีจำนวนชั้นมากที่สุดถึง 162 ชั้น และมีปล่องลิฟต์ยาวที่สุดถึง 514 เมตร อีกทั้งรวมพลคนระดับโลกอย่างจอร์จิโอ อาร์มานี มาตกแต่งภายใน พร้อมยกชั้น 76 ให้เป็นโรงแรมอาร์มานี (สาขาแรกของโลก) เป็นพิเศษ ส่วนชั้น 45-108 เป็นอพาร์ทเมนต์ ที่เหลือเป็นสำนักงาน

อาคาร Burj Dubai เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น อาคาร “เบิร์จ คาลิฟา” (Burj Khalifa) เพื่อเป็นเกียรติแก่ ชีค คาลิฟา บิน ซาเยด อัล-นาห์ยัน เจ้าผู้ครองนครอาบูดาบี ประธานาธิบดีแห่งรัฐบาห์เรน และเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อ 4 มกราคม 2553 เป็นต้นมา พร้อมจารึกว่ามี “สุเหร่าที่สูงที่สุดในโลก” อยู่ที่ชั้น 158 ด้วย

โอกาสทองที่เรียงรองในคูไบ

คุณวิทยากร มณีเนตร ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เมืองคูไบ

ในระยะหลังมานี้ ดูเหมือนว่าประเทศไทยกับเมืองคูไบ ประเทศสหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ ไม่ไกลกันอีกต่อไป หากเทียบกับอดีตหลายสิบปีก่อน โดยเฉพาะด้านธุรกิจที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี จนกระทั่งมีวลีเด็ดที่ว่า “ใครๆ ก็จะไปคูไบ” เกิดขึ้นค่อนข้างมาก

ในฐานะผู้อำนวยการส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ของกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ณ เมืองคูไบ คุณวิทยากร มณีเนตร ยอมรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง เพราะที่ผ่านมานี้ ไม่เพียงดูแนวโน้มความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจให้กับคนไทยที่จะไปที่นั่นแล้ว ยังต้องต้อนรับคณะที่เดินทางไปคูไบกันมากมายเหลือเกิน

“ทุกคนเริ่มรู้แล้วว่า คูไบเป็น Destination ใหม่ แม้จะไม่ใหม่มากแต่ก็เป็นจุดหมายทางการค้า การลงทุน ที่มีเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา” คุณวิทยากรฉายภาพ

“เบื้องหลังความสำเร็จส่วนหนึ่งมีคนไทยร่วมอยู่ในนั้นด้วย อย่างเช่นการก่อสร้างโปรเจกต์ใหญ่ ในภาคธุรกิจก่อสร้างมีบริษัทยักษ์ใหญ่ของคนไทยเข้าไปรับงานที่นั่น ซึ่งรับงานก่อสร้างได้มากที่สุดไม่เกิน 4 หมื่นล้านบาท...”

คุณวิทยากรพูดซ้ำๆ ซัดๆ ก่อนขยายความต่อ

“วันนี้ถือว่ายังน้อยไป ไม่ใช่ไม่ทำนะครับ แต่ทำไม่ไหว โอกาสยังมีอยู่ เพราะฉะนั้น ถ้าคุณพร้อมเข้าไป คุณแบ่งเอาไปเลยครับ แต่คุณต้องเข้าไปก่อนนะครับ...”

คุณวิทยากรทำทนาย

“คุณต้องให้ทีมงานสักงานหนึ่งก่อนเป็นการเปิดตัว หากคุณทำดี รับรองงานต่อไป วิ่งหาคุณเอง”

พร้อมแนะนำกลยุทธ์ทางการค้าที่สำคัญ

“การทำธุรกิจในตะวันออกกลาง ความสัมพันธ์และความใกล้ชิดเป็นสิ่งสำคัญ เราต้องอย่าลืมว่า พวกเขา มีเงิน สามารถเลือกซื้ออะไรจากไหนก็ได้ เป็นตลาดของผู้ซื้อ และอีกอย่าง คนกลุ่มนี้ใจร้อน สั่งสินค้าวันนี้ จะเอาเมื่อวาน (หัวเราะ) อะไรอย่างนี้เป็นต้น...”

คุณวิทยากรปล่อยมุกๆ แต่สะท้อนความเป็นจริง

“เรายังมีความรู้สึกว่า เราอยากให้คนไทยไปกันมากกว่านี้ โอกาสยังมี สำคัญคือ พวกเราช่วยกันทำงานกันเป็นทีม..”

โดยธุรกิจที่มีแนวโน้มสดใส และคนดูใบต้องการอีกมากนั้น มีหลายด้าน หนึ่งในนั้นคือ “ธุรกิจร้านอาหาร” เพราะทุกวันนี้มีร้านอาหารไทยอยู่ประมาณ 44 กว่าแห่ง เท่านั้นเอง ยิ่งในอนาคตอันใกล้จะมีโรงแรมเกิดขึ้นอีกไม่ต่ำกว่า 40 กว่าแห่ง ซึ่งแต่ละแห่งเหล่านี้ ถือว่าร้านอาหารไทยเป็น 1 ใน 5 ที่เป็น “A Must” ที่โรงแรมใหญ่ๆ ต้องมี ไม่ว่าจะร่วมทุนหรือว่า เขาโนสหาเข้าไปร่วมกับผู้ประกอบการท้องถิ่น

นอกจากเรื่องของธุรกิจแล้ว ด้านแรงงานไทยยังเป็นที่ต้องการอีกมากเช่นกัน

กลุ่มแรก เป็นในกลุ่มที่จะทำงานในร้านอาหาร บรอดคาเซฟ พนักงานเสิร์ฟ และอื่นๆ เพราะไม่ได้มีร้านอาหารไทยเท่านั้น แต่ยังมีร้านอาหารญี่ปุ่น ซึ่งก็เป็นคนไทยบริหาร

“เป็นโอกาสหนึ่งสำหรับคนไทยที่มีประสบการณ์จากการทำร้านอาหารญี่ปุ่นในเมืองไทยมาแล้ว เช่นมีประสบการณ์จากการหันปลา ก็สามารถจะขยายตัวเข้าไปได้เช่นกัน”

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มงานการให้บริการ เพราะปัจจุบันที่ทำงานอยู่ในโรงแรมดุสิตธานี มีประมาณ 200 คน ส่วนที่ประจำอยู่ในสายการบินแห่งชาติดูไบก็เพียงร้อยละ 4 เท่านั้น

“ยังไม่พอลครับ อันนี้ก็เป็นโอกาสที่ทางดูไบไม่ปิดกัน เพราะคนท้องถิ่นเขาไม่อนุญาตให้ผู้หญิงประเทศเขาออกมาทำงานนอกบ้านอยู่แล้ว ยิ่งมาเป็นคนเสิร์ฟหรือแอร์ ยิ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้น จึงเป็นประเทศที่เปิดกว้างให้แอร์โฮสเตสจากทั่วโลกได้มาแข่งขัน”

ด้านการรักษาพยาบาล อาชีพ “นางพยาบาล” ก็เป็นอีกตำแหน่งที่น่าสนใจ เพียงแต่คนไทยอ่อนภาษาอังกฤษ แต่เรื่องนี้เรียนรู้กันได้ เพราะอย่างน้อยๆ เรามีจุดแข็งอยู่กับตัวก็คือ การมีใจให้บริการ

“ถ้าเราจะช่วยส่งเสริมบุคลากรจากภาคใต้ ซึ่งมีวัฒนธรรมคล้ายกัน และอาจจะพูดภาษาหรือเข้าใจภาษาได้ง่ายให้ได้รับการฝึกจากโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับในกรุงเทพฯ ผมว่างานลักษณะนี้เหมาะสมไม่เหนือในการแข่งขันมากนัก เพราะเรื่องบริการคนไทยทำด้วยใจอยู่แล้ว แม้พูดภาษาอังกฤษไม่ได้มาก แต่มีใจที่จะช่วย ทำให้เรามีทุนที่เหนือกว่า และเป็นทุนที่ใครก็ฝึกไม่ได้”

นับเป็นอีกโอกาสที่คนไทยจะสามารถผลักดันเข้าสู่อุตสาหกรรมนี้ได้

นอกจากนี้ก็มีกลุ่มนักบัญชี ผู้ตรวจสอบบัญชี และคนที่ทำงานเกี่ยวกับวงการการเงิน เนื่องจากว่า ดูใบต้องการก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางทางการเงินของภูมิภาคตะวันออกกลาง

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ ผอ.วิทยากรย้ำเสมอ นั่นคือ ความกล้าแสดงออก ที่คนไทยต้องปรับปรุงบุคลิกภาพด้านนี้เสียก่อน

“ที่ผ่านมาในสิ่งที่ดีของคนไทย คือ เราจิตใจดี ยิ้มง่ายไม่ขบขะเสาะ แต่ต้องกล้ามากขึ้น กล้าแสดงความคิดเห็น และจุดยืนของตัวเอง ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง นี่คือนี่สิ่งที่เราต้องเปลี่ยนเมื่อไปอยู่ในงานระดับ Multinational Company”

แน่นอนว่าตอนนี้ดูไบเป็นตลาดเปิด ใครๆ ก็เข้าไปได้โดยไม่มีกีดกันใดๆ แต่ต้องรู้และทำใจเตรียมพร้อมไว้ด้วยว่า หลังพรมแดนที่เปิดกว้างนั้น จะต้องเข้าไปเจอกับ “คู่แข่ง” นับร้อยนับพันชาติ อีกทั้ง “สินค้า” ทุกอย่างทดแทนกันได้ ฉะนั้น ต้องพร้อมและสินค้าในมือจะต้องดีจริงๆ ราคาแข่งขันกันได้ ส่วนเรื่องโปรโมชั่นนั้น ทางสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ จะเป็นอีกแรงในการหาตลาดและเพิ่มช่องทางโอกาสให้

“แต่ถ้ายังไม่รู้จะขายอะไร อย่าเพิ่งไป เหนื่อยเปล่า”

อีกทั้งต้องอดทน ไซ้ว่าไปออกงานแสดงสินค้าครั้งเดียวแล้วจะได้แอร์เดอร์ทันที แต่ต้องอาศัยความขยันทุกทางด้วย

“ไม่ใช่ที่เราอยู่เมืองไทย แต่ส่งอีเมลไปคุยก็ได้แล้ว โอกาสที่จะทำสำเร็จแทบจะไม่มี เพราะคุณไม่ติดตามคุณต้องมาสร้างสัมพันธ์กับเขา โชคดีคือ ด้วยธรรมชาติของคนไทยแล้ว ไม่มีคนอาหรับคนไหนไม่ชอบคนไทย โดยเฉพาะดูไบ ถ้าบอกว่ามาจากเมืองไทย เขาจะคุยกับเราดีมาก ตั้งแต่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมาเลย เราได้เปรียบตรงนี้อยู่แล้ว”

นอกจาก สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศแล้ว ก็ยังมีการบินไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และหน่วยงานอื่นๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ผนึกกำลังรออยู่ที่ดูไบแล้ว

คนไทยเรา พร้อมหรือยัง...เท่านั้นเอง

(สัมภาษณ์ พศจิกายัน 2550)

กว่า ไบตอง จะสะบัดใบใน คูโบ

คุณปราโมทย์ วรรณวิชกุล

เจ้าของ C.M. Supermarket & Baitong Restaurant ที่นครคูโบ

ตลาดตะวันออกกลางอย่างประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ หรือ UAE นั้น แม้เปิดกว้างทางการค้า แต่นักธุรกิจที่ไปลงทุนก็นั้นหัวใจไม่น้อย เพราะคู่แข่งมาก โอกาสการทำการค้าในต่างแดนจึงไม่่ง่ายนัก

ที่สุดของนักธุรกิจไทยที่ไปสร้างความสำเร็จในภูมิภาคนี้ท่านหนึ่ง ต้องยกให้ คุณปราโมทย์ วรรณวิชกุล นักธุรกิจที่เข้าไปในคูโบตั้งแต่ 17-18 ปีที่แล้ว กระทั่งวันนี้เป็นเจ้าของร้านซูเปอร์มาร์เก็ตชื่อ C.M. และร้านอาหาร “ไบตอง” ในนครคูโบ ได้อย่างสง่างาม

โดยเฉพาะร้านไบตองนั้น เป็นหนึ่งใน 4 ร้านที่มีเจ้าของเป็นคนไทย จากทั้งหมดที่นครคูโบ 44 ร้าน แต่กว่าจะมายังได้ของเปิดบ้านเช่นนี้ คุณปราโมทย์ผ่านการลองผิดลองถูกมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนหน้าที่จะมายังคูโบ คุณปราโมทย์เคยทำธุรกิจขายสินค้าอาหารไทยที่ประเทศซาอุดีอาระเบียมาก่อน แต่ด้วยความกล้าได้กล้าเสีย คุณปราโมทย์ลงทุนในหลายธุรกิจ วันหนึ่งทุกอย่างก็เริ่มไม่ไปอย่างที่คาดหวังและขาดทุนในที่สุด

“คนจีนเขาบอกว่า อย่าไปจับปลาหลายมือ ควรมุ่งทำในสิ่งที่คุณถนัด เพราะเราไม่มีเวลาที่จะไปดูแลทุกอย่าง หากต้องมอบหมายใครไปทำแทน ถ้าคนคนนั้นเก่งก็โชคดีไป แต่ถ้าหากว่าชื้อบื้อ ก็เสีย..เงิน แล้วก็เงินจริงๆ (หัวเราะ) มันเป็นเกมของธุรกิจการค้า ถ้าคุณไม่เสียคุณได้ ถ้าคุณไม่ได้ คุณเสีย”

จากนั้นคุณปราโมทย์จึงได้หอบทุนที่เหลือ และบทเรียนแห่งชีวิตมาสู่คูโบ ซึ่งในเวลานั้นยังไม่มีนักลงทุนมากนัก

ไปถึงคูโบแล้ว ด้วยความเป็นคนกล้าเสี่ยงกล้าตัดสินใจตามประสาพ่อค้าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คุณปราโมทย์ตัดสินใจควักกระเป๋าเปิดภัตตาคารทันที โดยใช้ชื่อว่า “รอยัลไทย” ทั้งๆ ไม่ได้ใช้เวลาศึกษาข้อมูลทางการตลาดใดๆ ทั้งสิ้น

และแล้วผลลัพธ์ก็ปรากฏในเวลาไม่นาน

“งานนั้น ผมก็ตั้งใจไปสักสิบล้านได้ (หัวเราะ)”

อย่างไรก็ดีไม่มีอะไรหยุด ผู้ชายคนนี้ได้ คุณปราโมทย์ฮืดสู่อีกครั้ง ด้วยการเปิดซูเปอร์มาร์เก็ต และร้านอาหารไปพร้อมๆ กัน

โดยเฉพาะซูเปอร์มาร์เก็ตนั้นเปิดประกบกับเจ้าที่ทำมาก่อน 10 ปี ด้วยคาดหวังว่า สักวันหนึ่งลูกค้าจะเปลี่ยนร้านบ้าง

“ช่วงแรกค่อนข้างลำบาก เพราะว่าเราใหม่ คู่แข่งเราอยู่รอบข้าง”

คุณปราโมทย์ยอมรับสถานการณ์ และยังจำวันแรกได้เลยว่าตกใจและเครียด เพราะลงทุนตั้งหลายสิบล้าน แต่ขายได้วันละ 20,000 บาท จึงเริ่มคิดนอกกรอบทันทีด้วยการขออนุญาตขายหมู ทั้งๆ ที่ตัวเองเพิ่งเปิดได้แค่สาขาเดียว ซึ่งที่ดูใบอนุญาตขายหมูได้ มีเกณฑ์ว่าซูเปอร์มาร์เก็ตนั้นจะต้องมี 3 สาขาขึ้นไป

แต่เมื่อคุณปราโมทย์หันมาดูลูกค้าเป้าหมายของตนเองแล้ว มีคนฟิลิปปินส์มากที่สุด จึงพยายามที่จะโน้มน้าว Local Partner ให้ช่วยเจรจา ทำยสุดก็ตกลงได้ที่พื้นที่เพียง 5% ของร้านทั้งหมด ไม่ก็ตารางเมตร แต่ก็ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

จากนั้นจึงเริ่มกลยุทธ์ที่สอง ด้วยการโปรโมทขึ้นให้มีการโฆษณาควบคู่กันไป ทั้งร้านไบตอง และซูเปอร์มาร์เก็ต

“เราโชคดีที่มีร้านภัตตาคารไบตองอยู่ข้างๆ เพราะว่ามันเอื้อกันสำหรับสินค้าที่เราใช้ในภัตตาคาร มันก็มีในซูเปอร์ แล้วเราก็สามารถที่จะโยนโฆษณาให้ซูเปอร์จากภัตตาคารได้”

ถึงขั้นนี้ คุณปราโมทย์ได้นำแผนการตลาดมาใช้แล้ว ในส่วนของภัตตาคาร ด้วยการแจกให้กลุ่มเป้าหมายมา “ชิมฟรี” ไม่ว่าจะเป็นแอร์โฮสเตส กลุ่มทำงานตามออฟฟิศหลายๆ ที่ คนจึงเริ่มพูดปากต่อปากมากขึ้น

ขณะที่ซูเปอร์เองก็เริ่มมีของแถม ประเภทซื้อ 500 แกรมจาน จนลูกค้าเฮโลมาเต็มไปหมด โดยเฉพาะชาวฟิลิปปินส์ ส่วนคนไทยยังมีจำนวนน้อยอยู่ ประมาณ 2,000 คนเท่านั้นเอง ซึ่งส่วนใหญ่ทำงานเป็นพ่อครัวโรงแรมและก่อสร้าง จึงไม่ใช่ตลาดเป้าหมายเท่าไฉน

“การทำธุรกิจไบตองค่อนข้างยาก เพราะประเทศค่อนข้างเปิด คู่แข่งเยอะ ที่สำคัญคือแข่งกับพวกอินเดีย ซึ่งกลุ่มนี้เขาอยู่ดูไบมานานไม่ต่ำกว่า 30 ปีแล้ว ขณะที่ดูไบมีประชากรไม่เกิน 1.5 - 2 แสนคน ประชากรคนอินเดียกลับมีถึงล้านกว่าคน...”

คุณปราโมทย์ย้ำต่อว่า ยังไงก็แล้วแต่ ดูไบยังเป็นเมืองที่น่าลงทุนทำการค้าอยู่ดี เพราะเป็นประเทศที่มีการพัฒนาเมืองได้รวดเร็วที่สุดไม่แพ้แห่งใดในโลก

แต่ก่อนไปก็ต้องเข้าใจตลาด UAE ให้ดีก่อน ซึ่ง UAE ที่วันนี้จะประกอบด้วย 7 รัฐ โดยรัฐที่เหมาะสมแก่การทำการค้ามีเพียง 3 รัฐ ก็คือ รัฐดูไบ, อาบูดาบี และรัฐชาร์จา

สำหรับคุณปราโมทย์แล้ว ไข่แต่จะสนใจด้านธุรกิจของตนเองอย่างเดียว ยังมีเวลาพบปะกับคนไทยในดูไบเสมอๆ ในวันสำคัญที่ สถานกงสุลไทย จัดขึ้น แต่น่าเสียดายไม่น้อย ที่สังคมไทยในดูไบ ยังเป็นสังคมเล็กๆ อยู่ ไม่มีวัดไทย ส่วนสมาคมไทยก็ยังไม่เกิดจริงจัง มีก็เพียงร้านอาหารไทยที่เป็นศูนย์กลางมากที่สุด

เห็นคุณปราโมทย์เสซาเป็นกันเองเช่นนี้ ไข่ว่าจะไม่มีทุกข์แต่อย่างใด เพราะภักตาคารเมืองไทย 2 แห่งที่ร่วมกับลูกน้องเก่าก็ถูกฟ้องร้อง จึงได้แต่ปลง

“สูญเสียสูญเสีย การค้าคุณจะไปคิดอะไรมา อย่าไปโง่ อย่าไปหวัง ถ้าคุณหวังนะ จะตรอมใจตาย ถ้าคุณคิดมากคุณก็ปวดใจ โลกก็แค่นี้แหละ Whatever happened to this, never mind”

ผ่านประสบการณ์ชีวิตทั้งตัวเองและมองไปยังสังคมด้วยแล้ว คุณปราโมทย์ยังได้ข้อคิดในการรับมือความเปลี่ยนแปลงที่เข้ามาในชีวิต คุณอย่าไปคิดอะไรมา ลองนึกภาพดีๆ หนึ่งเกิดมาคุณมีอะไร สองคุณมีเงินเยอะๆ แล้วทำไม...ก็อาจจะทำอะไรทุกอย่างง่ายขึ้น มีบริวารเยอะ แต่ข้าวคุณก็ทานได้เท่านี้ เพียงแต่คุณภาพอาหารอาจจะดีกว่าชาวบ้านหน่อยและมีการแต่งจานดูดีหน่อย ซึ่งถ้าคุณไม่คิดมาก คุณก็สบายใจ ความทุกข์ถึงมีก็น้อย แล้วก็ตัดใจได้”

สำคัญคือ การได้ทำประโยชน์ต่อสังคมและผู้อื่น

“คุณทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนฝูง ต่อพรรคพวกไม่ดีหรือ คุณมีความรู้มาเก็บไว้กับตัวแล้วมีประโยชน์ให้กับคนอื่นหรือเปล่า ส่วนธุรกิจธุรกรรมที่ทำได้ก็ทำไป คุณพยายามทำให้ดีที่สุด ถ้าดีก็ดีไป แต่ถ้าไม่ดีก็รับผลที่ออกมาเท่านั้น อย่าไปคิดมาก”

นับเป็นปรัชญาการดำเนินชีวิตของคุณปราโมทย์ที่สำคัญยิ่ง กระทั่งได้รับการยกย่องให้เป็นนักธุรกิจต้นแบบที่ประสบความสำเร็จในภูมิภาคนี้ในที่สุด

(สัมภาษณ์ ตุลาคม 2550)

@อิสฟาฮาน อารยธรรมแห่งเปอร์เซีย

“อิสฟาฮาน คือครึ่งหนึ่งของโลก” เป็นภาษิตของอิหร่านที่ไม่เกินจริงแต่อย่างใด เรียกได้ว่าตั้งแต่เรื่องที่ตั้งของเมือง อากาศที่ต่างกันสุดขั้ว ไปจนถึงความยิ่งใหญ่ทางอารยธรรมเลยทีเดียว ซึ่งเมืองนี้ตั้งอยู่ระหว่างกลางของประเทศพอดิ เป็นทางผ่านไปยังเมืองสำคัญสองเมืองคือ กรุงเตหะราน ทางเหนือ และชีราซทางใต้ ซึ่งใช้เวลาจากกรุงเตหะรานประมาณหนึ่งชั่วโมงอย่างสะดวกสบายด้วยเครื่องบิน

ส่วนความยิ่งใหญ่ อิสฟาฮาน เป็นอดีตเมืองหลวงของอิหร่านในสมัยราชวงศ์ซาฟาวิ ที่รุ่งเรืองสุดขีด ทั้งการค้า การขาย ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดี สถาปัตยกรรมทุกด้าน สถานที่อย่าง จัตุรัสกลางเมือง (IMAM SQUARE) จึงอลังการยิ่ง ถือเป็นลานกลางเมืองที่ใหญ่ที่สุดในโลกและคงสภาพมาจนถึงปัจจุบัน ประกอบด้วย มัสยิดหลวง (IMAM MOSQUE), มัสยิดชีคฺลุฟาลาเฮห์ (SHEIKH LOTFOLLAH), พระราชวังอาลีคาปู (ALI QAPOU PALACE) และบাজারหรือตลาดข้างพระราชวังอันกว้างขวาง อีกทั้งระหว่างสองฝั่งแม่น้ำก็สร้างสะพานอย่างวิจิตรบรรจงอย่างสะพานคาจู (KHAJU BRIDGE) และสะพานซิโอะเซโปล (SI-O-SE POL BRIDGE OF 33 ARCHES) ซึ่งสร้างมาตั้งแต่ปีพ.ศ.2193 เป็นทั้งสะพานข้ามแม่น้ำ เขื่อน และสถาปัตยกรรมแบบโบราณ

โดยเฉพาะมัสยิดอิหม่าม เป็นสัญลักษณ์ของเมืองอิสฟาฮาน สร้างในปีพ.ศ.2155 ใช้เวลาก่อสร้างนานถึง 26 ปี ด้วยเสามินาเรตประดับตกแต่งด้วยกระเบื้องเคลือบตลอดทั้งต้น ภายในมีจิตรกรรมเขียนสีลายเส้นแบบโบราณขึ้นชื่อว่าเป็นสุดยอดอีกแห่งหนึ่งในศิลปะแบบอิสลามเปอร์เซีย

กวีวัฒนธรรมไทยในอิหร่าน

คุณอรุณ พึ่งบัว

ณ กรุงเทพมหานคร สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน

แม้ไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ แต่โดยงานที่ได้ทำลงไปแล้ว ถือว่า คุณอรุณ พึ่งบัว เป็นกวีวัฒนธรรมอย่างเต็มตัวก็ว่าได้ เพราะในดินแดนต่างไกลที่ต่างวัฒนธรรมและศาสนา อย่างประเทศอิหร่านนั้น คุณอรุณได้นำศิลปะวัฒนธรรมไทยไปถ่ายทอดให้กับคนรอบข้างในชุมชนได้รู้จักแพร่หลาย

ชาวอิหร่านจึงไม่เพียงได้สัมผัสและฝึกปรื่องานช่างฝีมืออย่างแท้จริงเท่านั้น แต่ยังสามารถซึมซับความเป็นไทยไปพร้อมๆ กันอีกด้วย งานศิลปะหลากหลายที่วางนี้ มีทั้งถักไหมพรม ถักพรม ทำดอกไม้จากดิน และแกะสลักที่ชาวอิหร่านให้ความสนใจเป็นอันมาก

“เพื่อนชวนมาทำงานที่นี่ค่ะ เจ้านายเป็นที่ปรึกษาองค์ที่พอากาศอเมริกา...”

คุณอรุณเล่าย้อนถึงก้าวแรกที่ตัดสินใจเดินทางมายังประเทศแห่งนี้ ตั้งแต่สมัยที่เงินอิหร่านมีค่ามาก อยู่ที่หนึ่งเหรียญสหรัฐ มีค่าเท่ากับ 70 Rials แม้ประสบกับภาวะค่าเงินอ่อน หรือเกิดเหตุการณ์การปฏิวัติในประเทศก็ตาม คุณอรุณถือว่าไม่ได้ลำบากอย่างที่เห็นข่าวแต่อย่างใด

เมื่อพบรักและเริ่มต้นชีวิตครอบครัวกับสามีชาวอิหร่าน จึงได้อยู่อิหร่านมานานกว่า 30 ปี ด้านงานฝีมือไทยคุณอรุณก็มาเริ่มอย่างจริงจังที่ต่างแดนเหมือนกัน แต่ด้วยเป็นคนขยันและมีศิลปะในหัวใจอยู่แล้ว พอมีเวลาว่างจากการเป็นแม่บ้านและเลี้ยงลูก คุณอรุณจึงอาศัยช่วงเวลาดังกล่าว ไปเรียนที่สถานทูต ซึ่งจะมีการเชิญอาจารย์จากเมืองไทยไปสอนนานๆ ครั้ง จึงไม่ได้ร่ำเรียนกับอาจารย์ท่านใดเป็นการเฉพาะ บวกกับใจรักเป็นทุนเดิมจึงเปิดตำราศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง

“เริ่มทำงานศิลปะตอนมาอยู่ที่นี้ค่ะ อย่างแต่ก่อนก็ตัดเสื้อใส่เอง เคยเรียนมาบ้าง แต่ด้วยความเป็นคนไทยฝีมือเราเลยเนียนและประณีตกว่า”

โดยเฉพาะงานแกะสลักเป็นงานศิลปะที่คุณอรุณให้ความจริงจังมากที่สุด หลังจากร่ำเรียนแล้วก็ได้แสดงฝีมือลายมือในวันสำคัญต่างๆ อย่างเช่นในงานแต่งงาน ที่จะมีการใช้ผักและผลไม้ในการตกแต่ง เป็นหลัก คุณอรุณ

ก็จะบรรจงตกแต่งอย่างงดงาม ด้วยศิลปะการแกะสลักของไทยอันอ่อนช้อย บรรดาชาวอิหร่านที่ได้มาร่วมงาน จึงชอบใจกันใหญ่ จากเริ่มแรกที่ทำให้เพื่อนคนใกล้ชิดก่อน พอตอนหลังชาวอิหร่านได้เห็นผลงานจึงติดต่อกันมากขึ้น จึงได้ทำเป็นธุรกิจอย่างจริงจังและเป็นที่รู้จักกันอย่างดีในกรุงเทพมหานคร

เพราะคุณอรุณไม่เพียงสอนการแกะสลักผักและผลไม้เท่านั้น แต่ยังได้สอนภาษาไทยให้กับคนอิหร่านควบคู่กันไปด้วย จนมีรายการโทรทัศน์และนิตยสารมาสัมภาษณ์หลายครั้ง ประกอบกับความเป็นคนมีน้ำจิตน้ำใจ เวลาที่เพื่อนชาวอิหร่านจัดงาน คุณอรุณมักจะช่วยเหลือเสมอ ขณะที่เพื่อนจัดการเรื่องขนม คุณอรุณก็จะช่วยด้านการตกแต่งในงานด้วยงานแกะสลัก

“เราช่วยเขา เขาช่วยเรา ก็เป็นน้ำจิตน้ำใจเป็นธรรมดา เพื่อนบ้านก็เหมือนกัน เขามีประเพณีของเขา เวลาทำขนมแจก เราก็ตอบแทนกันไป”

ด้วยเหตุนี้ คุณอรุณจะมีเพื่อนชาวอิหร่านไม่น้อยเลย

นอกจากสอนนักเรียนที่มาจากทั่วประเทศแล้ว คุณอรุณยังได้ถ่ายทอดศิลปะการแกะสลักให้กับลูกสาวคนเดียวของเธอด้วย

“ไม่ได้สอนโดยตรงหรอกค่ะ แต่ลูกสาวจะชอบมาดู มาถาม แล้วก็เอามัดเอาผลไม้มาแกะตาม ตั้งแต่อายุ 20 ปี ตอนนั้นแกะได้สวยกว่าแม่อีกนะค่ะ แกะได้ทั้งสมุนไพรและผลไม้ มันเหมือนพระสวรรค์ค่ะ”

คุณอรุณเล่าด้วยน้ำเสียงปลื้มๆ เพราะลูกสาวคนนี้สนใจเรื่องการบ้านการเรือน และการทำอาหารค่อนข้างมาก ผิดกับผู้หญิงท้องถิ่นที่ไม่ใส่ใจความเป็นแม่บ้านแม่เรือนมากนัก

“ตอนไปเมืองไทย เวลาเดินผ่านผู้ใหญ่ เขาจะก้มหลังเองเพราะเห็นพวกพี่ๆ น้องๆ ที่เมืองไทยทำเขาก็ทำตาม หรืออย่างภาษาไทย เขาก็ชอบดูหนังไทย ซึ่งอยู่ที่นี้ เราก็ไม่เคยสอน พ่อแม่ก็เลยบอกว่า สอนลูกสิ จะได้พูดกับญาติพี่น้องได้ เพราะทุกคนก็ไม่รู้ภาษาอังกฤษ เราก็เริ่มเลย เรามีลูกสาวคนเดียว ก็ยังดีที่เขาอยากรู้เรื่องราวของไทยๆ”

อย่างคราวที่มีงานวันชาติที่สถานทูต ลูกสาวคนเก่งของคุณอรุณก็ได้มีส่วนร่วมในการทำอาหารว่างให้กับคนมางานได้ทานกันด้วย หรืออย่างการแกะสลักแตงโมลูกโตๆ ก็ลงมือแกะได้อย่างสวยงาม โดยที่ไม่ต้องวาดแผนทีลงไปก่อนแต่อย่างใด มากกว่าฝีมือ คุณอรุณถือว่าสิ่งที่ลูกสาวมีนั้น เป็น “ธรรมชาติของความเป็นไทย” อยู่ในสายเลือดอย่างแท้จริง นอกจากเรียนรู้จากคุณแม่แล้ว ยังศึกษาเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ตอีกด้วย ทำให้ลูก

สาวมีพัฒนาการเร็ว ขณะเดียวกันก็ช่วยคุณแม่แปลเป็นภาษาฟาร์ซีและภาษาอังกฤษเพื่อเผยแพร่อีกทางหนึ่ง

“ถ้าเราไม่พยายามชวนขวาย มันก็จะไม่ก้าวหน้า อย่างเรื่องมิด ลูกสาวเขาก็คิดขึ้นมาเองว่า มิดต้องดี ต้องคม ซึ่งเราทำงานแกะสลักมานานก็เข้าใจ”

ในสายตาความเป็นครู คุณอรุณอาจให้คะแนนเต็มสิบก็ได้ แต่สำหรับความเป็นแม่แล้ว คุณอรุณจึงทั้งแปลกใจและดีใจ คละเคล้ากันไปความสามารถหลายด้านของลูกสาว โดยเฉพาะศิลปะความเป็นไทย

“ดีใจค่ะ คิดว่า ถ้าเราเป็นอะไรไป อย่างน้อยของพวกนี้ก็ได้ถ่ายทอดให้กับลูกเราที่เป็นคนไทย...”

นับเป็นที่สุดของความภาคภูมิใจ ในการทำหน้าที่ของทูตวัฒนธรรมไทยคนนี้เป็นอย่างยิ่ง

(สัมภาษณ์ มิถุนายน 2551)

ผู้หญิงผู้นับถือศาสนาอิสลาม...ในอิหร่าน

คุณรัชฎาสกุล ชันนุ

Tarbiat Modares University ณ กรุงเตหะราน สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน

ขึ้นชื่อว่า สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน แล้วดูเหมือนจะไกลทั้งภูมิประเทศ ภาษา และวัฒนธรรม เป็นอย่างยิ่ง ด้วยดินแดนในตะวันออกกลางแห่งนี้ ตั้งอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกัน รัยละ 95 เป็นที่ราบสูง ภูเขาและทะเลทราย ทำให้ฤดูกาลแตกต่างกันถึง 4 ฤดู โดยเฉพาะอากาศมีตั้งแต่สบายๆ ไปจนถึงหนาวสุดขั้ว และร้อนสุดขีดเลยทีเดียว แต่ก็กลายเป็นความงามดึงดูดให้ผู้คนที่เดินทางไปสัมผัสประเทศนี้กันมากขึ้นทุกที

ด้านภาษาและวัฒนธรรมเอง ก็ท้าทายมากถึงมากที่สุด เพราะชาวอิหร่านเชื้อสายเปอร์เซียใช้นั้น ส่วนใหญ่ใช้ภาษาฟาร์ซีเป็นหลักในชีวิตประจำวัน หากใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นจะไม่ค่อยคล่องตัวเท่าใดนัก

แต่สำหรับ คุณรัชฎาสกุล ชันนุ นักศึกษาสาวชาวไทย และว่าที่ติ๊กเตอร์แล้ว ถือว่าสบายๆ หลังจากที่มาจำเรียนยังมหาวิทยาลัย Tarbiat Modares University ในกรุงเตหะราน มาตั้งแต่ระดับปริญญาตรี จนกระทั่งถึงปริญญาเอก

ยิ่งสาขาวิชาที่เธอเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตโดยตรงก็คือ คณะอักษรศาสตร์ ภาษาฟาร์ซี ซึ่งสุดยอดแห่งความยากวิชาหนึ่งก็ว่าได้ แต่ที่ติ๊กเตอร์รายนี้หาได้ท้าทาย ทั้งที่ไม่เคยมีพื้นด้านภาษาฟาร์ซีมาก่อน แต่ด้วยอาศัยคาถา “มานะและอดทน” ฮึดสู้แบบไทยๆ จึงผ่านขึ้นมาเป็นลำดับ ทำให้เธอกลายเป็น 1 ใน 3 ของนักศึกษาชาวไทยที่มาศึกษาในกรุงเตหะราน

“ตอนแรกต้องสู้ภาษาให้ได้ ถ้าเทียบกับภาษาไทย มันก็ยากมาก เพราะทางนี้เขาจะเขียนภาษาอาหรับเขียนจากขวาไปซ้าย ต่างจากบ้านเรามาก บางคนสู้ไม่ไหวก็กลับไปก่อน”

ที่อิหร่านนั้นมีชื่อเรื่องอักษรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แล้วก็เรื่องการแพทย์ จึงทำให้นักศึกษาจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาเยอะ แต่อย่างที่ว่า จะเรียนได้ ต้องสอบผ่านด้านปรกาศการสำคัญคือ ภาษา นับดูแล้วนักศึกษาต่างชาติในอิหร่านจึงมีระดับปริญญาตรีมากที่สุด พอขึ้นระดับปริญญาโทและเอก ก็น้อยลงเป็นลำดับ ทำให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาเป็นอย่างยิ่ง

อย่างคุณรักษ์สกุลเอง กว่าจะมาจำเรียนในกรุงเทพฯ ได้มัน ไม่ง่ายเลย ต้องผ่านการทดสอบเป็นขั้นเป็นตอน เริ่มแรกต้องมาเรียนภาษาที่จังหวัดกาซวิน (Qazvin) ก่อน พอทดสอบผ่านถึงจะได้เข้ามาในกรุงเทพฯ ทำให้คุณรักษ์สกุลไม่ค่อยได้อยู่กับคนไทยมากนัก น้อยครั้งที่จะได้พบเจอกับนักศึกษาคนไทย เลยต้องใช้ชีวิตคนเดียวมาตลอด ส่วนเพื่อนรอบข้างจึงเป็นชาวต่างชาติมากกว่า

ชีวิตช่วงอยู่หอพักนักศึกษานั้น ก็ต้องอาศัยความอดทนไม่น้อย เพราะต่างชาติต่างวัฒนธรรมจึงแสดงออกไม่เหมือนกัน อย่างความเป็นอยู่ก็ต้องอดทนสุดๆ โดยเฉพาะหอพักรวม

นักศึกษาไทยในกรุงเทพฯ ก็มีเพียงนับนิ้วได้ แต่สำหรับคุณรักษ์สกุลนั้น ถือเป็น “นักเรียนทุนคนแรก” จากรัฐบาลอิหร่าน ที่ได้เข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ แห่งนี้

ที่จริงก่อนหน้านี้ก็มีนักเรียนทุนเหมือนกัน แต่ส่วนมากจะไปเรียนกันที่เมืองกุม (Qom) ซึ่งเป็นเมืองที่คนไทยมาเยือนไม่น้อยกว่ากรุงเทพฯ เพราะเป็นบ้านเกิดของเจกอะหมัด อดีดเจ้ากรมท่า และอัคมหาเสนาบดีสมัยกรุงศรีอยุธยา ต้นตระกูลสกุล “บุญนาค”

เหตุที่คุณรักษ์สกุลสนใจประเทศอิหร่าน เพราะอยากทราบวัฒนธรรมเกี่ยวกับศาสนาอิสลามให้ลึกซึ้ง โดยเฉพาะวัฒนธรรมเก่าแก่โบราณ จึงตัดสินใจมา เริ่มแรกนอนร้องไห้คิดถึงบ้านทุกคืน แต่นานไปก็ชิน เพราะผู้คนอัธยาศัยดี มีเมตตา จึงทำให้คุณรักษ์สกุลหลงเสน่ห์เมืองนี้โดยไม่รู้ตัว

“เวลามาอยู่จริงๆ ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ ผู้คนก็นิสัยดี ใจดี แล้วก็จะชอบคนต่างชาติด้วยค่ะ”

ว่าที่ดีออกเตอร์แนะนำ จากข่าวในโทรทัศน์ ทุกคนทั่วโลกจะรู้สึกว่ามันล้ำมาเยือนอิหร่าน ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ได้น่ากลัวอย่างที่ข่าวออกไป ต้องมาสัมผัสด้วยตัวเองถึงจะรู้

ส่วนเรื่องอากาศที่เปลี่ยนแปลงบ่อยนั้น ไม่ต้องเป็นห่วง ขอเพียงเข้าใจว่า ด้วยภูมิประเทศที่ต่างกัน ทำให้ทั้งประเทศมีฤดูกาลที่ต่างๆ กันไป 4 ฤดูที่วันนี้คือ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว

“ถ้าไปทางเหนืออากาศจะหนาว ไปทางใต้จะร้อน แต่ถ้าไปทางตะวันตกอากาศจะธรรมดาสบายๆ ส่วนภาคตะวันออกจะเป็นฤดูใบไม้ผลิ อากาศจะแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะหลังจากเข้าฤดูใบไม้ผลิ เพราะตอนนั้นภาคเหนือของอิหร่านจะยังมีหิมะตกอยู่ ภาคกลางจะเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ แต่ทางภาคใต้กำลังเข้าสู่ฤดูร้อน ครบหมดในช่วงเวลาเดียวกัน”

คุณรักรัษสกุลเล่าถึงฤดูกาลที่ผันผ่านไปอย่างน่ามหัศจรรย์ หากเข้าใจก็สามารถอยู่ได้อย่างสงบและลงตัวไม่ยากอีกต่อไป โดยเฉพาะฤดูหนาวนั้น คุณรักรัษสกุลว่า จะหนาวถึงขั้นติดลบ ซึ่งหลังสุดติดลบถึง 20 องศาเซลเซียส มีหิมะตก น้ำแข็งเป็นเกล็ดสีขาวสวยและเล่นสกีกันอย่างสนุกสนาน

“การใช้ชีวิตในต่างประเทศ ห่างพ่อแม่ ก็เป็นอีกประสบการณ์หนึ่ง ที่สอนให้เราต้องใช้ชีวิตยังไง เราต้องควบคุมตัวเองอย่างไร รวมถึงการใช้เงินจากเดิมที่เคยขอเงินพ่อแม่มาใช้ จะไม่ทราบว่าเขาลำบากยังไง แต่พอเราอยู่นี่จริงๆขาดเหลือ เราก็ต้องเรียนรู้ว่าเราควรจะทำอย่างไร ถือว่าเป็นอีกประสบการณ์หนึ่งในการใช้ชีวิตอยู่คนเดียว”

พอสำเร็จจนจบจนถึงขั้นสูงสุดแล้ว จึงค่อยกลับไปปรับใช้บ้านเมืองดังที่วาดหวัง และตั้งใจมายาวนาน

(สัมภาษณ์ กรกฎาคม 2551)

@มัทจักรวรรย์ (สาม) พันเกาะ:

ด้วยที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของทวีปยุโรป มีเขตแดนติดกับทะเลเออีเจียน ทะเลไอโอเนียน และทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อยู่ในแถบอบอุ่น ทำให้ดินแดนมหัศจรรย์พันเกาะของประเทศกรีซ หรือชื่อเป็นทางการว่า สาธารณรัฐเฮลเลนิก (Hellenic Republic) มีอากาศไม่เหมือนใคร อบอุ่นในหน้าหนาว และแห้งแล้งในหน้าร้อน กลายเป็นเสน่ห์ดึงดูดผู้คนไปเยือนทะเลสีมรกตไม่รู้เลือน โดยเฉพาะคนไทยที่ใฝ่ฝันจะไปเยือนสักครั้ง

จากกว่าสามพันเกาะทั่วประเทศ เรือจึงเป็นส่วนสำคัญในการเดินทางไปตามเกาะน้อยใหญ่เหล่านี้ โดยเมืองสำคัญๆ ได้แก่ พิเรอัส (Piraeus), เทสซาโลนิกิ (Thessaloniki) เมืองที่ใหญ่เป็นลำดับสองทางตอนเหนือของประเทศ และพาทราส (Patras) เมืองท่าทางตะวันตกของประเทศ ล้วนเป็นเมืองท่าทั้งสิ้น สุดปลายทางของนักเดินทางโรมันติก อาจอยู่เมืองเอีย (Oia) บนเกาะซานโตรินี่

แต่ถ้าเป็นนักเทรกกิ้งแล้ว มักจะขอแวะที่ โอลิมปัส ภูเขาที่สูงที่สุดในกรีซ อยู่ที่ 2,917 เมตรจากระดับน้ำทะเล ล้อมด้วยพรรณไม้และนกนานาพันธุ์ เหมาะแก่การเดินป่า ตามเทวดานานชื่อว่า ภูเขาแห่งนี้ เป็นนิवासถานของเทพเจ้าของกรีกทั้ง 12 องค์ หรือ Olympian Gods หากใครได้มาเยือนถือว่าได้รับเกียรติสูงสุด แต่ที่แน่ๆ คือ สุขภาพดีเพราะอากาศบริสุทธิ์สดชื่น

สุขแบบไทยในกรีซ

กับคุณวาสนี อังศุการ เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว : ผู้ช่วยทางด้านการเมืองการทูตและเศรษฐกิจ สถานทูต ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ (สาธารณรัฐเฮลเลนิก)

รอยยิ้มที่จริงใจเพื่อให้นักท่องเที่ยวแบบไทยๆ อาจถูกมองเป็นความหมายอื่นได้ในต่างวัฒนธรรม อย่างในประเทศกรีซ ที่นิสัยใจคอแตกต่างกับคนไทยเป็นอย่างมาก หลายครั้งที่ยิ้มให้ไป อาจผิดหวัง นอกจากไม่ได้รอยยิ้มกลับมาแล้ว ยังอาจถูกมองอย่างระแวงเคลือบแคลงสงสัยก็เป็นได้

แต่สำหรับคุณวาสนี อังศุการ หรือคุณอ้อมแล้ว สถานการณ์ดังกล่าว หาได้ทำให้เธอมีรอยยิ้มลดน้อยลงแต่อย่างใด

เพราะเธอเข้าใจลึกซึ้งแล้ว ถึงลักษณะวัฒนธรรมและนิสัยใจคอคนกรีกที่ใจร้อนและจริงจัง ขณะที่คนไทยยิ้มได้ในทุกสถานการณ์ แม้แต่เหตุการณ์ที่ไม่อาจช่วยอะไรได้มากนัก คนไทยเราก็มีรอยยิ้มที่พอจะเป็นกำลังใจได้

“เป็นเรื่องวัฒนธรรมที่ต่างกันมากกว่าจะ ไม่ใช่การมองโลกในแง่ร้ายอะไรหรอกค่ะ” คุณอ้อมให้ความกระจ่างเกี่ยวกับคนกรีกเบื้องต้น

คุณอ้อมใช้ชีวิตที่กรีซตั้งแต่ 17 ปีที่แล้ว หลังจากพบรักกับสามีชาวกรีก จึงรู้จักดินแดนแห่งแสงแดด ตำนานปรัมปราและคนกรีก ไม่น้อยไปกว่าคนไทยเท่าใดนัก

คนไทยเองเมื่อมาเยือนหรืออยู่ในกรีซ จึงได้รู้จักกับคุณอ้อมไปด้วย ในฐานะเจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว ผู้ช่วยทางด้านการเมืองการทูตและเศรษฐกิจ สถานทูต ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ (สาธารณรัฐเฮลเลนิก) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางข่าวสาร เพื่อประชาสัมพันธ์และประสานงานระหว่างคนที่อยู่ที่นั่นกับสถานทูต

คุณอ้อมเล่าด้วยว่า ในกรีซนั้น ยังมีคนไทยไม่มากนัก รวมทั้งกรีซประมาณ 200 กว่าชีวิตเอง อยู่กรุงเอเธนส์ประมาณ 100 กว่าชีวิต ที่เหลือกระจายอยู่ตามหมู่เกาะต่างๆ

ในจำนวนที่น้อยนี้ ส่วนใหญ่มาอยู่กรีซเพราะสมรสกับคนกรีก นอกนั้นติดตามญาติมาทำงานร้านอาหารบ้าง ทำงานตามบ้านบ้าง รวมไปถึงทำงานในเรือก็มี พอมีคนไทยในประเทศน้อย กิจกรรมหรือการพบปะสังสรรค์จึง

น้อยตามไปด้วย รวมไปถึงวัดไทย หรือสมาคมของคนไทย ก็ยังไม่ปรากฏ พอมีกิจกรรมครั้งใด ก็จะไปยังร้านอาหารไทย หรือไม่ก็สถานทูตเป็นหลัก

อย่างงานวันสงกรานต์ที่จัดให้มีการสงฆ์ผู้หลักผู้ใหญ่ และเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน ก็ได้นัดหมายพบกันที่ร้านอาหารไทย

ด้านสถานทูตเอง ก็มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมประจำชาติไทยไม่ขาด เช่นสัปดาห์อาหารไทยในโรงแรมระดับห้าดาวของกรีซ เพื่อเผยแพร่ให้คนกรีกและนักท่องเที่ยวทั่วโลกได้รู้จักอาหารไทยมากขึ้น

อีกกิจกรรมที่ทำไม่ขาดก็คือ การเชิญอาจารย์จากเมืองไทยบินตรงไปสอนทำอาหารไทยและแกะสลัก ตามโรงเรียนสอนทำอาหารของกรีซ กลายเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นทุกปี มากกว่านั้นคือ ความเข้าใจใคร่รู้ในอาหารไทยมีมากขึ้น อย่างน้อยๆ จากที่เคยได้ยินมาผิดๆ อย่าง “อาหารไทย ไม่กล้าทาน” ก็เปลี่ยนไปทำมาคั้งมืออาหารเมืองร้อนริมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จึงมีอาหารไทยปรากฏอยู่ด้วย

ทั้งหมดนี้ คุณอ้อมว่า ก็ยังเป็นเฉพาะกลุ่มเล็กๆ อยู่ดี เพราะคนไทยส่วนใหญ่กระจายอยู่ตามเกาะแก่งต่างๆ อย่างที่ว่า การไปมาระหว่างกันในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนนี้ ต้องใช้เวลามากทีเดียว บางกิจกรรมจึงมีคนน้อยลงไปอีก แต่ไม่เคยคิดที่จะหยุดกิจกรรมดีๆ ที่นำพาคนไทยในกรีซมาพบกัน แม้กระทั่งฝากทำบุญข้ามประเทศก็ยังมีบ่อยครั้ง

ที่สุดในความทรงจำคือ กิจกรรมธรรมเมื่อ 10 กว่าปีก่อน ที่ทางการบินไทย นิมนต์หลวงพ่อบัณฑิตคุณ วิมลประทานรังษฤกษ์มาเทศน์ที่เอเธนส์นั่นเอง

“คนมาพึ่งธรรมเน้นโรงแรมเลยคะ ทำให้เห็นเลยว่า คนที่อยู่ต่างประเทศแต่ละคน มีวิถีทางการดำเนินชีวิตของตัวเองไม่เหมือนกันก็จริง แต่สิ่งหนึ่งก็คือ ความรู้สึกรักชาติ หรือความรู้สึกคิดถึงแผ่นดินมีเหมือนๆ กัน จากแต่เดิมยังไม่มากนัก แต่พอมายู่ห่างบ้านนานๆ มันมีความรู้สึกคิดถึง หวงแหนและรักแผ่นดินขึ้นมากเลยคะ หากมีใครมาพูดถึงเมืองไทยในแง่ไม่ดี เราจะรู้สึกทนไม่ได้ หรือถ้าได้ยินใครพูดถึงเกี่ยวกับคนไทยในด้านดีเราก็จะรู้สึกภูมิใจ”

คุณอ้อมยืนยันถึงความรู้สึก พร้อมบอกด้วยว่า หลังจากกรีซเป็นเจ้าภาพจัดกีฬาโอลิมปิกในปี 2006 คุณอ้อมถือว่า คนไทยเริ่มสนใจมาท่องเที่ยวกรีซมากขึ้น

“อยากให้คนไทยเรา สามัคคีและรักในแผ่นดินตัวเองค่ะ ตอนเราอยู่เมืองไทย เราจะไม่รู้สึกที่เราขาดอะไร แต่พอเราไม่ได้อยู่ในประเทศแล้ว รู้สึกว่าตรงนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นเหมือนกัน ที่จะหล่อหลอมทำให้เรามีกำลังใจที่จะทำงานแล้วก็ต่อสู้ต่อไป”

คุณอิมย้ำด้วยว่า สิ่งสำคัญที่คนไทยทุกคนต้องมี ความอดทน หากไม่มีค่านี้อแล้ว อยู่ที่ไหนก็อยู่ยาก อย่างตัวคุณอิมเอง กว่าที่จะอยู่กรีซได้สบายเช่นนี้ ก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานาประการทีเดียว โดยเฉพาะภาษาท้องถิ่น เพื่อเวลาสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เข้าใจกันและเป็นไปอย่างราบรื่น

หากถามถึงที่สุดแห่งความในใจที่ฝากไปยังพี่น้องคนไทยด้วยกัน คุณอิมจึงไม่มีเรื่องอื่นใด นอกจากเรื่องความรักความสามัคคีกันนั่นเอง เพราะด้วยความรู้สึกนี้ อยู่ที่ไหนก็สุขใจได้ทุกเมื่อ

(สัมภาษณ์ กรกฎาคม 2550)

เรือนไทย ร้านอาหารของคนไทยในกรีซ

คุณวรรณภา ชุ่มผึ่ง เจ้าของร้านอาหารเรือนไทย

ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ (สาธารณรัฐเฮลเลนิก)

ในการลงมือทำอะไรเป็นคนแรกๆ นั้น ไม่ง่ายเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่ล้อมรอบด้วยขุนเขา และทะเลอย่างประเทศกรีซ เพราะแตกต่างไปทั้งภาษาที่พูด อาหารที่ทาน ตลอดจนวิถีปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับคุณวรรณภา ชุ่มผึ่ง หรือคุณหน้อย เจ้าของร้านอาหารเรือนไทย ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ รับรู้ถึงอุปสรรคหลายๆ อย่าง แต่ก็สามารถฝ่าฟันสร้างร้านอาหารไทยของเธอเอง ด้วยวิถีและเอกลักษณ์ไทยไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ท่ามกลางชนมมบั๋ง ไวน์ และน้ำมันมะกอก

โดยเฉพาะจำนวนคนไทยที่กรีซด้วยแล้ว ทั่วประเทศมีไม่เกิน 200 คน และยังกระจายไปอยู่ตามเกาะอีกต่างหาก

ส่วนในเอเธนส์ที่คุณหน้อยอาศัยอยู่นั้นมีประมาณ 100 คนเห็นจะได้ และทำงานบนเรือสำราญกันเป็นส่วนใหญ่ เวลาออกเรือไปทำงานครั้งหนึ่งก็หลายเดือน เห็นดาวเดือนตะวันและทะเลอันแสนงามของกรีซก็จริง แต่ก็ต้องทิ้งความคิดถึงบ้านอะไรต่างๆ ไว้ก่อน จนกว่าเรือสำราญที่ทำงานกลับเทียบท่า จึงได้ความหาอาหารอร่อยๆ มาชิมลิ้มรส โดยสุดยอดที่สุดก็ต้องเป็นอาหารไทย

หลังจากที่ใช้ชีวิตในกรีซมาเป็นเวลากว่า 21 ปี คุณหน้อยจึงตัดสินใจเปิดร้านอาหารไทย เพื่อให้คนไทยในเอเธนส์ได้หายคิดถึงบ้านกันเมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้วนี้เอง และถือเป็นร้านแรกในเอเธนส์ที่ว่าได้

คุณหน้อยเข้าอกเข้าใจคนไทยในแดนไกลเป็นอย่างดี ในร้านจึงสร้างสรรค์บรรยากาศแบบไทยๆ อย่างเต็มอ้อม บรรดาหนุ่มๆ สาวๆ ชาวไทยที่เหนื่อยล้าจากการทำงานบนเรือมานานหลายเดือน พอขึ้นฝั่งก็มาที่ร้านเรือนไทยกัน

เพียงได้ฟังเพลงไทยสักเพลง ทานอาหารไทยสักอย่างสองอย่าง และดูวิวทิวทัศน์บ้านเมืองไทย ก็ถือว่าเป็นการผ่อนคลายหลังจากทำงานเครียดกันมานานแล้ว เสียงหัวเราะและรอยยิ้มจึงมีให้เห็นเป็นประจำในร้านแห่งนี้

ด้วยความที่มีคนไทยน้อยและกระจัดกระจายกันไป ร้านอาหารไทยของคุณหน่อย จึงกลายเป็นที่พบปะสังสรรค์ของคนไทยไปด้วย เวลาจัดงานเทศกาลประเพณีไทยต่างๆ หรือสถานทูตเองเวลาจะจัดงานก็จะจ้างมาที่ร้านเสมอๆ เพราะส่วนมากคนไทยจะมาที่ร้านนี้ และรับรู้ทั่วกันว่าเป็นศูนย์กลางของคนไทยในกรีซไปในตัว

อย่างเทศกาลสงกรานต์ ที่หลายคนประทับใจจัดกันที่ร้านเรือนไทยแห่งนี้ คุณหน่อยจะเตรียมพร้อมรถแห่รถแห่ทั้งอาหารไทย เปิดเพลงไทย เปิดโทรทัศน์ช่องของไทย ให้ได้ชมได้ชมกัน จากนั้นก็มีการรำไทย ร้องเพลงร่วมกัน

เมื่อถึงคราวสาดน้ำตามประเพณีไทย คุณหน่อยเองก็ไม่เคยห้ามแต่ยังสนุกด้วย โดยการให้แต่ละคนใส่ชุดไทยแล้วเล่นสาดน้ำกันในร้านกันอย่างอิสระ เพื่อให้คนไทยได้สนุกเต็มที่สมกับเป็นร้านอาหารของคนไทยโดยแท้ นอกจากนี้ยังได้เชิญคุณปู่คุณย่าที่อาศัยในเมืองมาร่วมงาน แล้วให้บรรดาลูกหลานได้รดน้ำอวยพรด้วย

พอเห็นแต่ละคนสนุกกลับไป คุณหน่อยเองก็พลอยมีความสุขไปด้วย หายเหนื่อยไปเลยว่า เวลาจะลงมือทำอาหารไทยแต่ละเมนูนั้น ยากเย็นเพียงใด แค่นี้ก็ยิ้ม กว่าจะหาข้าว ตะไคร้ ใบมะกรูด และพริกขี้หนูครบ ไม่ง่ายเลย ถ้าเป็นตะไคร้ชนิดที่น้อยพอปลูกกันเองได้ โดยฝากเพื่อนในต่างจังหวัดปลูกให้ ซึ่งก็ต้องวัดดวงเอา บางครั้งก็ขึ้นบางครั้งก็ไม่ขึ้น สรุปคือหายาก ยิ่งหน้าหนาวด้วยแล้ว ไม่ต้องคิดจะปลูกอะไรเลย เพราะหนาวมาก ถึงติดลบ ผักที่ปลูกจึงหนาวตายกันหมด แต่ถ้าเป็นพริกขี้หนูสด ต้องฝากเพื่อนที่กลับมาเมืองไทยให้ช่วยซื้อให้ เวลาซื้อก็ต้องซื้อเยอะๆ แล้วแช่เย็นเก็บไว้

ร้านอาหารของคุณหน่อยมีลูกค้าหลากหลาย เพราะตั้งอยู่แถวท่าเรือไพเรอัส (Piraeus) ทางตอนใต้ของกรุงเอเธนส์ ท่าเรือที่ใหญ่และเก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของกรีซ เดินจากท่าเรือแค่ห้านาทีก็ถึงแล้ว จึงได้แนะนำอาหารไทยให้ทั้งชาวกรีกและนักท่องเที่ยวได้ลิ้มลองกัน

อาหารพื้นเมืองกรีกจะว่าไปแล้วไม่ต่างจากอาหารจานยุโรปเลย ประกอบด้วยพวกครีม เนย หัวหอม มะเขือเทศ พริกไทย เครื่องเทศ และหนักไปทางน้ำมันมะกอก นิยมอาหารประเภทปังย่าง มีเนื้อสัตว์เป็นเมนูหลักกันทุกมื้อ ทั้งเนื้อแกะ เนื้อวัว เนื้อไก่ ส่วนปลาจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนก็มีบ้าง แต่ราคาแพง ทานทุกมื้อก็อาจเกิดอาการเบื่ออาหารขึ้นมาได้

บางเมนูจึงดูมันเยิ้มไม่น่าทาน หรือทานมากๆ เข้าก็อ้วนได้ทันตาเห็น หลายคนพอได้ลองชิมอาหารไทยก็ชอบ จากแต่ก่อนคิดว่า อาหารไทยรสชาติอย่างเดียว เพราะที่กรีซไม่ทานอาหารรสจัด อาหารไทยจึงอยู่ท้ายๆ แต่พอคุณหน่อยแนะนำก็ติดใจอาหารไทยกันเป็นแถว

“เราก็อธิบายให้เขาฟังว่า ทานอาหารไทยไม่อ้วนหรอก น้ำมันน้อย ให้เขาลองทานข้าว สอนเขาแล้วค่อยๆ ให้หัดทานพริกนิดๆ หน่อยๆ แบบค่อยเป็นค่อยไป”

คุณหน่อยบอกเล่าถึงวิธีการทำงานของเธอ ที่ถือว่าทำร้านอาหารไทยต้องใจเย็นๆ

“เราอยู่ต่างแดนต้องมีมานะ ต้องช่วยเหลือตัวเอง ฟึ่งตัวเอง เราไม่มีญาติพี่น้องที่จะช่วยเหลือ เหมือนที่คนไทยทำงาน เพราะหน่อยก็เป็นคนทำมาหากิน อยู่เฉยๆ ไม่ได้นะ”

คุณหน่อยฝากความคิดถึง ถึงคนไทยไว้อย่างนั้น เพราะตัวคุณหน่อยเอง ก็ตั้งใจจะทำไปจนไม่มีแรงหรือทำไม่ไหว แต่ดูเหมือนเวลาที่คุณหน่อยว่านั่นน่าจะอีกนานทีเดียว เพราะวันนี้เธอยังทำงานอย่างแข็งขันและมีความสุข

(สัมภาษณ์ มิถุนายน 2550)

สมาคมช็อกโกแลตสวิส

ที่สวิตเซอร์แลนด์ มีการก่อตั้งสมาคมช็อกโกแลตอย่างเป็นทางการ และเป็นมากกว่า 109 ปีแล้ว ในชื่อว่า "Chocosuisse" โดยการรวมตัวของผู้ประกอบการช็อกโกแลตทั้งหลายเพื่อรักษาคุณภาพและชื่อเสียงบรรดาสมาชิกมีทั้ง Cailler in Vevey (Nestlé), Suchard in Serrières (Kraft Foods), Favarger in Genf, Kohler in Lausanne (Nestlé), Sprüngli in Zürich, Klaus in Le Locle เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นแบรนด์เก่าแก่ของสวิสทั้งสิ้น

สำหรับตำนานของช็อกโกแลตสวิส มีมานานกว่า 200 ปีแล้ว ถือว่าเป็นชาติแรกที่คิดค้นการทำช็อกโกแลตนมเป็นผลสำเร็จ แรกเริ่มเดิมทีทำขายในร้านเล็กๆ ต่อมาราวปี 2434 จึงมีการตั้งโรงงานเครื่องจักรเพื่อความเร็วในการผลิตช็อกโกแลตอย่างเป็นทางการขึ้นโดย François-Louis Cailler จากนั้นมาวงการธุรกิจก็เติบโตอย่างรวดเร็ว ควบคู่ไปกับธุรกิจท่องเที่ยว

แม้จะผ่านทั้งยุคสงคราม และเศรษฐกิจหลายยุคหลายสมัย แต่ช็อกโกแลตก็ยังอยู่ได้ และผลิตออกมาหลายรูปแบบ แม้กระทั่งช็อกโกแลตทหาร ที่ผลิตขึ้นเพื่อทหารโดยเฉพาะก็มี จนถูกเรียกขานว่า สวิตเซอร์แลนด์คือดินแดนแห่งช็อกโกแลตโดยทั่วกัน

สะพานเชื่อมสองวัฒนธรรมไทย-สวิส

คุณจุฑามาศ เรงกลี-บุญเมือง

รองประธานมูลนิธิสมเด็จย่าเพื่อวัดศรีนครินทรวราราม เมืองบาเซิล

สมาพันธ์รัฐสวิส

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย กับสมาพันธ์รัฐสวิสนั้น เป็นมาอย่างใกล้ชิดและยาวนานถึง 79 ปีแล้ว ในปี พ.ศ. 2553 นี้ อีกทั้งยังมีสถานที่ประวัติศาสตร์ทรงคุณค่าแก่ปวงชนชาวไทยเป็นอย่างมาก เนื่องด้วย สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาเถรปฏิบัติและทรงอภิบาลพระราชโอรส พระราชธิดา เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ บรรดาคนไทยเมื่อไปเยือนประเทศแห่งนี้ จึงมีจุดหมายหลักที่ต้องไปชมให้ได้อย่างน้อยๆ 5-6 แห่งในเมืองโลซานน์

และน้อยคนนักที่จะพลาดการไปยังเมืองบาเซิล (Basel) เพราะที่นั่นเป็นที่ตั้งของวัดศรีนครินทรวราราม วัดเฉลิมพระเกียรติในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ซึ่งพระองค์ได้พระราชทานพระราชทรัพย์ เพื่ออุปถัมภ์การก่อสร้างวัดแห่งนี้ มากกว่าหนึ่งล้านฟรังก์สวิส

ทั้งนี้ พระองค์มีพระราชประสงค์ให้เป็นศูนย์ศึกษาเผยแผ่พระพุทธศาสนาและประเพณีวัฒนธรรมไทย เพื่อเป็นที่พึงพอใจของปวงชนชาวไทยและพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป ซึ่งก่อตั้งเป็นวัดอย่างสมบูรณ์แบบในปีพ.ศ.2536 เป็นต้นมา

โดยตั้งอยู่ที่หมู่บ้านเกรทเซินบาด (Gretzenbach) จังหวัดโซลลูร์น (Solothurn) ใจกลางประเทศตอนเหนือ บนพื้นที่ประมาณ 2 ไร่เศษ ห่างจากเมืองซูริกประมาณ 50 กิโลเมตร คนไทยในสวิสซึ่งมีการรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น ก็มักจะเดินทางมากันอย่างต่อเนื่อง เพราะการเดินทางไปมาสะดวกทั้งทางรถยนต์และรถไฟ

วัดแห่งนี้จึงเป็นที่รวมคนไทยอีกแห่งหนึ่ง ภายใต้การดูแลของมูลนิธิสมเด็จย่าเพื่อวัดศรีนครินทรวราราม คนไทยจึงสุขใจทุกครั้งที่ได้ไปเยี่ยมเยือน

โดยเฉพาะคุณจุฑามาศ เรงกลี-บุญเมือง เป็นคนหนึ่งที่ซาบซึ้งในน้ำพระราชหฤทัยอย่างสุดซึ้ง เนื่องด้วยได้ไปใช้ชีวิตอยู่ที่สวิส ตั้งแต่ยังไม่มามีวัดไทยเป็นหลักแหล่งด้วยซ้ำ นับเวลาก็ผ่านมากกว่า 40 ปีแล้ว กระทั่งได้ดำรงตำแหน่งเป็นรองประธานมูลนิธิสมเด็จย่าเพื่อวัดศรีนครินทรวราราม

เมื่อนับจำนวนพุทธศาสนิกชนก็พบว่าไม่น้อย จึงค่อย ๆ รวมตัวในหมู่คนไทยในบาเซิลด้วยกันเองก่อน แล้วนิมนต์พระมาจำวัดชั่วคราว 3 เดือนแล้วก็กลับ ต่อมาจึงได้นำความปรึกษาหลวงพ่พระพุทธรชินวงศ์ วัดเบญจมบพิตร แต่ก็ยังไม่สามารถตั้งเป็นวัดได้ทันที แต่ได้แนะนำให้ตั้งเป็น “กลุ่มอุปัถุม์วัดไทย” โดยมีท่านเป็นผู้บุกเบิก และเป็นประธานสมาคมวัดไทย ตามลำดับ

อย่างไรก็ตามผ่านไป 8 ปีก็แล้ว ทางด้านหลวงพ่พระพุทธรชินวงศ์ วัดเบญจมบพิตร ก็ทำหน้าที่เป็นประธานสมาคมวัดไทยครบแล้ว 2 สมัย การก่อตั้งวัดก็ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างแต่อย่างใด

“จนกระทั่งองค์สมเด็จพระราชาทานพระราชทรัพย์ให้เป็นทุนสร้างวัด”

คุณจุฑามาศเล่าถึงความประทับใจในพระกรุณาธิคุณของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าสุทนต์มณี ที่มีต่อพุทธศาสนิกชนไทยในสวิส

“ตอนที่พระองค์ยังประทับอยู่ที่โลซานน์ เฉลิมฉลองพระชนมายุครบ 90 พรรษาที่นี้ พระองค์ตรัสว่า ไม่ขอของขวัญ แต่ทรงขอปัจจัย และจะทิ้งไว้ให้ลูกหลานที่นี้แหละ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่า ที่สวิสเราต้องดูแลตัวเองกัน ไม่ควรให้ชาวสวิสเขาหนักอกหนักใจ เราอยู่ที่เราสบาย เราช่วยตัวเองกันอย่างที่ชาวสวิสเขาช่วยตัวของเขาดีกว่า พระองค์ก็ทรงให้ที่พึ่งทางใจ และทรงสนับสนุนเรื่องการก่อสร้างวัด”

รองประธานมูลนิธิกล่าวถึงจุดก่อเกิดครั้งสำคัญของวัดไทยในสวิสอีกแห่งหนึ่ง และกลายเป็นกำลังใจให้เธอและคนไทยทุกคนมีความพยายามมุ่งมั่นทำงานกันจนประสบความสำเร็จ ตามพระราชประสงค์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอที่ทรงคาดหวังไว้

“ท่านทรงพระเมตตาเลือกชื่อวัดศรีนครินทรวราราม มูลนิธิก็เปลี่ยนชื่อเป็น มูลนิธิสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอศรีนครินทรวราราม โดยมีสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเป็นองค์อุปถัมภ์”

นับเป็นความซาบซึ้งใจไม่เคยลืมเลือนแม้แต่น้อยสำหรับคุณจุฑามาศ ทำให้มุ่งมั่นตั้งใจอย่างมากกับการทำหน้าที่ในมูลนิธิ

ในวันที่มีวัดไทยปรากฏในสวิสเซอร์แลนด์อย่างเป็นทางการเช่นนี้ คนไทยในสวิสมีกว่าหนึ่งหมื่นคนแล้ว เมื่อเทียบกับสมัยคุณจุฑามาศไปสมัยแรกๆ เพียงร้อยกว่าคนเท่านั้นเอง ส่วนใหญ่จะสมรสกับคนท้องถิ่น และทำงานกับบริษัทต่างประเทศ อย่างคุณจุฑามาศเองก็แต่งงานกับหนุ่มชาวสวิสแล้วจึงมาลงหลักปักฐานที่บ้านเกิดของสามี จึงสัมผัสความเป็นชาวสวิสได้เป็นอย่างดี

“คนสวิสเป็นคนรักความสงบ อยู่กันแบบเรียบง่าย สมถะ ไม่หรูหรา แต่มีความเป็นระเบียบวินัย และจริงจังกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ลงมือทำ แล้วก็ให้ความสำคัญกับครอบครัวสูงมากค่ะ ผู้ชายสวิสเป็นคนรักครอบครัว ภรรยาและลูกจะมาก่อนเสมอค่ะ”

เมืองบาเซิลที่คุณจุฑามาศอยู่นั้น เป็นเมืองอุตสาหกรรม เนื่องด้วยอยู่ติดกับเขตประเทศเยอรมนี คนเมืองบาเซิลจึงใช้ภาษาเยอรมันไปด้วย รวมคนไทยก็มีไม่น้อยทีเดียว

สมัยที่ยังไม่มีวัดไทย คนไทยก็มักจะต่างคนต่างอยู่ นานๆ ครั้งจึงไปรวมตัวกันที่สถานทูตเวลาถึงงานสำคัญ อาทิ เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วันที่ 5 ธันวาคม เป็นต้น แต่ทางคุณจุฑามาศเองก็พยายามนัดหมายคนไทยในบาเซิลให้พบปะกันบ่อยๆ ในกลุ่มเล็กๆ เพื่อทานอาหารร่วมกัน จาก 5 คน 10 คนก็เพิ่มมากขึ้น และรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น

ช่วงที่มีสมาคมวัดไทย ทางสมาคมมีการเข้าบ้านให้ทำเป็นสำนักสงฆ์ และอุปถัมภ์ดูแลทุกอย่าง ขณะเดียวกันพระสงฆ์ก็ได้เป็นผู้นำในงานบุญทุกอย่าง งานประเพณีต่างๆ ที่เมืองไทยมี ทางสวิสก็จัดได้ทุกอย่างเช่นเดียวกัน งานประเพณีสงกรานต์ ลอยกระทง วิสาขบูชา มาฆบูชา งานออกพรรษา ครอบถ้วน

ขณะเดียวกันได้ชักชวนให้คนต่างชาติและคนไทยได้มาทำงานร่วมกัน โดยการเป็นคณะกรรมการในมูลนิธิด้วย ขอเพียงมีศรัทธากับพระพุทธศาสนา และมีจิตใจดีต้องการช่วยทางวัดก็พอ ไม่จำเป็นต้องนับถือศาสนาพุทธก็ได้ พร้อมกับนั้นทางสมาคมก็ได้จัดคณะไปเยี่ยมเยียนคนไทยในหลายๆ ที่เพื่อไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบซึ่งกันและกัน และบอกบุญกันด้วย

“พวกเราโชคดีที่ได้มาอยู่สวิสเซอร์แลนด์ เพราะเป็นประเทศที่รักความสงบ คนไทยอยู่ที่นี้นานๆ ไป เราก็เหมือนเขา ขอบเจียบๆ เวลาทำอะไรก็สามัคคีกันดี มีความใจบุญและมีความคิดที่คล้ายคลึงกัน รวมแล้วเป็นสังคมที่ดีมากๆ เพราะว่าเป็นผู้ที่มั่งคั่ง เชื้อฟ้าพระสงฆ์ แล้วก็เชื่อบุญเชื่อบาป และจิตใจดีช่วยเหลือกันดีด้วยค่ะ”

เพื่อน้อมนำความดีถวายแด่องค์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทางคุณจุฑามาศ นอกจากทำงานอย่างมุ่งมั่นแล้ว เวลาที่กลับเมืองไทยก็จะรวบรวมเงินจากเพื่อนคนไทยในสวิสไปช่วยเหลือเด็กๆ ที่ขาดทุนทรัพย์ในบ้านเกิดเสมอ เพราะถือว่าคนเราเกิดมาแล้ว ต้องทำประโยชน์ให้กับสังคมบ้าง

พอลกลับมายังสวิสก็คงยังแปลหนังสือด้านกฎหมายให้กับชาวไทยสมัคร เพื่อช่วยเหลือในกรณีที่ต้องขึ้น
โรงขึ้นศาลหรือมีปัญหาด้านคดีความต่างๆ ขณะเดียวกันก็ยังคงเป็นที่ปรึกษาด้านครอบครัวไทย-สวิสด้วย

“เราก็นั่งไปว่า คนเราจะต้องพยายามปรับตัวเข้าหากัน บางทีก็ปรับได้บางทีก็ปรับไม่ได้ ก็ต้องพยายาม
ให้คำแนะนำเขา ซึ่งพอมีวัด เขาก็จะมาที่วัด ซึ่งเป็นศูนย์กลาง วัดจึงมีประโยชน์ตรงนี้เหมือนกัน”

นับเป็นสะพานที่เชื่อมระหว่างสองวัฒนธรรมอย่างแท้จริง รวมไปถึงธรรมะด้วย

“สำหรับเมืองไทย ทุกคนก็รู้ว่าอะไรคืออะไร ก็คงไม่กล้าจะไปบอกไปแนะนำหรอกว่า คุณต้องทำยังไง
ทุกคนก็รู้ว่า ความสามัคคีคืออะไร เราควรรักกันหรือเปล่า นี่คือนี่สิ่งที่ทุกคนจะต้องถามตัวเองเวลาจะลงมือ
อะไรสักอย่าง”

สำคัญที่สุดคืออย่าประมาท อยู่ที่ไหนก็ยอมแล้วคลาดอยู่รอดปลอดภัย

(สัมภาษณ์ กรกฎาคม 2550)

นิยามความเป็นไทยในสวีเดน กับ

คุณเจษฎา จันทระ:

ผู้จัดการทั่วไปการบินไทย ประจำสวีเดน เมืองซูริก สหพันธรัฐสวีเดน

ด้วยงานที่ได้พบปะคนไทยในต่างแดน ทำให้คุณเจษฎา จันทระ ผู้จัดการทั่วไปการบินไทย ประจำสวีเดน ได้สัมผัสในความคิดถึงบ้านของคนไทยเสมอๆ โดยเฉพาะในครั้งที่ไปประจำยังประเทศนี้ ที่ได้พบว่า หลายต่อหลายครั้งที่คนไทยโทรศัพท์มายังสำนักงานเพื่อสำรองที่นั่ง ก็มักจะถามพนักงานที่เป็นคนไทยเป็นอันดับแรก ก่อนตัดสินใจเดินทางอย่างอุ่นใจ

“ผมว่าคนไทยก็อยากบินกับการบินไทย ขึ้นมาก็มีคนพูดภาษาไทยด้วย มีหนังสือพิมพ์ไทยให้อ่าน มีอาหารไทยให้ทาน ก็เหมือนถึงบ้านแล้ว”

คุณเจษฎาเล่าถึงคนไทยในต่างประเทศที่ได้สัมผัส ไม่ว่าจะเป็นคนไทยในเมลเบิร์น ออสเตรเลีย ที่ได้ไปประจำก่อนหน้านี้ หรือซูริก สวีเดน ในปัจจุบัน ต่างมีความคิดถึงบ้านเหมือนกัน แม้วิถีในการดำเนินชีวิตของแต่ละคนในแต่ละประเทศจะแตกต่างกันไปก็ตาม

ที่สวีเดน คุณเจษฎาดูแลประจำอยู่ 2 แห่ง คือ สำนักงานหลักในซูริก ส่วนสำนักงานที่เจนีวา มีเฉพาะสำนักงานชาย เจ้าหน้าที่ที่ส่งมาจากสำนักงานใหญ่มีอยู่ 3 คน ก็คือ ผู้จัดการบัญชี นายสถานีที่ประจำอยู่สนามบิน และคุณเจษฎา นอกนั้นเป็นพนักงานท้องถิ่นอีก 31 คน ซึ่งมีพนักงานคนไทยอยู่ 10 คน รวมแล้วก็ไม่มากนัก สำหรับพนักงานคนไทย แต่ก็มักจะได้สายตรงจากคนไทยด้วยกันเสมอ

ด้วยความช่างสังเกตและใส่ใจ เพียงระยะเวลาไม่ถึงสองปี คุณเจษฎาจึงได้พบกับคนไทยค่อนข้างมาก โดยผ่านกิจกรรมที่การบินไทย จัดร่วมกับสถานทูตไทย และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ในลักษณะของการเผยแพร่ข่าวสาร การโฆษณา และการจัดงาน Thai Food Festival ปีละสองถึงสามครั้ง

รวมถึงงานใหญ่อีกสองงาน ที่เข้าไปร่วมอย่างต่อเนื่อง งานหนึ่งก็คือ การแสดงสินค้าที่เจนีวา ซึ่งจัดโดยกรมส่งเสริมการส่งออก มีสินค้า OTOP มาออกงานมากมาย ทางคุณเจษฎาก็ได้เข้าไปมีส่วนร่วมด้วย โดยไปร่วมแจกโบรชัวร์เผยแพร่โฆษณาการท่องเที่ยว

ส่วนอีกงานใหญ่ก็คือ งานกาชาดสากล ที่จะเปลี่ยนไปแต่ละประเทศ หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพทุกปี เมื่อมาจัดที่เจนีวา ในวาระที่คณะเจ้าหน้าที่อยู่ที่นั่นพอดี ทางการบินไทยจึงได้สนับสนุนผ้าไหมไทย โดยเป็นสปอนเซอร์ให้ทางคณะนางแบบไทยมาเดินแฟชั่นโชว์ที่เจนีวา จนเป็นที่ชื่นชอบของคนสวิสและคนยุโรปเป็นจำนวนมาก ถือเป็นการเผยแพร่เสน่ห์ความเป็นไทยให้โลกรู้อีกทางหนึ่ง

โดยเฉพาะคนสวิสนั้น แต่ละปีเดินทางท่องเที่ยวยังเมืองไทยกันมาก ปีๆ หนึ่งไม่ต่ำกว่าหลักแสนคน จนประเทศไทยติดอันดับที่คนสวิสนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวเป็นอันดับสอง รองจากประเทศสหรัฐอเมริกา

การที่คนสวิสรู้จักเมืองไทยเป็นอย่างดีและไปกันปีละหลายๆ ครั้งนั้น สร้างความแปลกใจให้กับคุณเจษฎาพอสมควร เพราะแต่ละคนนั้นส่วนใหญ่ไม่ได้ไปเมืองไทยเป็นครั้งแรก แต่เป็นครั้งที่สามที่สี่ด้วยซ้ำ บางคนมากกว่านั้น

โดยรวมแล้ว การบินไทยให้การสนับสนุนกิจกรรมคนไทยทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นงานทางศาสนาหรือคอนเสิร์ตการกุศล ซึ่งทางการบินไทยเองมีนโยบายอยู่แล้ว เพียงแต่จะพิจารณารูปแบบของงานเป็นสำคัญว่าเข้าตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้มากน้อยเพียงใด ก็จะสนับสนุนไปตามกฎระเบียบ

ทั้งนี้ถือว่า ไม่เพียงเผยแพร่ให้คนต่างชาติได้สัมผัสความเป็นไทยเท่านั้น แต่ยังเป็นงานที่คนไทยได้มาพบปะกันด้วย เพราะปกติคนไทยในสวิสนั้นมีหลากหลายอาชีพ แม้จะมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนแล้วก็ตาม แต่จะเป็นลักษณะการจัดตามร้านอาหารไทย วัดไทย มากกว่า พอมีกิจกรรมเหล่านี้ถือเป็นเรื่องพิเศษหนึ่ง ที่จะได้มาทักทายกันเป็นภาษาไทย ก็จะทำให้หายเหงาไปได้ระดับหนึ่ง

ขณะเดียวกันก็แนะนำคนไทยให้รู้จักประเทศนี้มากขึ้นด้วย เพราะคุณเจษฎาเองก็ประทับใจในประเทศที่ล้อมรอบด้วยภูเขาและทะเลสาบแสนงานนี้ไม่น้อยทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเงียบสงบ และความมีระเบียบตรงต่อเวลาของผู้คน เวลาที่เห็นเด็กเป็นกลุ่มๆ เดินข้ามถนนไปโรงเรียนกันเองอย่างปลอดภัย โดยมีแค่ป้ายเล็กๆ ห้อยคอเท่านั้น ก็อดที่จะประทับใจกับการปลูกฝังให้เด็ก ๆ รู้จักช่วยเหลือตัวเองกันตั้งแต่เล็ก ๆ

ส่วนขยะก็ไม่ได้ทิ้งกันสะเปะสะปะ หากแต่มีการแยกขยะเพื่อนำไปรีไซเคิลอย่างเป็นกิจจะลักษณะ ตามซูเปอร์มาร์เก็ตต่างๆ ก็จะมีถุงขยะแยกเป็นอย่างไร ให้ และทุกครั้งที่ทิ้งต้องติดแสตมป์ที่ถุงขยะด้วย ถือเป็นการเสียภาษีไปในตัวด้วย นับเป็นตัวอย่างหนึ่งที่คณะเจษฎาประทับใจ คนไทยที่มาอยู่สวิสจึงต้องปรับตัวพอสมควร

“จริงๆ แล้ว พื้นฐานคนไทยมีความรักกันอยู่แล้ว รักษาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รักพวกรักพ้องอยู่แล้ว แต่โดยโอกาสที่ความเห็นของแต่ละคนจะเหมือนกันมันยากอยู่แล้ว โอกาสเกิดความขัดแย้งในความคิดเห็น ก็เป็นธรรมดา แต่เราสามารถบริหารจัดการความขัดแย้งได้ ถ้าเรามีความตั้งใจในการแก้ปัญหา โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง”

คุณเจษฎาย้ำถึงความเห็นที่ต่างแต่ใจที่หนึ่งร่วมประเทศ หลังจากติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวในเมืองไทยอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกฎกติกาและกฎหมาย ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ก็น่าศึกษาอีกแห่งหนึ่ง

“ผมว่าอะไรก็น่าจะดีขึ้นนะครับ ถ้าเรารู้อักสามัคคี หันหน้าเข้าหากัน พุดคุยกัน ร่วมมือกันแก้ปัญหา บ้านเมืองก็น่าจะสงบสุขมากกว่านี้นะครับ”

ด้วยการช่วยคนละไม้คนละมือเท่านั้น ทุกอย่างย่อมเป็นไปได้

(สัมภาษณ์ สิงหาคม 2550)

เขียนมไทยในต่างแดน
โดย สกัณฑ์ตา

@Thai-Arts Collection in Great Britain

สัมผัสเรื่องราวของไทยในลอนดอนไปได้ 2 ที่ ถ้าเป็นหนอนหนังสือต้องไม่พลาด British Library หอสมุดแห่งชาติอังกฤษ ยังถนน Euston จากหนังสือและสื่อต่างๆ กว่า 150 ล้านรายการ มี “มุมไทย” หรือ “Thai Collection” รวมอยู่ที่ชั้นสาม ประกอบด้วย พระบรมฉายาลักษณ์และพระราชหัตถเลขาในรัชกาลที่ 5 ลายพระหัตถ์ในสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนาถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ กราบบังคมทูลฯ รัชกาลที่ 5 พระมาลัยและทศชาติชาดก ตู้เก็บเอกสารโบราณของไทย และภาพวาดศิลปะไทยโบราณ ซึ่ง ม.ร.ว.นริศรา จักรพงษ์ ได้มอบพระราชหัตถเลขาในรัชกาลที่ 5 และลายพระหัตถ์ในสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนาถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ จำนวน 270 ฉบับไว้ในห้องสมุดแห่งนี้

หากสนใจในศิลปะไทยโบราณ ต้องตรงไปที่ Victoria and Albert Museum หรือ V&A Museum บนถนนนครอมเวลล์ ย่านเซาท์เคนซิงตัน ทางตะวันตกของกรุงลอนดอน เป็นแหล่งรวมศิลปวัตถุเก่าแก่หลายล้านชิ้น โดยเฉพาะมุม “The Arts of Thailand” มีทั้งงานประติมากรรมพระพุทธรูปจากหินและบรอนซ์ในศตวรรษที่ 7-19 มุมศิลปะวัตถุในพิธีกรรมศาสนาพุทธและพราหมณ์ที่เคยใช้ในวังหลวง รวมถึง รัตพระองค์ในสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชชนนี ซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวของ ม.ร.ว.นริศรา จักรพงษ์ พระธิดาในพระเจ้าวรวงศ์พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ จัดแสดงยังพิพิธภัณฑ์แห่งนี้เช่นกัน เปิดให้ชมทุกวัน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (ยกเว้นการจัดแสดงนิทรรศการเป็นกรณีพิเศษ)

เชฟสาวนำหัวใจธรรมะส่องฝัน

คุณเป็ญณี จิรายุวัฒนา

ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

คนเรามีความฝันไม่เท่ากัน ด้วยเหตุนั้นแต่ละคนจึงมีเหตุผลในการออกเดินทางไม่เหมือนกัน ประเทศอังกฤษ จึงเป็นอีกจุดหมายหนึ่งของคุณเป็ญณี จิรายุวัฒนา หรือคุณเพนนี่ เชฟสาวหน้าใสรายนี้

แม้รู้ว่าการเดินทางตามความฝันจะทำให้ต้องอยู่ไกลบ้านห่างครอบครัวอันเป็นที่รักแล้วก็ยังไม่รู้ว่าจะได้เจอเจอคนไทยในลอนดอนมากน้อยแค่ไหน หน้าซ้ำเส้นทางเชฟที่เธอเลือกนี้ยังโดดเดี่ยวหาเพื่อนได้ยาก เพราะที่ผ่านมามีตั้งแต่ไนวยอร์กมาจนถึงลอนดอน เธอยังไม่เคยเจอใครในสายอาชีพเดียวกันเลย

ลึกลงไปถึงในครัวอาหารยุโรป จึงมีแต่เธอที่เป็นเชฟไทยเพียงคนเดียว ที่ล้อมรอบด้วยเชฟหนุ่มร่างใหญ่ และหม้อซูบไปตั้ง ทว่าหญิงสาวหน้าใสสร้างบอบบางรายนี้ หาได้หัวไหนหัวแม่แต่น้อยนิด

เธอจึงทำงานที่ร้านอาหาร Foliage โรงแรมโอเรียนเต็ล แมนดาริน กรุงลอนดอน อย่างมีความสุข

“ใจรักเสียอย่าง ไม่ว่าจะอะไร เราก็ทำได้” คุณเพนนี่เคยถึงเคล็ดลับสำคัญที่ทำให้ฝ่าฟันอุปสรรคมาได้

ก่อนจะตามหาฝันเจอ คุณเพนนี่ก็ร่ำเรียนในสิ่งที่คิดว่าใหม่มาก่อน จากคณะบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้ามฟ้าไปเรียนต่อเอ็มบีเอที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา และยามไกลบ้านนี้เอง ที่ได้ค้นพบว่าสิ่งที่ชอบและสุขที่สุดคืออะไร

การค้นพบนี้ ไม่ใช่ในห้องเรียนของมหาวิทยาลัย แต่เป็นในที่พักของเธอเอง ด้วยการทำอาหารเพื่อละลายความเครียดจากการอ่านตำรา หรือนอนไม่หลับ พอวันไหนที่กลุ่มเพื่อนฝูงมาเยี่ยมเยียน เธอก็จะนำเสนอเมนูอร่อยให้ชิมจวนอิม

ที่สุดสาวน้อยหน้าใสจึงบอกกับตัวเองว่า ได้เวลาไปทำความฝันให้เป็นจริงเสียที หลังจากเร่งเรียนเอ็มบีเอในชิคาโกให้จบแล้ว จึงเก็บกระเป๋าย้ายไปยังเมือง Hyde Park (Dutchess County) ทางตอนเหนือของไนวยอร์กทันที เพื่อร่ำเรียนใน CIA-The Culinary Institute of America สถาบันการสอนอาหารชื่อดัง กระทั่งจบหลักสูตรอย่างสมบูรณ์แบบ

แต่บังเอิญช่วงที่จบนั้น โศกไม่ตื่นัก เกิดเหตุ 9/11 แต่ละคร้านที่เธอสมัครต่างปฏิเสธกันหมด มีเพียงร้าน

Vong Cafe ที่เปิดตอนกลางวัน และ The Mercer ร้านอาหารในบูทีคโฮเทล ที่เปิดตอนเย็น ต้อนรับ
จากนั้นจึงโยยบินสู่ฟากฟ้าของลอนดอน

แต่ละวันนั้นที่ ร้านอาหาร Foliage โรงแรมโอเรียนเต็ล แมนดาริน นั้น ตารางการทำงานไม่ตายตัวมากนัก
บางวันทำมือเย็น บางวันทำสองมือ ทั้งเที่ยงและเย็น หากช่วงไหนที่ยุ่งมากก็จะมีการเพิ่มกะทำงาน แต่คุณเพนนี่
ถือว่าสบายๆ

“ทุกครั้งที่เราทำอาหาร เรามีความสุข คนที่ได้กินเขาก็มีความสุข เพนนี่คิดว่า อะไรก็แล้วแต่ ถ้าทำด้วยใจ
สิ่งที้ออกมาจะดี อาหารที่เราทำออกไปให้ลูกค้าก็เหมือนกัน เราก็คิดอยู่ตลอดว่า ถ้าเราถูกเสิร์ฟแบบนี้เราจะชอบ
หรือไม่ชอบ เพนนี่จึงใส่ใจกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำ”

แต่ละสัปดาห์ แม้มีวันหยุดแค่ 2 วัน แต่สำหรับคุณเพนนี่แล้ว ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานทีเดียว
บางครั้งถ้าสบโอกาส เธอจะไปเที่ยวไทยพุทธประทีป เพื่อคลายความคิดถึงบ้าน โดยเฉพาะช่วงเทศกาลที่มี
คนไทยจากทั่วลอนดอนและเมืองอื่นมากันจำนวนมากกว่าช่วงเวลปกติ ทางคุณเพนนี่เองก็เคยไปช่วยขายของ
ในงานการกุศลหลายครั้งด้วยความเต็มใจ

“แค่ได้ยินภาษาไทย ก็รู้สึกเหมือนเราได้กลับบ้าน...”
อีกอย่างรู้สึกเหมือนอยู่ใกล้แม่ด้วย เพราะคุณแม่ของเธอเคยบอกว่า “พยายามไปวัดบ่อยๆ นะลูก”
พอได้ทำตามแล้วจึงรู้สึกอบอุ่นเหมือนได้อยู่เมืองไทย
หากไม่ได้ไป เธอจะใช้เวลาอยู่กับบ้าน เพื่อเดินจงกรมและโยคะแทน อย่างน้อยๆ ก็คลายความโหวกโหวก
ที่เคยเจอในครัวมาตลอด 5 วัน ที่แม่สนุก เธอก็ขอใช้ 2 วันที่มีเข้าสู่ความสงบบ้าง
การเดินจงกรมนี้ คุณเพนนี่ เคยไปปฏิบัติกับคุณแม่สิริ กรินชัย ที่พุทธมณฑล
“ได้เดินจงกรม นั่งสมาธิ ก็รู้สึกสบายดีนะคะ ทำให้เป็นคนที่คิดมาก น้อยลง”
คุณเพนนี่พูดถึงข้อดีของการปฏิบัติธรรม ที่ยิ่งมาอยู่เมืองนอกต้องเจอเจอสารพัดเรื่อง จนไม่รู้จะคุยกับใคร
จึงยึด “ธรรมะ” เป็นที่พึ่งท้ายสุดก็มีทางออก

โดยเฉพาะในครัว เธอก็ได้นำธรรมะมาใช้ด้วยเช่นกัน
“การทำงานในครัว ทุกคนก็จะตะโกนโหวกโหวก อากาศก็ร้อน คนก็เร่งรีบ พอรีบเขาก็จะพูดไม่คิด เวลา
เพนนี่ทำงาน เพนนี่จะเจิบและทำงานลูกเดียว ถ้าตะโกนก็เฉพาะการตอบรับอย่างเดียว เพราะเพนนี่รู้สึกว่า

คำพูดเอาคืนไม่ได้ ดังนั้นต้องคิดก่อนพูดค่ะ”

เรียกได้ว่า ธรรมชาติอยู่ในทุกลมหายใจของคุณเพนนี่เลยก็ว่าได้

โดยเฉพาะการไหว้พระทำบุญที่มีความหมายลึกซึ้งมากขึ้น

“เมื่อก่อนตอนเด็กๆ เวลาไหว้พระ จะไม่ค่อยเข้าใจ แต่เดี๋ยวนี้ เราไหว้พระ เพราะเรามีจิตใจที่อยากไหว้รวมไปถึงการกราบพระ แทนการกราบเพื่อขอพรอย่างเมื่อก่อน ก็เป็นการกราบขอบคุณ ที่ทำให้เรามีครอบครัวที่ดีได้ทำงานที่เรารัก เหมือนเราถูกอวยพรแล้ว จึงไม่ได้คิดแบบจะเอาโน่นนี่ หรือว่าอยากได้อะไรมากขึ้น”

เช่นเดียวกับความรักความผูกพันกับครอบครัว ที่เหนียวแน่นจนแทบไม่ต้องบรรยาย

“เมื่อก่อนได้ยินพ่อแม่รักลูก ก็เฉยๆ โอเค ท่านก็คงรักเรา ไม่เช่นนั้นคงไม่เลี้ยงเรามา แต่เดี๋ยวนี้ซาบซึ้งในความรักของท่าน เป็นความรักที่แท้จริงและไม่มีเงื่อนไข รู้สึกได้ว่า เรามีพ่อแม่พี่น้องที่รักเรามากๆ”

นอกจากทำอาหารแล้ว เธอยังเขียนหนังสือ “Chef’s Chat : พาสปอร์ต มีดครัว และตัวฉัน” ถ่ายทอดประสบการณ์กว่าจะเป็นเชฟของเธออีกด้วย

ถึงแม้จะเป็นเชฟอาหารฝรั่ง แต่เธอก็ยังรักอาหารไทยไม่เปลี่ยนแปลง หากมีโอกาสก็จะทำอาหารไทยให้กับเพื่อนในร้านรับประทาน เพราะภูมิใจในความเป็นคนไทย อยากให้คนต่างชาติได้รู้จักอาหารไทยที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ

“เพนนี่คิดว่า โชคดีมากที่เกิดมาเป็นคนไทย เกิดในเมืองไทย พูดภาษาไทย ครอบครัวเป็นคนไทย มีพุทธศาสนาและในหลวง”

จากความคิดถึงบ้านและเหตุการณ์อะไรต่างๆ มากมายตลอดระยะเวลากว่า 10 ปีในต่างแดน คุณเพนนี่จึงไม่อาจมีคำใดนอกจากคำว่า “อยากให้คนไทยรักกัน”

ส่วนสถานการณ์บ้านเมืองที่วุ่นวาย ไม่สงบ ไม่ว่าเรื่องใดๆ ก็ตาม คนไกลบ้านคนนี้ จึงขอเอาใจช่วยเต็มที่

“คนไทยส่วนใหญ่ต้องแยกกันอยู่ ถ้ารวมกันจะไม่น่าเป็นหมู่ ไม่เหมือนคนญี่ปุ่นหรือฝรั่ง เขารวมกันแล้วมีพลังสามัคคี ก็เลยอยากให้คนไทยรักกันมากๆ ค่ะ”

เชฟสาวหน้าใสหัวใจแข็งแรงย้ำอีกครั้ง พร้อมรอยยิ้มหวาน

(สัมภาษณ์ พฤษภาคม 2550)

ยิ้มสยาม ที่อังกฤษ

คุณบุญชอบ เอเว่น เจ้าของร้านอาหารไทย Siam Smile ณ ประเทศอังกฤษ

ไม่ไกลจากเมืองออกซฟอร์ดเท่าใดนัก มีเมืองแสนโรแมนติกอยู่เมืองหนึ่ง ชื่อว่า Cheltenham เดิมทีเมืองนี้มีคนไทยอาศัยอยู่ไม่มากนัก แต่ไม่นานวันผ่านไป กลายเป็นแหล่งการศึกษาที่นักเรียนไปเรียนกันมากที่สุดอีกเมืองหนึ่ง รวมถึงครอบครัวคนไทยที่ไปศึกษาต่อต่างหอบลูกจูงหลานไปเรียนที่นั่นด้วยเช่นกัน

และเมื่อไปถึงแล้ว มักจะไม่พลาดที่จะฝากท้องไว้ที่ Siam Smile เพราะเป็นร้านอาหารไทยฝีมือคนไทยแท้ๆ อย่างคุณบุญชอบ เอเว่น หรือ “พี่ชอบ” ที่แสนใจดีของน้องๆ นักเรียนไทย

คุณชอบตามหัวใจไปอังกฤษตั้งแต่ยี่สิบปีที่แล้ว หลังจากพบรักกับหนุ่มชาวอังกฤษ ตั้งแต่เธอทำงานอยู่ที่โรงแรมมณเฑียร จึงตัดสินใจแต่งงานและย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้

คุณชอบให้ความสำคัญกับครอบครัวมาก ผ่านไปจนมีลูกสองคน เธอจึงเพิ่งมาเปิดร้านอาหารราว 9 ปีก่อนนี้เอง

แต่ด้วยความที่คนอังกฤษนิยมอาหารไทยอย่างมาก Siam Smile จึงกระจายรอยยิ้มไปถึง 3 สาขาอย่างรวดเร็ว จากเมือง Cheltenham จึงไปแจกยิ้มต่อที่ Worcester และ Bristol

คุณชอบเป็นคนยิ้มง่าย อัธยาศัยดี จึงเป็นที่ถูกใจของลูกค้าเป็นอันมาก ไม่ถือตัวว่าเป็นเจ้าของร้าน ทำทุกอย่าง ทั้งทำอาหารทั้งเสิร์ฟเองทั้งหมด ถ้าหากไม่มีใครช่วย

“การทำร้านอาหารไทยสนุกดีค่ะ”

คุณชอบบอกถึงงานที่เธอรัก และคงไม่ใช่เพราะขายดีอย่างเดียว แต่น่าจะหมายถึงการมีแขกคนพิเศษอย่างจอร์จ ไมเคิล นักร้องคนดังมานั่งทานอาหารของเธอครั้งหนึ่ง ทั้งที่ร้านอาหารไทยในอังกฤษมีเป็นพันแห่ง แต่คนดังคนนี้ก็เลือกมาที่ Siam Smile จะไม่ให้เจ้าของร้านปลื้มได้อย่างไรกันเล่า

อีกอย่าง สำหรับคนอังกฤษแล้ว ร้านอาหารไทยถือว่าเป็นเมนูพิเศษ ที่ใช่จะหาทานกันได้ง่ายๆ โดยเฉพาะรสชาติไทยแท้ ทำให้ร้านอาหารจีน อาหารอินเดียที่เคยครองใจคนที่นี่หันมาชิมอาหารและติดใจกันใหญ่ในรสชาติที่ไม่เผ็ดและไม่จืดเกินไป ทว่าเติมไปด้วยเปรี้ยวหวานมันเค็มกลมกล่อมครบทุกรสชาติ

ในละแวกเดียวกันนั้น แม้จะมีร้านอาหารไทยเหมือนกัน แต่ก็มีเพียง 7 ร้าน โดยส่วนหนึ่งจะเป็นลักษณะขายอาหารไทยในผับ จึงไม่เป็นที่นิยมมากนัก ลูกค้าประจำจะชอบลักษณะร้านอาหารที่ตกแต่งแบบไทยๆ มากกว่า เพราะให้ความรู้สึกเป็นไทยอย่างแท้จริง

ลูกค้าที่ร้านส่วนใหญ่เป็นฝรั่ง มีทั้งที่มานั่งทานที่ร้านและนำกลับบ้าน ซึ่งคุณชอบดีใจอยู่อีกเรื่องหนึ่งก็คือ การทำให้ลูกค้าฝรั่งบางรายติดใจอาหารไทย ถึงขั้นลงมือทำเองที่บ้าน บางรายไม่ทำอาหารเอง ก็หุงข้าวแล้วมาซื้อกับข้าวที่ร้าน และบ่อยครั้งที่มีงานปาร์ตี้ ก็โทรศัพท์ให้ทางร้านจัดบุฟเฟต์ส่งถึงที่

ขณะที่ลูกค้าบางรายถึงกับมาถามสูตรเด็ดเคล็ดลับ คุณชอบก็บอกไปอย่างไม่หวง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะดาวนโหลดจากทางอินเทอร์เน็ต แล้วมาถามเพิ่มที่ร้าน โดยเฉพาะแกงเขียวหวาน จะชอบกันมาก

เพราะปัจจุบัน ถือว่าการทำอาหารไทยสะดวกสบายมากขึ้น มีร้านขายสินค้าจากเมืองไทยเพิ่มขึ้น ทั้งผัก ผลไม้ และขนม ที่ส่งตามร้านอาหารทำให้หาวัตถุดิบง่ายขึ้น

“เดี๋ยวนี้ไม่เฉพาะคนไทยที่เปิดร้านอาหารไทย คนแขก คนจีนก็เปิดเยอะ เพราะเขารู้ว่าอาหารไทยดัง เลยทำบ้าง เปลี่ยนจากร้านจีนมาเป็นร้านไทยแล้วใช้ชื่อไทยก็มี เรื่องรสชาติก็จะไม่เหมือนเชฟคนไทยทำหรรอก ส่วนใหญ่เรามีแขกประจำของเรา จึงไม่กระทบกัน”

แต่ละสาขาต่างมีลูกค้าประจำต่างกันไป อย่างที่สาขา Bristol โลงใจที่ไม่มีคู่แข่ง เป็นเมืองใหญ่แล้ว Siam Smile ก็ตั้งอยู่ออกไปทางนอกเมือง รองรับลูกค้าในท้องถิ่นมากกว่า จึงเหนียวแน่นมากกว่า ไม่เหมือนในเขตใจกลางเมืองที่ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยว

ส่วนร้านสาขาที่ Worcester อยู่ในเมือง อยู่ติดถนนใหญ่ หาง่าย ไม่ไกลจากโบสถ์ของเมือง เป็นสาขาที่คนไทยมาทานมากที่สุด เพราะละแวกนั้นไม่มีร้านอาหารของทำ หากต้องการซื้อของจากเมืองไทย ก็ต้องไปไกลถึง Birmingham สาขาที่ Worcester จึงกลายเป็นศูนย์รวมคนไทยไปโดยปริยาย

การเลือกไปเปิดแต่ละเมือง คุณชอบจะดูทำเลก่อน แล้วเวลาทำสัญญา คุณชอบจะขอซื้อที่ดินไปเลย เพราะสะดวกในการบริหารจัดการมากกว่า

คุณชอบบริหารเวลาได้เป็นอย่างดี ถึงแม้จะมีผู้จัดการคอยดูแลแต่ละสาขา แต่ก็ไปดูแลทั้ง 3 สาขา และแต่ละสาขาก็ไม่ได้ไกลกันมาก จาก Cheltenham ไป Worcester ใช้เวลาครึ่งชั่วโมง และต่อไป Bristol อีกครึ่งชั่วโมง ถือว่าไปส่งของและจ่ายเงินเดือนให้ด้วย จึงสบายๆ

“การเปิดร้านอาหารไทยจะปล่อยให้พนักงานทำกันอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องคุมสต็อกเอง ทำอะไรของเราเองด้วย อย่างน้อยๆ เราต้องไปดูสัปดาห์ละ 2 ครั้ง”

คุณชอบเผยถึงหลักการทำร้านอาหารส่วนตัวไว้อย่างน่าสนใจ

พอเลิกจากร้าน คุณชอบคนขยันก็ทุ่มเวลาทั้งหมดให้กับครอบครัว โดยเฉพาะวันอาทิตย์ที่สามีขอไว้ให้เป็นวันของครอบครัว ซึ่งเธอก็ทำด้วยความเต็มใจ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาไปพบปะชุมชนคนไทยคนอื่นๆ มากนัก

“คนไทยที่รู้จักหลายคนเหมือนกันจะ ก็มีหลายแบบ ส่วนใหญ่เขารู้จักเรา แต่เราก็ไม่รู้จักเขามากนัก เพราะเราเองไม่ค่อยมีเวลาเท่าไร ที่รู้จักส่วนใหญ่ก็จะเป็นลักษณะครอบครัวมากกว่า ที่แต่งงานแล้วย้ายมาอยู่ที่ที่ส่วนเด็กนักเรียนจำไม่ค่อยไหว เพราะตอนนี้เยอะขึ้นมาก”

แต่เชื่อว่าจะไม่มัววันว่างเอาเสียเลย เพราะหากมีงานเทศกาลที่วัดป่าสันติสุข ที่ Warwick ครังใด เธอก็มัก

จะปลีกเวลาไปเสมอ วัดแห่งนี้เป็นวัดเล็กๆ เจียบๆ ไม่จอแจ มีพระชาวอังกฤษ 2 รูป พุศไทยได้ สวดเป็นภาษาไทย แล้วลักษณะการทำบุญจะเป็นไปแบบง่ายๆ ไม่ต้องทำอาหารไปถวายใหญ่โตแบบไทยๆ

อย่างไรก็ดี เมืองนี้ก็ไม่ได้มีการตั้งสมาคมคนไทยเป็นรูปเป็นร่างอะไร แต่คุณชอบก็สบายๆ เพราะชอบอยู่แบบเจียบๆ ไม่ต้องเจอคนมากอยู่แล้ว และรักที่จะทำงานเป็นที่สุด

“อยู่เมืองนอก ขอเพียงทำตัวให้ขยันและอดทน เพียงเท่านี้ก็จะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้”

คุณชอบบอกต่ออีกว่า เมืองไกลบ้านนี้เหมาะแก่การศึกษาหาความรู้และทำงาน โดยเฉพาะงานด้านร้านอาหาร เหมาะมาก แต่ถ้าให้เลือกอยู่ในชีวิตบั้นปลาย ต้องเมืองไทยเท่านั้น เพราะสามีก็รักเมืองไทยเช่นกัน แต่รอให้ลูกสาว และลูกชายเรียนจบและมีการมีงานทำเสียก่อนจึงจะกลับ นับเป็นอีกหนึ่งคนไทยที่ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใดในโลก ที่สุดของชีวิตย่อมอยากที่จะกลับไปอยู่เมืองไทยเสมอ

“ถ้าอายุมากกว่านี้ จะกลับเมืองไทยค่ะ ยังไงก็รักบ้านเกิดค่ะ”

เป็นคำมั่นสัญญาที่ไม่ได้แค่ซ่อนไว้ในใจ แต่บอกออกมาดังๆ

(สัมภาษณ์ มิถุนายน 2550)

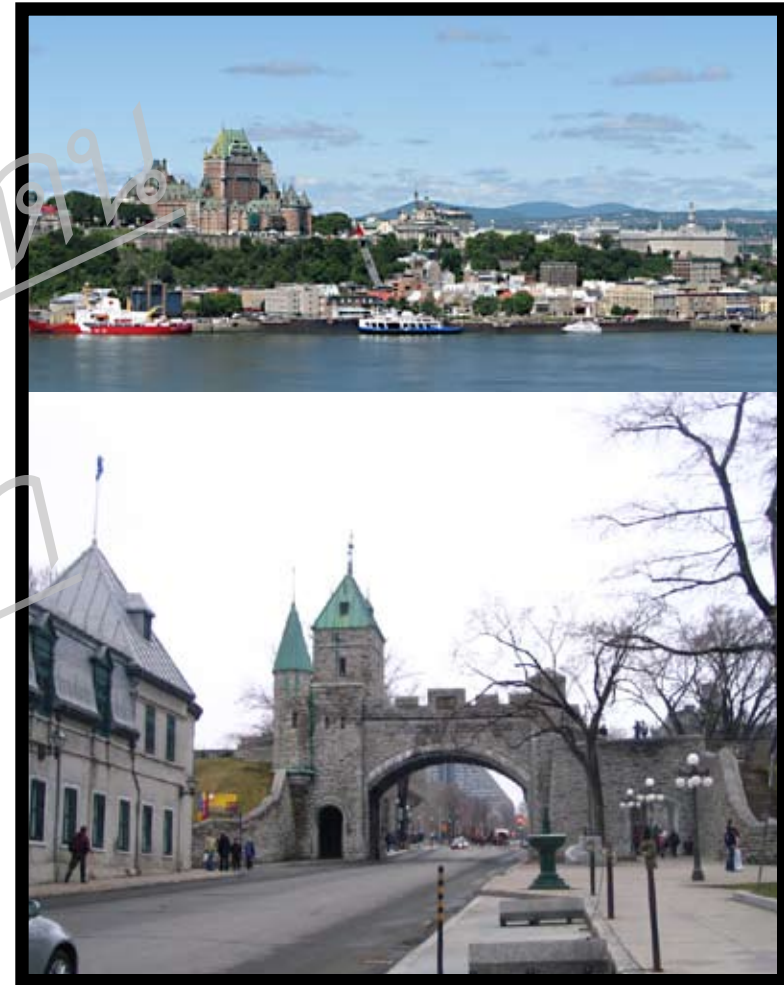
@ควิเบก หลากหลายและเป็นหนึ่งในแคนาดา

แคนาดามีความหลากหลายทางด้านภาษาและวัฒนธรรมมากที่สุดแห่งหนึ่ง เห็นได้ชัดจากเมืองควิเบก (Quebec) ที่ต่างจากมณฑลอื่นๆ ผู้คนพูดภาษาฝรั่งเศสกันทั้งเมือง และตึกรามบ้านช่องทั้งหลายก็เป็นแบบฝรั่งเศสทุกอย่างชอกชอย จนได้รับการขนานนามให้เป็น “ฝรั่งเศสแห่งทวีปอเมริกาเหนือ” เลยทีเดียว

ควิเบก ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกของแคนาดา เป็นมณฑลที่ใหญ่ที่สุด มีเมืองหลวงชื่อ ควิเบกซิตี (Quebec City) เป็นเมืองท่าและมีความเป็นมายาวนาน เดิมเป็นชุมชนเก่าแก่ของชาวอินเดียน กระทั่งชาวฝรั่งเศสเข้ามาตั้งชุมชนราวปี พ.ศ.2151 คำว่าควิเบกมาจากภาษาอินเดียนเผ่าอันทอนเดียน แปลว่า “ส่วนแคบของแม่น้ำ” อันมาจากที่ตั้งของเมืองที่อยู่เหนือแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์นั่นเอง

ไม่เพียงบรรยากาศเก่าแก่ยิ่งกว่าปารีสทำให้เมืองควิเบกเป็นเมืองที่คนนิยมมาท่องเที่ยวมากเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเป็นมาของเมืองด้วยที่คนเมืองนี้มีแนวคิดทางการเมืองอย่างเข้มข้น มีการเรียกร้องขอแบ่งแยกดินแดนเป็นเขตการปกครองอิสระมายาวนาน โดยเรียกตัวเองว่า เกเบกัว และยังรวมตัวตั้งพรรคการเมืองของตัวเอง ด้วยในชื่อ Parti Quebecois-PQ บรรดานักวิชาการและนักกิจกรรมที่นิยมการเมืองจึงมารวมตัวที่เมืองนี้บ่อยครั้ง

ขณะที่หมู่บ้านอินเดียนเวนเดค Wendake หมู่บ้านจำลองวิถีชีวิตชาวอินเดียนโบราณ หรือเมืองเก่า The Old City หรือ Vieux Quebec ที่ UNESCO ประกาศให้เป็นมรดกโลก ยังคงมีผู้ไปเยือนต่อเนื่อง

เอกลักษณ์ไทยยิ่งใหญ่

คุณทยา กองศิลป์ เจ้าของร้านอาหารศาลาไทย

ในแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา

หากมีเอกลักษณ์ไทยเป็นที่ตั้งแล้ว ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดในโลก ย่อมรวมพลังกันได้เสมอ
อย่างเมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา ถึงแม้จะมีคนไทยไม่มากนัก เพียงประมาณหนึ่งพันกว่าคน แต่เมื่อ
มีงานที่เกี่ยวข้องกับคนไทยแล้ว คนไทยที่ไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น ทั้งนักเรียน แม่บ้าน ร้านอาหารไทย และสปาไทย
จะมุ่งหน้ามารวมตัวกันอย่่างคึกคัก ไม่สถานทูตไทยก็วัดไทย และหลายครั้งก็เป็นร้านอาหารไทย
โดยเฉพาะวัดไทยนั้น บ่อยครั้งที่สุดเนื่องจากคนไทยในแวนคูเวอร์ชอบทำบุญกันมาก และมีวัดไทยจำนวน
3 แห่งด้วยกัน

ภาพเหล่านี้ผ่านสายตาของคุณทยา กองศิลป์ หรือคุณจ้อย เจ้าของร้านอาหารศาลาไทยในแวนคูเวอร์
มาตลอด เพราะคุณจ้อยอาศัยอยู่ในเมืองนี้มากกว่า 34 ปีมาแล้ว จึงกลายเป็นพี่ใหญ่ที่หลายคนให้ความนับถือ
ซึ่งคุณจ้อยเอง นอกเหนือจากการบริหารงานร้านอาหารทั้งสองสาขาแล้ว ก็ยังช่วยงานของสมาคมด้วยความเต็มใจ
ด้วยการเป็นที่ปรึกษาในเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ ถึงแม้จะไม่มีตำแหน่งใดๆ ในสมาคมก็ตาม

อีกทั้ง ยังเป็นที่พึ่งที่หวังของคนไทย ในแง่การดำเนินชีวิตในต่างแดน ทั้งกลุ่มนักเรียนและกลุ่มคนที่มา
ทำงานทำในแวนคูเวอร์ใหม่ๆ ด้วย ซึ่งคุณจ้อยเองก็ให้คำแนะนำอย่างใจดี เพราะรู้ว่าการใช้ชีวิตในแคนาดานั้น
ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มีอุปสรรคปัญหาต่างๆ มากมาย อย่างคุณจ้อยเองก็มีเหมือนกัน แต่ทุกอย่างผ่านไปได้ เพราะ
มีพระพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ

แต่ละสัปดาห์ คุณจ้อยจึงไปยังวัดราชธรรมวิริยาราม เพื่อทำบุญถวายภัตตาหารอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่ง
ครั้ง และช่วยงานทางวัดสม่ำเสมอ เนื่องจากเลื่อมใสศรัทธาในพระเทพเจติยาจารย์ (หลวงปู่วิริยงค์ สิริธโร)
เจ้าอาวาส ซึ่งทางวัดเองมีหลายโครงการเพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา

อย่างการสอนสมาธิ (Meditation) เป็นโครงการหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจอย่างมาก จากทั้งชาวไทยและ
ชาวแคนาดา หลังจากเรียนรู้และฝึกปฏิบัติที่วัดในแวนคูเวอร์เป็นเวลา 6 เดือนแล้ว มีการพาผู้ปฏิบัติธรรม

ในโครงการมาฝึกปฏิบัติที่เมืองไทยด้วย โดยไปยังสถานที่ที่เป็นธรรมชาติ อย่างเช่นคอยอินทนนท์ จ.เชียงใหม่ เป็นต้น

วัดไทยจึงเป็นศูนย์กลางของการรวมกลุ่มเสมอ ในวันอาทิตย์จะมีคนไปอยู่วัดกันมาก และจะมากขึ้นเป็นหลายร้อยคน ในวันสำคัญทางศาสนา ทั้งวันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา และรวมทั้งวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หลวงปู่วิริยงค์ ก็จะจัดให้มีการปฏิบัติธรรมครั้งใหญ่ เช่นการบวชชีพราหมณ์ การถือศีลแปด

“คนไทยเรายังมีจิตได้สำนึกเป็นพุทธศาสนิกชน ถ้าเรามีโอกาสทำบุญก็เข้าไปทำกันเถอะค่ะ แล้วชีวิตก็จะมีความสุขได้แล้ว โดยไม่ต้องไปพร้อในชาติหน้า ขอเพียงทำบุญกันเยอะๆ ชาตินี้เราก็ได้เห็นแล้ว อย่างชีวิตที่มีความสุข ทุกวันนี้ก็คิดว่าเป็นเพราะเราไปทำความดี และทำจิตใจบริสุทธิ์อยู่เสมอค่ะ”

คุณจ้อยกล่าวอย่างเย็นใจ อย่างวัดพุทธปัญญาันนทาราม คุณจ้อยก็เคยไปทำบุญทอดกฐินสามัคคี โดยเชิญกงสุลใหญ่แห่งนครแวนคูเวอร์ มาร่วมบุญเสมอๆ รวมถึงวัดป่าอย่าง Birken Forest Monastery วัดที่สอนสมาธิเป็นหลัก ตามแนวของหลวงปู่ชา สุภัทโท ก็เป็นอีกแห่งหนึ่งที่ได้ไปทำบุญเช่นกัน

สำหรับคุณจ้อยนั้น สนใจธรรมะมาตั้งแต่เด็กแล้ว โดยมีเตี่ยและคุณแม่ชี้แนะ เธอจึงได้ไปทั้งวัดจีนตามเตี่ยและวัดไทยกับคุณแม่ตลอด พอโตมาจึงรู้ว่าการทำบุญเป็นเรื่องดี และยึดถือศีลห้ามาเป็นพื้นฐานของชีวิตมาตลอด ครั้นไปเมืองนอกจึงปฏิบัติธรรมไม่ขาด

และเมื่อมีโอกาสกลับเมืองไทยครั้งใด ก็จะจัดทริปทันที โดยครั้งหนึ่งเป็นการทำบุญไหว้พระ โดยเฉพาะเส้นทางไหว้พระ 9 วัด จะเป็นธรรมปฏิบัติอันดับต้นๆ

ถ้ามีเวลามากๆ ก็จะไปทำบุญต่างจังหวัดด้วย เช่นที่วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี เพื่อนมัธการหลวงพ่อดุสิตดำ ที่คุณจ้อยนับถือ อีกทั้งเธอยังประทับใจในประสาททอง-ประสาทแก้วของวัด เป็นอย่างมาก และถือว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้อีกแห่งหนึ่ง

“ทุกองค์ ทุกวัด ก็ศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้นนะคะ อยู่ที่ใจเรา และตัวเรา ว่าจะปฏิบัติดีอย่างไร...”

นอกจากนี้คุณจ้อยยังชอบไปทำบุญที่โรงพยาบาลสงฆ์อีกด้วย “การทำบุญกับพระสงฆ์ที่อาพาธก็จะมีความเชื่อที่ว่า เราจะไม่เจ็บไม่ไข้ นะคะ แล้วอันนึ่งสัสที่ได้จะทำให้ครอบครัวของเราอุดมสมบูรณ์ เป็นสุข ไม่เจ็บไม่ไข้เหมือนกัน อันนี้คือความเชื่อส่วนตัวของดิฉันนะคะ เพราะที่ผ่านมามีความรู้สึกว่าเราแคล้วคลาดกับสิ่งที่เจ็บป่วย

มาได้อย่างปลอดภัย”

ครั้งหนึ่งคุณจ้อยเคยมีโรคภัยรุมเร้า แต่หายได้หลังจากปฏิบัติธรรม สวดมนต์ และตั้งจิตอธิษฐาน ทำความดี ร่างกายจึงคืนกลับมาแข็งแรงดังเดิม

“การทำบุญทำให้จิตใจคนเราดีขึ้นนะคะ โดยเฉพาะที่โรงพยาบาลสงฆ์แห่งนี้ คุณสามารถทำบุญได้ทุกจังหวัดเลย โดยที่คุณไม่ต้องเดินทางไปไหนด้วยซ้ำ เนื่องจากว่าพระท่านอาพาธมาจากแทบทุกจังหวัดเลย”

ที่สำคัญคุณจ้อยได้ตั้งกองทุนไว้ด้วย ในชื่อ “กองทุนสะสมของสงฆ์” เพื่อให้ผู้ใจบุญทั้งหลาย ได้ร่วมสมทบ จากนั้นจึงกลับแวนคูเวอร์อย่างอบอุ่นใจ ส่วนใครจะตามคุณจ้อยไปชิมอาหารอร่อยที่แวนคูเวอร์ คุณจ้อยขอแนะนำช่วงฤดูใบไม้ผลิ เพราะเป็นช่วงที่ใบไม้เปลี่ยนสีของอร่ามทั้งเมือง

แต่สำหรับที่ร้านศาลาไทยแล้ว ไม่ว่าจะฤดูกาลใด ที่ร้านยังคงเน้นเอกลักษณ์ไทยอยู่เสมอ

“คนไทยเราไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน หรือทำอะไร ขอให้อรักษาความเป็นไทยของเราไว้ นะคะ โดยเฉพาะเอกลักษณ์ไทยของเมืองไทยเรา”

นับเป็นเคล็ดลับที่คุณจ้อยยึดถือมาตลอดก็ว่าได้ การที่ร้านศาลาไทยยืนหยัดมาถึงวันนี้ได้ ก็เพราะมีความพยายามในการรักษาเอกลักษณ์ไทยไว้เป็นปัจจัยหลัก อย่างรสชาติอาหารก็เน้นให้เป็นแบบไทยแท้ และดั้งเดิม รวมไปถึงบรรยากาศความเป็นไทยที่ใส่ใจไว้ทุกมุม โดยเฉพาะการตกแต่งร้านด้วยไม้สักแกะสลัก ที่คุณจ้อยได้สรรหาชิ้นงานมาๆ ถึงเมืองไทยด้วยตนเอง หลายคนที่เป็นร้านคงจำภาพสุพรรณหงส์ได้เป็นอย่างดี รวมถึงภาพของพระพุทธเจ้าหลวง ขนาด 5X3 ฟุต สูงใหญ่เท่าประตู คนที่ผ่านไปผ่านมาต่างให้ความสนใจกันถ้วนหน้า ถ้าเป็นคนไทยด้วยกันเองก็จะยกมือไหว้ แต่ถ้าเป็นคนต่างชาติดูก็มักจะมีคำถามจนนำไปสู่การพูดคุย และแนะนำให้อู้จักเมืองไทยเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง

ถึงวันนี้ แม้แวนคูเวอร์จะอากาศดี มีธรรมชาติสวยงามก็ตาม แต่ถ้าถามถึงนิยามของคำว่า “บ้าน” แล้วคุณจ้อยไม่ตอบที่อื่นเลย นอกจากเมืองไทย

“ยังงัยบ้านเราก็อบอุ่นกว่า ขอให้มีคนดีและขอให้แผ่นดินสงบค่ะ เราจะได้กลับมาอยู่เมืองไทยได้”

คุณจ้อยตอบด้วยรอยยิ้มละไมและหัวใจที่เบิกบาน

(สัมภาษณ์ มีนาคม 2550)

ครอบครัวเมืองไทย ที่บ้านไทยในแคนาดา

คุณนันทวัน โดฟ เจ้าของ Echo Valley Ranch & Spa

ณ แวนคูเวอร์

การได้อยู่ที่โล่ง สูดอากาศบริสุทธิ์ และอยู่กับคนรักนั้น ถือเป็นความสุขยิ่งแล้วในชีวิตของเรา แต่หากให้สุดยอดจริงๆ ของคนแคนาดาก็ต้องเติมไปอีกข้อหนึ่ง นั่นคือ การได้สัมผัสบรรยากาศสปาไทยในหุบเขาอย่าง Echo Valley Ranch&Spa ที่อยู่นอกเมืองแวนคูเวอร์ออกไปทางตะวันออก ราว 500 กิโลเมตร เป็นจริงอย่างยิ่ง เพียงแรกสุดลมหายใจ สัมผัสได้ถึงอากาศแสนบริสุทธิ์ ท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ไปจนถึงสายตาดูภูเขา Mount Bowman มีเรือนไทยหลังใหญ่ยกพื้นกว้างขวาง ถัดไปมีสระว่ายน้ำเปิดโล่งกลางแจ้ง ส่วนใครนึกจะกระโจนขึ้นหลังม้า ก็ทำได้ตั้งใจ ครั้นเหนื่อยล้ากลับขึ้นมาในบ้านเรือนไทยหลังนั้น ก็มีนวดแผนไทยรออยู่อย่างครบครัน

การเดินทางสะดวกสบาย ทั้งรถยนต์ รถไฟ และเครื่องบินส่วนตัว เพราะเจ้าของบ้านอย่างคุณนันทวัน โดฟ หรือคุณแนน และสามี Mr.Norman Dove ได้เตรียมการให้พร้อมหมดแล้ว

มีคนไทยหลายคน เคยพูดว่าคนที่ได้มาอยู่แวนคูเวอร์ จะต้องเป็นคนที่มีบุญเก่าเยอะๆ แน่เลยถึงได้มาอยู่เมืองนี้ เพราะเป็นเมืองเล็กๆ สวยงาม ครบพร้อมทุกอย่าง และผู้คนที่นี่ก็ใจดี มีกันมาทุกเชื้อชาติจากทั่วโลกเลย พอมาอยู่รวมกันที่นี่ก็จะเข้ากันง่ายไม่มีพิธีรีตองอะไรยุ่งยาก”

คุณแนนยอมรับว่า เห็นด้วยกับคำกล่าวนั้น และเธอเองมาอยู่เมืองนี้เป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว เริ่มต้นมาจากเรียนภาษา จากนั้นพบรักกับสามีจึงตกลงปลงใจเป็นชาวแคนาดานับแต่นั้นมา เธอจึงถือว่าเป็นโชคชะตาอย่างหนึ่ง และเมื่อมาแล้วไม่อาจลืมหัวใจแห่งความเป็นไทยได้แม้แต่น้อยนิด

ยิ่งได้ลงทุนทำรีสอร์ทในที่ดินที่เธอ และสามีซื้อไว้เพื่อสร้างเป็นสถานที่พักผ่อน สำหรับครอบครัวเมื่อ 11 ปีที่ผ่านมาด้วยแล้ว ทั้งสองจึงเติมความเป็นไทยเต็มที่ เป็นแบบ East Meet West แล้วปรับปรุงครั้งใหญ่ ด้วยการสร้าง “บ้านไทย” เพื่อเป็นอาคารอเนกประสงค์โล่งกว้าง

“ที่นี่กว้างประมาณ 160 เอเคอร์ไว้ให้แขกเดินเที่ยว เดินพักผ่อนอย่างอิสระ ไม่ต้องรบกวนเรื่องแต่งตัว

หรือเรื่องอะไรทั้งนั้น แต่เป็นการมาเพื่อพักผ่อนโดยเฉพาะ แล้วเราก็มีอาหารให้เขารับประทาน 3 มื้อ แล้วแต่ละวันที่อยู่ที่นี้ ก็จะมีบริการอาหารไทยให้ลูกค้าทาน เล่นดนตรีไทยให้ฟัง และแกะสลักรูปไทยๆ ให้ดู”

บ้านของคุณแนนจึงมีคนมาเยี่ยมเยียนไม่ขาดสาย ทั้งมาเที่ยว มาเป็นคู่ และหมู่คณะ

“ไม่เคยคิดฝันไว้มาก่อน เหมือนกันค่ะว่าจะได้มาทำด้านนี้ มันเป็นโชคชะตามากกว่าค่ะ ว่าเราจะต้องมาทำตรงนี้ ได้มาเจอที่ที่สวยงาม เหมือนเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ แวดล้อมด้วยธรรมชาติและสวยงาม คนที่เขามาพัก เขาก็บอกกันว่า มาแล้วรู้สึกสบายใจ หายจากความเครียด เราก็ดีใจไปด้วย เพราะทุกอย่างที่เราสร้างขึ้นเป็นสิ่งที่เราทั้งสองคนรักและชอบมันจริงๆ”

บ้านไทยหลังนี้เปิดเป็นที่ประชุมสัมมนาและพักผ่อนท่ามกลางธรรมชาติอย่างแท้จริง ชั้นล่างเป็นที่ประชุมหรือที่นั่งสมาธิ นั่งอ่านหนังสือเงียบๆ หรือทำกิจกรรมเพลินๆ ชั้นบนเป็นแบบศาลาไทย เปิดโล่ง อีกหลังหนึ่งเป็นห้องสวีทตกแต่งแบบไทยๆ ข้างในเป็นไม้แกะสลัก เตียนนอนปูด้วยผ้าไหม และสามารถทำ Thai Treatment ได้ครบวงจร ตั้งแต่สวนไทย สวนปลูกประคบ สวนน้ำมัน และขัดผิวทุกขั้นตอนมีหมด แล้วก็อบน้ำแร่แช่น้ำนมเสริมความงามครบวงจร โดยพนักงานคนไทย

“สปาไทยเรากำลังอยู่แล้ว พนักงานของเราก็เก่ง เพราะว่าเวลาแขกมาพัก เขาก็จะชมว่ามาใช้บริการแล้วสบายกาย สบายใจ ทำให้สุขภาพดีขึ้น ซึ่งถ้าครบวงจรแบบนี้ มีเราที่เดียว และเราใช้คำว่า Thai Traditional”

คุณแนนเล่าให้ฟังเพิ่มเติมว่า ส่วนใหญ่ฝรั่งจะติดใจการนวดแผนไทยมาก เพราะนอกจากไม่ทำให้เกิดการเค็ดขัดขยอกเหมือนแผนจีนแล้ว ยังทำให้รู้สึกสบายเนื้อสบายตัวอีกด้วย โดยเฉพาะนวดคอนววดไหล่ เนื่องจากวิถีชีวิตประจำวันของคนที่นี่ ส่วนมากทำงานกับคอมพิวเตอร์ จึงต้องการผ่อนคลายเฉพาะจุด พอมาเจอนวดแผนไทยแบบนี้ จึงติดใจกันไปทุกราย

แต่มากกว่านั้น คือเรื่องสมาธิ ที่ฝรั่งสนใจควบคู่กันไป คุณแนนจึงเน้นเรื่องสมาธิขึ้นมาอีกหนึ่งด้าน แม้จะยังไม่ถึงระดับเข้มข้นสูงสุด แต่ก็มากพอที่จะให้แขกที่มาพักได้เริ่มต้นรู้จักและสัมผัสถึงความสงบสบายในเบื้องต้น ซึ่งเรื่องนี้คุณแนนเองสนใจมานานแล้ว ทุกครั้งที่ริสรอร์ทหยุดช่วงหน้าหนาวหรือปีใหม่ และกลับเมืองไทย คุณแนนก็จะไปปฏิบัติธรรมที่เสถียรธรรมสถาน กับคุณแม่ชีต้นสนีย์ เสถียรสุต

“ฝรั่งส่วนมากสนใจเรื่องการทำสมาธิมาก คือประเทศของเขาเจริญจนทุกอย่างรวดเร็วทันใจเกินไป จนหลายครั้งลืมนึกที่จะใส่ใจเรื่องจิตใจของตัวเอง แขกที่มาพักกับเรา จึงต้องการมาอยู่แบบสงบๆ เงียบๆ แล้วก็อยากเรียนด้านนี้เพิ่มเติม”

คุณแนนเชื่อมั่นในธรรมะ ถือว่าธรรมะกับชีวิตเป็นของคู่กัน หากรู้จักนำไปใช้ ก็จะทำให้ชีวิตและจิตใจดีขึ้น สะอาดขึ้น และช่วยคนอื่นได้ต่อไป โดยส่วนตัวคุณแนนเองก็สนใจและฝึกปฏิบัติเสมอ พร้อมวาดหวังว่าสักวันหนึ่งอาจจะได้เริ่มต้นอย่างจริงจัง ทุกครั้งที่ไปทำบุญกับหลวงพ่อวิริยงค์ วัดธรรมมงคล คุณแนนก็มีนมัสการตามเสมอๆ

“อยากเรียนให้เราเก่งขึ้นค่ะ เพื่อว่าเราจะได้สามารถไปช่วยเหลือคนที่เขาอยากเรียนได้ จะได้ว่ารู้ว่าการทำสมาธิเป็นแบบง่ายๆ เพื่อรักษาจิตใจให้สงบทำอะไรได้บ้าง ภาวนาว่าถ้าเป็นไปได้ก็คงจะมีโอกาสได้พบกับวิทยากร หรือพระที่จะสามารถมาสอนให้ได้ เพราะการทำสมาธิเป็นการทำให้จิตใจเราสงบเบิกบาน ทุกศาสนาก็สามารถนำไปปฏิบัติใช้กับชีวิตประจำวันได้ค่ะ”

เหตุที่คุณแนนยึดหลัก “เอาธรรมะเข้าช่วย” นั้น อาจเป็นเพราะการเป็นคนต่างถิ่น ไปอยู่ในต่างแดนนั่นเอง ดังนั้นการจะสู้โลกภายนอกคงไม่ใช่ด้วยกำลัง แต่ต้องเป็น “ความดี” และการถ่อมเนื้อถ่อมตัว

“รู้จักใช้ชีวิตแบบสมดุล เป็นสุขกับการทำงาน ไม่ต้องทะเลาะทะเลาะมากเกินไป มันก็จะดีค่ะ แล้วศาสนาพุทธเราก็สอนให้รู้จักมีความกตัญญูต่อพ่อ-แม่ ครูบาอาจารย์ มันเป็นการคิดง่ายๆ ถ้าเกิดเราเคารพสิทธิของเราเอง เราก็จะเคารพในสิทธิของผู้อื่นด้วย ถ้าตรงนี้เราไม่มี แน่นว่าก็ลำบากเหมือนกัน..”

นอกเหนือจากความเป็นไทยแล้ว คุณแนนจึงตั้งใจที่จะนำความสมดุลแห่งชีวิต ไปฝากเพื่อนชาวต่างชาติด้วยเช่นกัน ขณะเดียวกันก็คิดถึงเมืองไทยไม่วางวาย

“อยากจะทำคนให้คนไทยรักกัน สมานฉันท์ อย่างที่ในหลวงท่านสอน คือ เศรษฐกิจพอเพียงก็น่าจะอยู่ได้นะคะ คือไม่ให้เอาัดเอาเปรียบกัน ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน...”

“ส่วนคนไทยที่อยู่เมืองนอก ทุกประเทศก็มีกฎหมายที่เราต้องเคารพ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ต้องช่วยเหลือสังคมพยายามที่จะรักกัน ให้เป็นแบบรวมกันเราอยู่ นะคะ คนไทยใจดี แต่อย่าลืมว่าความไม่ถูกต้องเป็นยังไง แล้วก็อย่าเห็นแก่เงินจนลืมความถูกต้อง ถ้าทำผิดก็น่าจะสำนึกผิด แล้วกลับมาหันหน้าเข้าวัดกันใหม่ดีกว่าค่ะ ทำแต่สิ่งดีๆ ประเทศไทยจะได้รุ่งเรือง”

แม้อยู่ไกล แต่ความรักความห่วงใยไม่ห่างไกลกันเลย

(สัมภาษณ์ มีนาคม 2550)

@มิตาเกะ มนต์ร์เสน่ห์แห่งญี่ปุ่น

“มิตาเกะ” สำหรับคนไทยถือเป็นฉากสำคัญของนวนิยายเรื่อง “ข้างหลังภาพ” ของนักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ของไทยนาม “ศรีบูรพา” ที่ตัวละครเอกอย่าง นพพร นักเรียนหนุ่มชาวไทย และคุณหญิงกิริติ สตรีผู้สูงศักดิ์ ได้ฝากหัวใจไว้ที่นั่น กระทั่งได้เขียนภาพให้ชายหนุ่มยามจากลา พร้อมข้อเขียนแสนประทับใจ ที่ว่า “ฉันตายโดยปราศจากคนที่ฉันรัก แต่ฉันก็ภูมิใจว่า ฉันมีคนที่ฉันรัก” และได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ไทยที่โด่งดังไปทั่วโลก จากฝีมือการกำกับของ คุณเชิด ทรงศรี ผู้กำกับที่ตั้งปณิธานสูงสุดว่า “เราจักสำแดงความเป็นไทยต่อโลก”

สำหรับคนญี่ปุ่น มิตาเกะ เป็นชื่อของภูเขาเมิตาเกะ อยู่ชานกรุงโตเกียว เป็นส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติ ชิชิบุ ทามาโก ที่ผู้คนนิยมมาท่องเที่ยวพักผ่อน เดินป่า ปีนเขา ชมน้ำตก แวดล้อมด้วยป่าสน เนินเขาสลับซับซ้อน และธารน้ำมากมาย ขึ้นชื่อเป็นสถานที่ “ใบไม้เปลี่ยนสี” (Autumn Leaf) การเดินทางชมธรรมชาติอันงดงามแห่งนี้ไม่ลำบาก มีรถรางเคเบิลพาไต่ขึ้นไปครึ่งเขา ต่อด้วยกระเช้า แล้วเดินเท้าสบายๆ เพื่อสัมผัสแมกไม้และอากาศบริสุทธิ์

คนญี่ปุ่นจึงรู้จัก “เอโนะอุระ” (E NO URA) หรือ “ข้างหลังภาพ” อมตะนิยายเรื่องนี้ไปด้วย ครั้นมิตาเกะ โลดแล่นบนภาพยนตร์ ทางคุณซาโตะ ทาดาโอะ (Taduo Sato) สุดยอดนักวิจารณ์ภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่น ยกย่องว่า “ข้างหลังภาพ เป็นภาพยนตร์ต่างประเทศที่แสดงออกถึงความเป็นญี่ปุ่นได้ถูกต้องที่สุด และเป็นภาพยนตร์โรแมนติกที่สุด” ทั้งหมดนี้เป็นเพราะมนตร์เสน่ห์แห่ง “มิตาเกะ” นั่นเอง

ธรรมะนำใจ

คุณพิมพ์ใจ มัตสุโมโต

กรรมการผู้จัดการบริษัท พี เค สยาม จำกัด

เจ้าของกิจการร้านอาหารไทย “แก้วใจ”

สถาบันวัฒนธรรมไทยศึกษา

ผู้ก่อตั้งวัดปากน้ำญี่ปุ่น

กำลังใจดีทำสิ่งโดยยอมมีชัยไปกว่าครึ่ง แล้วยังมีความเชื่อเพื่อเผื่อแผ่ นึกถึงส่วนรวมอยู่ตลอดเวลาด้วยแล้ว อุปสรรคหนักใหญ่ใดๆ ล้วนมลายสิ้น

ดังที่ คุณพิมพ์ใจ มัตสุโมโต นักธุรกิจหญิงชาวไทยในญี่ปุ่น มีธรรมะยึดเหนี่ยวจิตใจและนำทางแก่ชีวิต ครั้งที่เดินทางไปทำธุรกิจที่ประเทศญี่ปุ่นราวปี พ.ศ. 2519 ในช่วงแรกแล้วมีปัญหาสุขภาพ จึงไปปฏิบัติธรรมตามแนวทางหลวงพ่อดุสิต พระมวงคตเทพมุนี วัดปากน้ำภาษีเจริญ และได้พบกับท่านอาจารย์ตรีธา นิยมขำ (นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อดุสิตปากน้ำ) ที่สอนให้รู้จักทั้งความดีและความพยายามที่จะไปสู่ความสำเร็จ

ครานั้นเองจึงตั้งจิตอธิษฐานให้ตัวเองได้มีสุขภาพแข็งแรง หายจากโรคร้าย ได้กลับประเทศญี่ปุ่นอีกครั้ง และจะสร้างวัดถวาย เพื่อให้เป็นที่พึ่งทางใจกับคนไทยที่นั่น ไม่นานคุณพิมพ์ใจ ก็สมหวังทุกประการ จึงได้เริ่มสร้างวัดปากน้ำญี่ปุ่น ดังที่ได้อธิษฐานไว้

พอพลังใจมา สิ่งดีๆ ก็ตามมา ไม่ว่าจะเป็นบริษัท พี เค สยาม จำกัด นำเข้าสินค้าไทยไปญี่ปุ่น และเปิดร้านอาหารไทยชื่อ “แก้วใจ” เพื่อเติมเต็มช่องทางการขาย และกระจายสินค้าไทยให้ครบวงจรมากขึ้น กระทั่งเปิดไปแล้ว 7 สาขา

อีกทั้งได้เปิด “สถาบันวัฒนธรรมไทยศึกษา” เพื่อช่วยสร้างสังคมไทยและเสริมสร้างวิชาชีพให้กับคนไทย และคนญี่ปุ่นอีกด้วย

“ธรรมะและการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ช่วยได้มากค่ะ การที่เรานั่งสมาธิภาวนาก่อนนอน ทำให้เรามีสติปัญญา สามารถแยกแยะเรื่องที่จะจัดการได้อย่างมีสติ ขอให้เราปฏิบัติจริง จะทำให้เราพบแสงสว่าง และพบกับความสำเร็จ”

จะก็ปีผ่านไป ยังคงปฏิบัติธรรมสม่ำเสมอ

“การปฏิบัติหมายถึงการสวดมนต์ นั่งสมาธิ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมาอยู่แต่ในห้องพระนะคะ ช่วงแรกที่กำลังฝึกปฏิบัติ เราก็ต้องไปเรียนกับอาจารย์ แต่ตอนนี้ถ้าเรามาปฏิบัติเองได้ ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน หรือทำอะไรอยู่ก็ไม่เป็นปัญหาค่ะ การปฏิบัติมีหลายสาย แต่สุดท้ายก็ไปทางเดียวกัน คือความสงบทางจิตใจค่ะ”

คุณพิมพ์ใจกล่าวถึงหลักในการดำเนินชีวิตและธุรกิจให้ฟัง ซึ่งตอนหลังมานี้ หากใครไปจังหวัดปากน้ำญี่ปุ่น จึงได้พบกับการต้อนรับจากคุณพิมพ์ใจเสมอๆ เพราะการสร้างวัดไทยในญี่ปุ่นนี้ ไม่เพียงแต่ได้ทำความดีถวายเป็นพุทธบูชาแล้ว ยังได้เข้าใจตัวเองอีกด้วย

“คนเราหากมีความพยายาม ความอดทน และความจริงใจในสิ่งที่ทำอยู่ ก็จะทำให้ประสบความสำเร็จทุกอย่าง” คุณพิมพ์ใจย้ำถึงเคล็ดลับที่นำทางสู่ความสำเร็จ จึงไม่น่าแปลกใจที่คุณพิมพ์ใจกลายเป็นผู้นำด้านการนำเข้าอาหารไทยไปญี่ปุ่น และยังคิดค้นเมนูไทยอย่างโยเกิร์ตมั่งคุด ให้คนญี่ปุ่นได้ลิ้มลองนอกเหนือไปจากมังคุดสด

หรืออย่างมะม่วง คุณพิมพ์ใจ ก็เป็นคนแรกๆ ที่นำเข้ามาในญี่ปุ่น เพราะ 20 ปีที่แล้ว มีคนรู้จักน้อยเหลือเกิน อีกทั้งปัญหาเยอะ ง่าย ๆ คุณพิมพ์ใจจึงตัดสินใจทำการตลาดขายผ่านทางทีวี โดเรค จึงเห็นสินค้าไทยเป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นมะม่วงไทยหรือสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิต ถือเป็นการช่วยเกษตรกรไทยถึงสวนกันเลยทีเดียว

แม้กระทั่งร้านอาหารแก้วใจ ก็มีเมนูหลากหลายให้คุณญี่ปุ่นได้ลิ้มลอง เรียกว่าจากทุกภูมิภาคของไทย เลยกินกันได้ ทั้งส้มตำ ผัดไทย แกงเขียวหวาน ยำวุ้นเส้น หมี่ผัด เป็นต้น แต่ที่ขายดีที่สุดเป็น หมูπίง ผัดไทย และส้มตำ แต่ละเมื่อนั้น คุณพิมพ์ใจสังเกตได้ว่า คนญี่ปุ่นจะไม่ทานรสจัดมากนัก ก็จะทำให้แม่ครัวเบามือลง

นอกจากนี้คุณพิมพ์ใจยังเน้นเรื่องความสะอาดปลอดภัย ทั้้นเวลา มีระบบขนส่งมาตรฐาน เพื่อคุณภาพสินค้าจะได้สดใหม่อยู่เสมอ และบรรยากาศแบบไทยแท้ ทั้งรสอาหาร บรรยากาศของร้าน และการบริการด้วยรอยยิ้ม

ข้อสังเกตเหล่านี้ ไข่จะรู้เพียงข้ามคืน ต้องอาศัยการเรียนรู้และซึมซับไม่น้อยกว่าครึ่งชีวิตที่อยู๋ในญี่ปุ่น จึงเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องการถ่ายทอดให้นักธุรกิจไทยได้รับรู้รับทราบกันต่อไป ถือว่าทำที่สุดแล้ว ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่เท่าการเป็นผู้เสียสละ จึงตั้งใจแบ่งปันประสบการณ์ในแดนอาทิตย์อุทัยกว่า 30 ปี ให้คนรุ่นหลังอย่างมุ่งมั่น

“คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เราเลือกที่จะอยู่ได้ แล้วสุดท้ายมันปลาย ความดีเท่านั้นที่จะเหลือไว้...”
เรื่องนี้นั้คุณพิมพ์ใจรู้ซึ่งเป็นอย่างดี เพราะตลอดมาที่ได้รับความชมจากเพื่อนนักธุรกิจชาวญี่ปุ่นนั้น เขาจะไม่ชมเป็นรายบุคคลโดยตรง แต่จะยกย่องไปที่รากเหง้าเลยทีเดียว ซึ่งคนเราต้องรักษาคุณความดีไว้ให้ยาวนาน เพราะ

แต่ละคนนั้น เมื่อออกไปต่างประเทศ ก็เสมือนเป็นตัวแทนของคนไทยในทุกแห่งด้วยเช่นกัน

“เขาจะไม่บอกหรอกค่ะว่า คุณพิมใจเก่ง แต่จะบอกว่าคนไทยเก่ง แต่ถ้าคุณพิมใจทำไม่ได้ เขาก็จะไม่บอก
หรอกค่ะว่า คุณพิมใจทำไม่ได้ แต่จะบอกว่าคนไทยทำไม่ได้ ซึ่งเราต้องพยายามทำในสิ่งที่ดีๆ”

และสิ่งที่คุณพิมใจได้พยายามทำก็คือ การเปิดสถาบันวัฒนธรรมไทยศึกษา ที่ได้ร่วมมือกับทางมหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนดุสิต และกระทรวงพาณิชย์ ที่ญี่ปุ่น เนื่องในวาระครบรอบ 120 ปี ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น
เพื่อเผยแพร่วิชาชีพอาหารไทย ภาษาไทย ตลอดจนศิลปะไทยด้านอื่น ทั้งการแกะสลัก นวดแผนไทย และรำไทย
ซึ่งได้รับความสนใจจากชาวญี่ปุ่นเป็นอย่างดี จนกระทั่งสามารถสร้างครูสอนแกะสลักไทยที่เป็นชาวญี่ปุ่นได้ด้วย

ตลอด 2 ปีที่เปิดสถาบัน มีแม่บ้านญี่ปุ่นมาเรียนทำอาหารไทยกว่า 300 คน ส่วนแกะสลักประมาณ 200 คน
โดยในหนึ่งคอร์ส จะเรียนประมาณ 4 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง

“เราอยากประชาสัมพันธ์ของดีของประเทศเรา ให้คนญี่ปุ่นรู้จักมากๆ ค่ะ ถ้าเขาสนใจในวัฒนธรรม และ
อาหารไทยได้รับการเผยแพร่ไปมากเท่าไร คิดว่าคนจะรู้จักเมืองไทยไปทั่วโลกเช่นกัน”

ยามที่ภาครัฐไปโรดโชว์ความพร้อมประเทศไทยให้กับคนญี่ปุ่น คุณพิมใจมักจะไป เป็นตัวแทนคนไทยบอกเล่า
แนะนำความเป็นไทยในด้านต่างๆ เสมออย่างมีความสุข

“ชีวิตนี้ดีใจที่เกิดมาได้มีโอกาสร่วมส่วนรวม แล้วก็ช่วยทำสิ่งดีๆ กลับไปประเทศไทย”

ยิ่งสุขมากขึ้นยามกลับเมืองไทย และได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

(สัมภาษณ์ มกราคม 2551)

“อดทน” ภาคาแห่งชีวิต

ของคุณประพันธ์ กล้าหาญ (วีระศักดิ์เล็ก วงศ์ประเสริฐ)

เจ้าของกิจการค่ายมวย “วีระศักดิ์เล็ก แฟร์เท็กซ์ มวยไทย ยิม”

เจ้าของร้านอาหาร “มวยไทยฟู๊ดส์” ในประเทศญี่ปุ่น

มวยไทย เป็นมรดกไทยโดยแท้ เพราะไม่เพียงสอนให้รู้จักลดทอนลีลาแม่ไม้มวยไทยได้ครบทุกกระบวนท่าเท่านั้น แต่ยังสอนให้มีความอดทนอีกด้วย

จากสังเวียนผ้าใบสู่สังเวียนชีวิต คุณประพันธ์ กล้าหาญ หรือวีระศักดิ์เล็ก วงศ์ประเสริฐ ชื่อที่รู้จักกันในแวดวงหมัดมวย จึงมีคำว่า “อดทน” อยู่เต็มเปี่ยม ไม่ว่าตกอยู่ในสถานการณ์ใด

และด้วยมวยไทยนี้เอง ที่นำพาให้เขาผ่านพันอุปสรรคมาได้ด้วยดี ที่ญี่ปุ่น ประเทศที่เขาแทบไม่เคยรู้จักมาก่อน ทั้งผู้คนและภาษา

จากตระกำลำบากสุดขีดจนแทบไม่เหลืออะไร กระทั่งประสบความสำเร็จ จนเป็นเจ้าของค่ายมวย 8 สาขา ในญี่ปุ่น รู้จักกันดีในชื่อ “วีระศักดิ์เล็ก แฟร์เท็กซ์ มวยไทย ยิม” และ “ร้านอาหารมวยไทยฟู๊ดส์” ที่เปิดไปแล้ว 2 สาขา ที่เมืองชิบะ

ส่วนที่อยู่อาศัย จากเดิมที่แทบไม่มีหลับนอน วันนี้มีบ้านเป็นของตัวเอง 3 หลัง ในมีโนว่า โตเกียว, ชิบะมะเคินดิ และเคินโนไโต ขณะครอบครัวพร้อมหน้าทั้งภรรยาและลูก

นอกจากนี้ ยังขยายกิจการมวยให้ขจรขจายข้ามประเทศ ถ้ายทอดสุดไปทั่วโลก ด้วยการเป็นโปรโมเตอร์มวยไทย M-1 อีกด้วย

“ตอนนี้ถ้าบอกคนญี่ปุ่นว่า มวยไทยวีระศักดิ์ ทุกคนต้องรู้จักครับ M ย่อมาจาก มวยไทย Muay Thai ส่วน 1 ก็คือ นัมเบอร์วัน ที่หนึ่งของโลก”

คุณประพันธ์เอ่ยอย่างมั่นใจ ซึ่ง M-1 นั้น ไม่ยากที่จะตีความ แต่กว่าจะรู้จักญี่ปุ่น เข้าใจญี่ปุ่นเช่นนี้ไม่ง่ายเลย

เริ่มต้นญี่ปุ่นดูเลือนรางเหลือเกินในความรู้สึก แต่ด้วยความขยันอยากทำงานทำ หลังจากแขวนนามในเมืองไทยแล้วอดีตนักมวยฉายา “วีระศักดิ์เล็ก” จึงไม่อดอดที่จะไปสอนชกมวยที่ญี่ปุ่นตามคำชวนของคนที่นี่

ไปถึงแล้ว ถึงรู้ว่า “โดนหลอก” นอกจากไม่ได้สอนชกมวยแบบเต็มเวลาแล้ว ต้องทำงานรับจ้างอย่างอื่นด้วยกว่าจะได้สอนชกมวยจริงๆ ก็หลังเลิกงานไปแล้ว ส่วนค่าแรงแทบไม่ต้องพูดถึง เพราะไม่เคยเต็มเม็ดเต็มหน่วย แต่ด้วยเลือนักสู้ลูกอีสาน จึงอดทนทำนานถึง 4-5 ปี ถือว่าอย่างน้อยๆ ได้อยู่กับสิ่งที่ตัวเองรัก คือมวยไทย

และด้วยมวยไทยนี่เอง ทำให้ชีวิตพลิกผันอีกครั้ง เมื่อได้ขึ้นชกที่ญี่ปุ่น ชนะคู่ชก 12 นัดรวด เข้าสู่ระดับแชมป์เปี้ยน จนเป็นที่รู้จักไปทั่ว จังหวะที่หมดคู่ชกนั่นเอง กามเทพก็แฝงศร ได้พบกับแฟนชาวญี่ปุ่น

ด้วยใจที่ยังรักในอาชีพหมัดมวยไม่เปลี่ยนแปลง จึงไปเข้าสนามกีฬาสอนมวยไทย เฉพาะวันอาทิตย์ ปรากฏว่าคนเริ่มชอบและมาเรียนมากขึ้น ที่สุดจึงตัดสินใจเปิดค่ายมวยเป็นของตัวเองในญี่ปุ่น

ตอนนั้นคุณประพันธ์ทนสู้กับความลำบากในญี่ปุ่นมาเป็นเวลา 9 ปีแล้ว แต่ความลำบากหาได้หมดไป เพราะคู่ชกรายใหม่กลายเป็นค่าเช่าแสนแพง ด้วยความกลัวว่าจะอยู่ไม่ได้ คุณประพันธ์จึงทำงานสองที่ แต่ความเหน้อยล้าก็ไม่เท่ากับความรู้สึกกดดัน ถูกกลั่นแกล้งสารพัดในฐานะคนต่างชาติที่เปิดค่ายมวยในต่างแดน ที่สุดจึงลาออกจากงานมาทำค่ายมวยอย่างเดียว

คราวนั้นเองที่ได้ทุ่มทุกเวลาทุกวินาทีให้กับค่ายมวย สอน 2 กระวด จากสิบโมงเช้าถึงบ่ายสอง ก็มาต่อทำโม่งเย็นถึงสี่ทุ่ม ทำให้มีนักมวยมาเรียนมากขึ้น จึงมีสาขาสองตามมา

ช่วงที่มีค่ายมวยแล้ว 3 สาขา และมีตึกของตัวเองมูลค่ากว่า 76 ล้านบาทไปแล้วหนึ่งแห่งนั้น ก็ได้รับการติดต่อจากคุณบรรจง บุษราคัมวงศ์ เจ้าของค่ายแฟร์เท็กซ์ และได้เป็นหุ้นส่วนกัน จึงได้ขยายเพิ่มขึ้นไปถึงสาขาที่ 8 ในระยะเวลาเพียงไม่ถึง 2 ปี ขณะที่คุณประพันธ์เองได้ซื้อตึกเพิ่มอีกที่หนึ่งที่เมืองชิบะ และมีแนวโน้มจะทำสนามมวยเพิ่มในอนาคต

“ทุกที่ที่เราเปิด เราจะไม่ให้มันใกล้กันนัก ห่างกันประมาณสามสิบกิโลเมตรขึ้นไป แล้วผมเองก็จะดูวันละสอง-สามที่ ไปเรื่อยๆ คือต้องวิ่งตลอดครับ”

คุณประพันธ์บอกถึงกลยุทธ์การเปิดค่ายมวยทั้ง 8 สาขาให้สำเร็จ ซึ่งมีนักเรียนรวมแล้วกว่า 1,600 คน ส่วนใหญ่เป็นคนญี่ปุ่น ที่สำคัญที่ค่ายมวยไทยแห่งนี้ไม่ได้สอนเฉพาะศิลปะแม่ไม้มวยไทยเท่านั้น หากแต่เป็นเรื่องวัฒนธรรมไทยด้วย

ใครไปดูบรรยายภาคการสอนค่านี้นอกจากจะเห็นนัก (เรียน) ชกค่านี้นอกหมัด เตะ ตั้งการ์ด ไปจนถึงสารพัดกระบวนท่าแล้ว ก็ยังจะเห็นการฝึกไหว้และพูดภาษาไทยอีกต่างหาก

“เราอยากให้คุณญี่ปุ่นได้รู้จักเมืองไทยมากๆ ยิ่งๆ ขึ้นครับ”

เมื่อขยับขยายมาทำร้านอาหารไทยฟู้ดส์แล้ว จึงเน้นบรรยากาศแบบไทย และสร้างสรรค์ครบวงจร เพราะคุณญี่ปุ่นเองชื่นชอบบรรยากาศแบบทานอาหารไปด้วย ดูโชว์ไปด้วย คุณประพันธ์จึงจัดให้เต็มที่

เมื่อไปถึงดึกที่ชิบะ จึงเห็นแยกส่วนชัดเจน ชั้นแรกเป็นค้ายมวย ชั้นสองเป็นร้านอาหาร มีดนตรีโพล์คของการแสดงรำไทย โชว์มวยไทย เต็มอ้อม ส่วนชั้นสาม เป็นนวดแผนโบราณ ซึ่งแล้วแต่ความชอบเป็นหลัก

จากความสำเร็จนี้ เวลาที่คนไทยไปญี่ปุ่น จึงได้พบกับคุณประพันธ์เสมอ อย่างคราวที่મેะเดียว-ซูเกียรติศักดิ์วีระกุล ไปโปรโมตหนังที่ญี่ปุ่น ผู้กำกับหนุ่มคนนี้ก็แสดงความปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้พบกับคนบ้านเดียวกันที่สำคัญเป็นคนที่ได้ดีแล้วไม่เคยลืมคนไทยด้วยกัน

โดยได้ชักชวนให้นักมวยเก่าไปทำงานด้วยกัน รวมแล้วเกือบ 40 คน ส่วนครอบครัวก็ได้สร้างบ้านให้พ่อแม่ถึงสามหลัง และพาน้องไปช่วยงานที่ญี่ปุ่นทั้งสิ้น

และที่ญี่ปุ่น คุณประพันธ์ก็อาศัยมวยไทยเป็นสื่อให้คนไทยในญี่ปุ่นได้มาพบปะกัน อีกทั้งยังถ่ายทอดสดรายการมวย M-1 ที่เขาเป็นโปรโมเตอร์มายังเมืองไทยด้วย

“อยากจะทำอะไรเพื่อประเทศชาติบ้าง ทั้งประเทศไทยและคนไทยที่ได้อยู่อาศัยครับ” คุณประพันธ์บอกถึงความตั้งใจ

“ถึงคนไทยและทุกคนที่ยังไม่มีโอกาสนะครับ อย่าไปท้อแท้กับชีวิต เราต้องมีความอดทน สักวันหนึ่งต้องเป็นวันของเราบ้าง ผมนี่จริงๆ ผมเป็นคนแพ้อผืน จะเรียกว่าเป็นความทะเยอทะยานก็ว่าได้ เรา ก็พยายามทำตัวเองให้เป็นอย่างที่เราฝันอยากเป็นให้ได้ ไม่ได้คิดอย่างเดียว แต่ต้องลงมือทำด้วย”

คุณประพันธ์ฝากบอกไปยังเพื่อนพี่น้องที่คนไทยทั้งหลาย

“ทุกอย่างที่ผมมีในชีวิตวันนี้ ไม่ใช่เป็นนักมวยแล้วจะทำได้นะครับ แต่ต้องมีความอดทนด้วย”

คุณประพันธ์บอกถึงเคล็ดลับแห่งชีวิตอีกครั้ง

(สัมภาษณ์ ธันวาคม 2550)

@แคนเบอร์รา-เมืองหลวงแห่งการนัดพบ

หากนครหลวงแห่งการท่องเที่ยวอย่างซิดนีย์ เป็นเหมือนใจใจที่มีชุกชุน ว่องไว เคลื่อนไหวตลอดเวลา เมืองหลวงของประเทศอย่างแคนเบอร์รา ก็คงไม่ต่างอะไรกับโคอาลา ที่นั่งเงียบ ดูเหนียวมอวย แต่ดูเข้มแข็งอยู่ในที่ และมีเสน่ห์เฉพาะตัว

ด้วยที่ตั้งยังเขตตะวันออกเฉียงเหนือ แวดล้อมด้วยภูเขา ป่า และอยู่เหนือน้ำทะเล 571 เมตร ทำให้ฤดูกาลของแคนเบอร์ราสวยงามทั้งสี่ฤดูกาล โดยเฉพาะช่วงฤดูใบไม้ผลิที่จะมีสีสันดอกไม้บานนานาพันธุ์ให้ชมกัน ในงานเทศกาลดอกไม้ยิ่งใหญ่ประจำปีอย่าง Floriade Australia's Celebration of Spring หรือพอถึงฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้ก็เปลี่ยนสีกลายเป็นสีทอง สีส้ม และสีแดงทั้งเมือง โดยยังคงความเป็นที่หนึ่งของผังเมืองที่เป็นระเบียบสวยงามและทันสมัยที่สุด

แคนเบอร์ราได้รับเลือกให้เป็นเมืองหลวงในปี 2451 เพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างเมลเบิร์นและซิดนีย์ โดยคำว่าแคนเบอร์รานั้นเป็นภาษาอะบอริจินีส แปลว่า ที่นัดพบ หรือที่ชุมนุม (meeting place) นอกจากทัศนียภาพงามตาในเมืองแล้ว แคนเบอร์รายังขึ้นชื่อไวน์รสเลิศด้วย จาก Canberra District ซึ่งเป็นแหล่งผลิตไวน์มากกว่า 160 ปี และมี Wine Harvest Festival เทศกาลไวน์ประจำปี จัดขึ้นราวเดือนเมษายนของทุกปี

คือกเตอร์ชาวไทยหัวใจธรรมะ

ดร.เอมอร ไชยชาญ

อาจารย์สอนและวิจัยวิชาแพทยศาสตร์ที่ Australian National University
กรุงแคนเบอร์รา ประเทศออสเตรเลีย

ความเสียสละและตั้งใจในการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค นับเป็นตัวอย่างของพุทธศาสนิกชนชาวไทยที่ได้นำธรรมะมาปฏิบัติในชีวิตอย่างแท้จริง และดร.เอมอร ไชยชาญ อาจารย์สอนและวิจัยวิชาแพทยศาสตร์ที่ Australian National University Canberra, Australia จึงเป็นสุภาพสตรีชาวไทยอีกท่านหนึ่งที่คนไทยในแคนเบอร์ราให้การยกย่องนับถือ

เพราะดร.เอมอร นั้น นอกจากมีงานหลักสอนอยู่แล้วยังได้มาดูแลกิจการด้านศาสนาอีกด้วย ตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีวัดไทยในแคนเบอร์รา กระทั่งรวบรวมศรัทธาชาวไทยก่อตั้งวัดธัมมโรได้สำเร็จ กลายเป็นศูนย์รวมและความภาคภูมิใจของคนไทยและชาวพุทธในออสเตรเลียในที่สุด

วัดธัมมโร เป็นวัดไทยนิกายเถรวาท เป็นวัดไทยแห่งเดียวในกรุงแคนเบอร์รา ตั้งอยู่บนถนนอาร์ชีบาบด์ เขตไลห์นัม กรุงแคนเบอร์รา ใกล้กับวัดเวียดนามและโบสถ์คริสต์ มีพระปริชาญาณวิเทศ (พระมหาศุภชัย ดิภขวิโร) เป็นเจ้าอาวาสในปัจจุบัน

นับแต่ก่อตั้งสำเร็จในปี 2536 ทางวัดมีกิจกรรมมากมาย ในวัดมีการจัดศาสนพิธีและกิจกรรมทางศาสนาในวันสำคัญต่างๆ ทั้งวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันสงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ โดยจัดให้มีการทำบุญตักบาตร สวดมนต์ รับประทานอาหาร ฟังพระธรรมเทศนา ปฏิบัติสมาธิภาวนา เวียนเทียน ครบถ้วน

โดยเฉพาะ การบวชชีพราหมณ์ ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งของวัดด้วย นอกจากนี้ยังจัดหลักสูตรสอนภาษาไทยแก่ผู้ที่สนใจเรียนภาษาและวัฒนธรรม เปิดฝึกอบรมมารยาทไทย เช่น การไหว้ กราบ การรับของ เป็นต้น แก่เด็กไทยในวันอาทิตย์

ขณะเดียวกันก็ได้เผยแผ่ความรู้ทางพระพุทธศาสนาให้กับสาธารณชน และผู้สนใจทั้งไทยและต่างประเทศ เช่น

จัดพิมพ์วารสารธรรมสาร (Dharma News) ราย 3 เดือน

ส่วนกิจกรรมที่มีผู้มาร่วมพิธีเป็นจำนวนมากที่วัด ได้แก่ งานบำเพ็ญกุศลออกพระเมรุพระบรมศพ สมเด็จพระศรีนครินทร์ราชชนนี เมื่อวันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2539 และงานพระราชพิธีกาญจนาภิเษกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช เมื่อวันที่ 9 มิถุนายนปีเดียวกัน หรืองานผ้าป่าช่วยชาติหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ก็มีพุทธศาสนิกชนชาวไทยมาร่วมทำบุญไม่น้อยทีเดียว วัดแห่งนี้จึงมีทั้งคนไทยและคนต่างชาติมาปฏิบัติธรรมเสมอๆ

ชาวต่างชาติและคนสมัยใหม่ จะหันเข้ามาสนใจพุทธศาสนามากขึ้น เพราะศาสนาพุทธเป็นที่มีเหตุผล เพราะฉะนั้นเมื่อเขาศึกษาพุทธศาสนา เขาก็รู้สึกได้ว่า พอใจที่ได้คำตอบที่เขาต้องการ แล้วในประเทศออสเตรเลียนี้คิดว่า พระพุทธศาสนาจะเจริญได้ดี เพราะเมืองเขาไม่ปิดกัน แล้วก็สนับสนุนด้วยค่ะ”

ดร.เอมอรเล่าถึงภาพที่คนมาปฏิบัติธรรมกันมากขึ้นอย่างปลื้มใจ เพราะถ้าย้อนไปหลายสิบปีก่อนนั้นไม่สะดวกสบายเหมือนสมัยนี้ เวลามีมนต์พระมาครั้งหนึ่ง ก็จะเข้าบ้านคาราวานให้พระจำวัด โดยได้รับความเมตตาจากท่านเจ้าคุณปริชาญาณวิเทศ เจ้าอาวาสปัจจุบัน มาตั้งแต่นั้น

ก่อนหน้าที่จะมีวัดธัมมโร มีการจัดตั้งพุทธสมาคมแห่งเอเชีย (Buddhist Society ACT) ณ กรุงแคนเบอร์รา ขึ้นในปี พ.ศ. 2522 ถือเป็นที่ยรวมของพุทธศาสนิกชนฝ่ายเถรวาทจากทุกประเทศทั้งไทย ลาว กัมพูชา ทิเบต ศรีลังกา เวียดนาม ออสเตรเลีย โดยดร.เอมอรเป็นประธานพุทธสมาคม จากนั้นมาจึงมีการขยายขยายเพื่อให้มีวัดไทยเป็นลำดับ ก่อนจะเป็นวัดเช่นในปัจจุบัน ก็เริ่มจากเข้าบ้านจนมาซื้อบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง กระทั่งท้ายสุดจึงตัดสินใจซื้อโบสถ์คริสต์ในที่สุด

โดยเงินที่นำไปซื้อ ก็มาจากตู้บริจาคของทางวัดทั้งสิ้น แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่พอ เพื่อความตั้งใจให้วัดไทยก่อตั้งได้อย่างแรงกล้า ดร.เอมอรถึงกับขายบ้านแล้วนำเงินมาช่วยวัดโดยไม่คิดดอกเบี้ย หลังจากปรึกษาสามีเรียบร้อยแล้วเห็นตรงกัน การให้โดยไม่หวังผลตอบแทนสัมฤทธิ์ผลอย่างรวดเร็ว ในวันหนึ่งเพียงไม่ถึงสองปีก็ปลดหนี้ได้ทั้งหมด

อย่างไรก็ดี ปัจจุบันนี้ก็ยังมีข่าตบัจฉัยต่างๆ อีกมาก ทางวัดจึงมีโครงการต่อเนื่อง อย่างโครงการสร้างเขตพุทธาวาส เพื่อร่วมฉลองในโอกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ครบ 60 ปี และทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ 80 พรรษา

“โครงการนี้เป็นการเชิดชู ทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราส่งเสริมศิลปะของไทยด้วยวัดที่สวยงาม มีทั้งเจดีย์ อุโบสถ และศาลาราย ซึ่งเป็นเขตพุทธาวาส ส่วนศาสนาก็โดยตรงเลย คือเราทำให้พระพุทธศาสนา ส่วนพระมหากษัตริย์ก็คือ การร่วมฉลองในปีมหามงคลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

โครงการนี้อยู่ระหว่างการหาทุน ซึ่งดูเหมือนดร.เอมอรหาได้มีความท้อแท้ใดๆ เพราะมุ่งหวังให้เป็นอีกหนึ่งศูนย์รวมให้คนไทย โดยเฉพาะนักศึกษาไทย จะได้มาทำบุญให้หายคิดถึงบ้าน ช่วงวันเสาร์อาทิตย์ ทางวัดจึงทำอาหารมากกว่าเดิม เพื่อให้คนไทยได้อิ่มอร่อย

“ถึงเราจะไปอยู่ต่างประเทศ ก็ขอให้ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด และรักษานบธรรมนียมประเพณีของคนไทยไว้ มีความภูมิใจในความเป็นไทย และขอให้อยู่อย่างไม่ประมาท คือมีสติอยู่กับปัจจุบันเสมอ พยายามรักษาศิลทำให้บริสุทธิ์ก็จะเป็นเกราะป้องกันและเป็นที่พักใจเราได้”

ด้วยวิธีนี้ ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนโดยอ้อมรักษาความเป็นไทยไว้ได้เสมอ

(สัมภาษณ์ มกราคม 2551)

เยี่ยมมไทยในต่างแดน
โดย สกัณฑ์ตา

ครอบครัวไทยหัวใจอบอุ่น...ที่ออสเตรเลีย

คุณอมรรัตน์ จันดี:

เจ้าของร้านอาหารชาติไทย และกรรมการสวัสดิภาพสมาคม

(Thai Welfare Association-TWA) ชิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย

คนไทยใจดี คำนี้เป็นจริงแท้ สำหรับน้ำจิตน้ำใจของคนไทยไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใดในโลก มักจะเกื้อกูลกันเสมอ อย่างคุณอมรรัตน์ จันดี หรือคุณตุ้ย เจ้าของร้านอาหารชาติไทยในชิดนีย์ ออสเตรเลีย ไม่เพียงประกอบธุรกิจอย่างเดียว แต่ยังได้ขยันสร้างสรรค์กิจกรรมดีๆ ให้คนไทยในต่างแดนรักและสมานฉันท์อีกด้วย

โดยเฉพาะโครงการ “อุ้มบุญ” เพื่อช่วยเหลือว่าที่คุณแม่ให้ได้มาพบปะพูดคุยกัน ประชาชนหัวอกเดียวกัน ที่อยู่ต่างบ้านต่างเมืองจนคลอດ และเติบโตกันไปหลายรุ่นแล้ว คุณตุ้ยได้แรงบันดาลใจในการริเริ่มโครงการอุ้มบุญขึ้นมา หลังจากที่ได้มีโอกาสกลับไปปฏิบัติธรรมที่เมืองไทยช่วงเข้าพรรษากับแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด ที่เสถียรธรรมสถาน และประทับใจในการสอนของแม่ชีคันสนีย์เป็นอันมาก

“ท่านสอนในหลักความจริงเป็นหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาที่มีเหตุและผล เราต้องกระตุกตัวเอง ด้วยการฟังธรรมะและปฏิบัติธรรมเพื่อจุดให้เรากลับมาที่เดิม โดยไม่หลงยึดติดกับความสำเร็จ”

ที่เสถียรธรรมสถาน คุณตุ้ยได้รู้จักโครงการจิตประภัสสร ที่แม่ชีคันสนีย์ก่อตั้งขึ้นด้วย เป็นโครงการเกี่ยวกับการดูแลเด็กตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ซึ่งเชื่อว่า หากคุณแม่มีจิตใจดี จิตลูกก็จะดีตาม ฉะนั้นการสวดมนต์ส่งกระแสจิตคุยกับลูกตั้งแต่ในครรภ์ จะทำให้ลูกออกมามีอาการที่แจ่มใสร่าเริง เติบโตเป็นเยาวชนที่มีคุณภาพ

พอกลับถึงชิดนีย์ คุณตุ้ยจึงเริ่มต้นทันที เพราะก่อนหน้านั้น สังเกตเห็นว่า 2-3 ปีที่ผ่านมา มีคนท้องหลายคนที่ต้องพบเจอปัญหาสารพัด เพราะปกติคนท้องก็ลำบากอยู่แล้ว ทั้งสภาพทางอารมณ์และร่างกาย ยิ่งอยู่ต่างบ้านต่างเมืองด้วยแล้ว ยิ่งหนักหลายเท่า จนหลายครั้งไม่รู้จะหันหน้าปรึกษาใคร ประกอบกับนึกถึงประสบการณ์ของตัวเองตอนท้องด้วยแล้ว คุณตุ้ยจึงไม่รอช้า จัดให้บรรดาว่าที่คุณแม่ทั้งหลายได้พบปะพูดคุยกันในที่ที่สุดโดยมีร้านอาหารชาติไทยเป็นจุดนัดหมาย

“บรรดาแม่ๆ ทั้งหลายจะได้รู้สึกดีที่ไปเจอกัน พูดภาษาเดียวกันเข้าใจ ก็ดีใจกันใหญ่ หลังคลอดแล้ว บางคนก็เป็นเพื่อนรักกันไปเลยก็มี เราก็มีความสุข รู้สึกดีเหมือนกันที่ได้ทำอะไรแล้ว ทำให้คนไทยสามัคคีกัน คิดว่ามันเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี สำหรับอย่างน้อยก็คนเป็นแม่”

คุณตุ้ยเล่าถึงความสุขที่บังเกิด ถือว่าบรรลุลความตั้งใจด้วย เพราะวัตถุประสงค์หลักของโครงการนี้คือ ต้องการให้คนไทยที่อยู่ต่างแดนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รักกัน และสร้างความอบอุ่นให้กันและกัน

ครั้งหนึ่งคุณตุ้ยก็ได้กราบเชิญแม่ชีคันสนีย์ไปเทศน์ให้กับว่าที่คุณแม่ในโครงการด้วย นอกเหนือไปจากเพลงธรรมะและบทเพลงธรรมะ จากเสถียรธรรมสถาน ที่เปิดให้ฟังกันเป็นประจำ

“อยู่เมืองไทย ว่าที่คุณแม่ทั้งหลายก็จะมีครอบครัวดูแล แต่ถ้าเป็นนอกประเทศแล้ว หายาก พอมีคนหยิบยื่นน้ำใจให้กันสักนิด ก็ถือว่าอบอุ่นมากแล้ว”

ด้วยยึดหลักการสร้างสังคมให้อบอุ่นเป็นที่ตั้ง พอคุณเก๋-สินีนางุ ขานทะราชา จากสวัสดิภาพสมาคม (Thai Welfare Association-TWA) ติดต่อมาเพื่อร่วมมือกัน เพราะมีโครงการที่ช่วยเหลือคนไทยในออสเตรเลียอยู่แล้ว ในชื่อ Thai Mother Group คุณตุ้ยจึงไม่ปฏิเสธเมื่อเห็นแนวทางเดียวกัน พร้อมตอบรับตำแหน่งกรรมการสมาคมด้วย

“คนไทยที่อยู่ต่างประเทศทำอะไรขอให้จับมือกันเถอะค่ะ ถ้าต่างคนต่างทำอาจจะไม่สำเร็จ การทำให้เป็นกลุ่มเดียวกัน มีจุดประสงค์เดียวกัน จะช่วยให้วิธีการทำงานต่างๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น”

คุณตุ้ยย้ำถึงความสำคัญในการร่วมไม้ร่วมมือกัน ซึ่งหลังจากที่สองโครงการร่วมมือกันแล้ว ปรากฏว่ามีคนมาร่วมโครงการเป็นร้อยคน บางคนมีคุณปู่คุณย่ามาด้วย จึงอบอุ่นใจและประทับใจไปตามๆ กัน

พอเห็นผู้ใหญ่ทำ บรรดาคนรุ่นใหม่ก็สนใจพากันมาเป็นอาสาสมัครในโครงการกันใหญ่ อย่างลูกชายของคุณตุ้ยเอง จบสถาปนิกแล้ว ก็มาช่วยสอนศิลปะให้กับรุ่นน้องๆ ด้วย ทำให้คุณตุ้ยมีแรงใจแรงกายทำกิจกรรมเพื่อสานต่อระหว่างเด็กรุ่นใหม่ กับเด็กรุ่นน้องที่เป็นเด็กตัวเล็กๆ ต่อไป

ครั้งหนึ่งที่มีการจัดแข่งขันกีฬา ไม่เพียงสนุกสนานเท่านั้น แต่คนเป็นพี่ก็ยังสามารถสอนคนเป็นน้องให้มีน้ำใจนักกีฬา อย่างนี้เป็นต้น ถือว่าเป็นการสอนให้เด็กๆ เติบโตด้วยความเป็นไทย ขณะเดียวกันก็ได้สร้างสปิริตให้กับเด็กตั้งแต่ยังเล็ก

สมาคมนี้มีกิจกรรมมากมายหลายด้านอย่างต่อเนื่อง ทั้งให้คำแนะนำนำรู้ทุกเรื่องให้กับคนไทย ที่ไปใช้ชีวิตในแดนจึงใจ และเปิดหลักสูตรอบรมด้านต่างๆ จึงเป็นศูนย์รวมคนไทยในชิตินี้ยทุกเทศทุกวัย พร้อมมีงานประเพณีไทยให้คนไทยได้ร่วมสนุกกันอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกลุ่มผู้หญิงและกลุ่มครอบครัว ที่ทางสมาคมใส่ใจเป็นพิเศษ

แม้คุณตุ้ยจะขอเน้นเป็นคนไทย แต่ด้วยความที่เป็นคนใจดี จึงเปิดกว้างรับคนที่มีใจเป็นไทย และสร้างสรรค์กิจกรรมสนุกๆ ให้เด็ก ๆ เสมอ อย่างการทำเมนูอาหารให้เด็ก ๆ ได้รับประทานกัน รวมไปถึงการเล่นเกมส์แข่งขัน หรือไม่กีแข่งป้อนอาหารคุณแม่ เป็นต้น พอจัดครั้งไหนกลายเป็นว่าต้องหัวเราะและมีความสุขกลับเสมอมา

“อยู่กับเด็ก ๆ จะสนุกจริงๆ”

คุณตุ้ยพูดพลางหัวเราะพลางอย่างมีความสุข ซึ่งปัจจุบันไม่เพียงเป็นที่ตุ้ยเท่านั้น แต่ยังเป็นแม่ตุ้ย หรือแม่ตุ้ย ของเด็ก ๆ อีกด้วย

ทั้งนี้มิใช่อะไรอื่น นอกจากความเป็นครอบครัวเดียวกันของคนไทยนั่นเอง

(สัมภาษณ์ กุมภาพันธ์ 2550)

@พิพิธภัณฑ์สงคราม

HMW เป็นพิพิธภัณฑ์ 3 แห่งหลักๆ ในโฮจิมินห์ซิตีที่ต้องไปเยือน นั่นคือ H-Ho City Chi Minh Museum พิพิธภัณฑ์โฮจิมินห์ M-Museum of Vietnamese History พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์เวียดนาม และ W-War Remnants Museum พิพิธภัณฑ์สงคราม

โดยเฉพาะพิพิธภัณฑ์สงคราม เป็นสถานที่ที่ผู้ไปเยี่ยมเยือนมักจะไม่พลาดเข้าไปเรียนรู้ ด้วยเรื่องราวที่จัดแสดงนั้นสะท้อนสะท้อนใจไปด้วยบรรยากาศของการเข่นฆ่ากันของมนุษย์ในอดีต ผ่านทั้งภาพถ่าย วิดีโอระเบิดเก่า และยุทธโศกประณศมัยก่อน ได้ข้อคิดสอนใจในความรุนแรงที่ไม่ควรให้เกิดขึ้นอีก ไม่ว่าจะที่ไหนในโลก อีกทั้งความรุนแรงไม่อาจยุติความรุนแรงได้ เรียนรู้สงครามเพื่อนำไปสู่ความสงบได้ที่พิพิธภัณฑ์นี้ ยังถนน Vo Van Tan ในเขต District 3 โฮจิมินห์ซิตี

ภาคภูมิใจในความเป็นไทย

คุณจิรัฐดา สุดหอม เจ้าของร้านอาหารชาวไทยในโฮจิมินห์ซิตี
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ไม่ใกล้ไม่ไกลไปจากเมืองไทยไปยังทิศตะวันออก ในดินแดนที่ถูกรูทางเศรษฐกิจเรียกขานว่า เสือตัวใหม่อย่าง สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้น ทำให้คนทั่วโลกมุ่งหน้าแสวงหาการลงทุนใหม่ๆ มากมาย ไซ่ง่อน หรือ โฮจิมินห์ซิตี จึงรายล้อมด้วยผู้คนหลากเชื้อชาติและภาษา คนไทยเองที่ไปเยือน และอยู่ที่นั่นก็มีไม่น้อยเช่นกัน มองผาดเผินคนเวียดนามกับคนไทย อาจดูคล้ายกันบ้างทางด้านหน้าตา ผิวพรรณ แต่ภาษาและอากัปกริยาที่แสดงออกแท้จริงแล้ว ถือว่าห่างกันลิบลิบ จนอาจเกิด Culture Shock ได้ง่ายๆ และเกิดอาการคิดถึงบ้านขึ้นมาทันทีทันใด

หากแต่ได้รู้จักและเข้าใจแล้ว มักจะอยู่ได้นาน และผสมผสานความต่างความเหมือนได้อย่างลงตัว เจกเช่นคุณจิรัฐดา สุดหอม หรือคุณเชอรี เจ้าของร้านอาหารชาวไทย ร้านอาหารไทยเก่าแก่ ในโฮจิมินห์ซิตี ที่เธอได้ลงหลักปักฐานอยู่ที่นั่นกับครอบครัวมานานกว่าสิบปีแล้ว แต่ยังคงความภาคภูมิใจในความเป็นไทยไว้อย่างเหนียวแน่น

“ชินจ๋า, ไตย หล่าย เหงื่อย ท้าย”

น้ำเสียงที่เธอเอื้อนเอ่ยอันมีความหมายว่า “สวัสดิ์คะ, ฉันเป็นคนไทยคะ” เป็นไปด้วยความมั่นใจ ภูมิใจทั้งในคำพูดและแววตาทุกครั้งทีแนะนำตัวด้วยภาษาท้องถิ่นของที่นี่

แต่กว่าจะพูดภาษาเวียดนามได้คล่องแคล่ว นอกเหนือไปจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษกับคุณไซมอน ผู้เป็นสามี เวลาผ่านไปถึง 7 ปี เพื่อสื่อสารกับพี่เลี้ยงของลูกให้รู้เรื่อง

ชีวิตคนเราอาจถูกออกแบบมาแล้วก็เป็นได้ แรกเริ่มเดิมทีคุณเชอรี ไม่ได้คิดว่าจะใช้ชีวิตในต่างแดนด้วยซ้ำ แต่พรหมลิขิตได้นำพาให้สาวรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เพิ่งเรียนจบไม่นานได้พบพานเนื้อคู่ในที่ทำ งานเดียวกัน จากนั้นไม่นานเมื่อคู่หมั้นหนุ่มย้ายไปประจำที่เวียดนาม เธอจึงตัดสินใจไปดูลาดเลากับพี่สาว ก่อน จะตกลงใจใช้ชีวิตคู่กันที่นั่น

ร้านอาหารก็เช่นกัน จากแค่สามมีร่วมกับเพื่อน กลับกลายเป็นเจ้าของ หลังจากเพื่อนย้ายกลับประเทศ คุณเชอร์และสามีจึงตัดสินใจซื้อหุ้นและดำเนินธุรกิจเองทั้งหมด และต้องเป็นอาหารไทยเท่านั้นที่ตั้งใจไว้ ซึ่งในเวลานั้นมีเพียงแค่ 2 ร้าน ก่อนจะเพิ่มมาเป็นอีกหลายสิบร้านในปัจจุบัน แต่คุณเชอร์เองก็ไม่ได้กังวลใจกับคู่แข่งทั้งหลาย เพราะทางร้านเน้นกลุ่มลูกค้าคนท้องถิ่นเป็นหลักอยู่แล้ว จึงประสบความสำเร็จ

“ร้านชาวไทย” จึงกลายเป็นจุดหมายแห่งความอร่อยแบบไทยๆ ของคนที่นี่มาตลอด แม้กระทั่งคณะทัวร์ชาวไทยเอง หลังจากท่องเที่ยวโฮจิมินห์แล้ว มักจะมาปิดทริปกันที่ร้านอาหารชาวไทยอยู่เสมอ

กว่าจะมาถึงจุดนี้ คุณเชอร์ถือว่าไม่ง่ายเลย ยากสุดคือการปรับตัวทางด้านวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม แรกๆ นั้นเดินไปไหนก็เกรงกลัวอันตรายไปหมด กระทั่งผ่านไปสักระยะหนึ่ง และเริ่มพูดภาษาท้องถิ่นได้ จึงเริ่มคุ้นชิน นานวันเข้าจึงรู้สึกสนุกที่จะเรียนรู้ ในเสียงสูงๆ ต่ำๆ เหมือนภาษาไทย รวมถึงด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างที่เธอต้องเรียนรู้และฝ่าฟัน เช่นเรื่องการใช้เท้า รวมถึงการถูกเนื้อต้องตัวที่คนไทยถือว่าไม่สุภาพ แต่สำหรับคนเวียดนามจะถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่ปัจจุบันเฉยๆ เพราะเข้าใจแล้ว

“คนเวียดนามที่มีบริษัทเขาก็พยายามผลักดันให้บริษัทเข้าตลาดหุ้น เขาถึงโตเร็วและมีเงินมาก ส่วนนักลงทุนต่างชาติที่สนใจลงทุนในเวียดนามก็มีมาก เงินจึงไปที่เวียดนามหมด เพราะมีธุรกิจหลายอย่างมาก ซึ่งบางอย่างเราคาดไม่ถึง”

วแล้ว เธอจึงยกตัวอย่างให้ฟัง กลุ่มธุรกิจที่มีนักลงทุนเข้ามาลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่งคือ อสังหาริมทรัพย์ โรงแรม, รีสอร์ท, Office Building, Service Apartment ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความเชื่อมั่นในศักยภาพของเวียดนามทั้งสิ้น

“นักธุรกิจที่เป็นชาวเวียดนามเอง ถ้าให้ความสนิทสนม ให้ความจริงใจแล้ว เขาจะเป็นเพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นเพื่อนที่ดีมากค่ะ”

สำหรับการเพิ่มพลังใจของคุณเชอร์ คือการไปร่วมงานในวาระสำคัญๆ ที่ทางสถานกงสุลไทยจัดขึ้น โดยเฉพาะ 5 ธันวาคม และ 12 สิงหาคม ของทุกปี ที่คุณเชอร์จะไม่พลาดเด็ดขาด หนึ่งในเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมีที่กระหึ่มก้องทั่วยังสถานกงสุล พร้อมการถ่ายทอดสดจากท้องสนามหลวง ประเทศไทย ในแต่ละวันสำคัญจึงมีเสียงของคุณเชอร์ด้วยเสมอๆ

“สังคมคนไทยที่เวียดนาม แม้จะมีกลุ่มกระจัดกระจาย แต่พอเป็นวันพ้อ วันชาติ ทุกคนพาครอบครัวมา แล้วใส่เสื้อเหลืองกันหมดเลย อย่างปีที่ผ่านๆ มา จัดที่สถานกงสุลไทย มีมาเกือบ 500 คน จากตอนแรกกะไว้แค่ 300 คน”

คุณเซอร์เล่าถึงบรรยากาศที่แสนปลื้มใจ นอกจากนี้ ยามที่สมาคมนักธุรกิจไทยจัดงานลอยกระทง คุณเซอร์ก็จะไปร่วมด้วยเช่นกัน ในฐานะผู้ร่วมสนับสนุนด้านอาหาร

พอถึงวันว่างก็จะชักชวนกลุ่มเพื่อนเล็กๆ ไปทำบุญกันที่วัด ซึ่งเป็นวัดเวียดนาม และสวดโดยพระเขมร แต่ด้วยความศรัทธาในพระศาสนา จึงมองข้ามความแตกต่างของการสวดที่คุ้นเคยไปในที่สุด กระทั่งได้กลับเมืองไทย จึงได้ไปวัดที่บ้านเกิด จ.ระยอง กับลูกชายและสามีอย่างอึดอัดใจ

โดยเฉพาะลูกชายนั้น คุณเซอร์ว่าหวังให้ซึมซับความเป็นไทยในทุกด้าน นอกเหนือจากศาสนาแล้ว ยังเน้นด้านภาษาไทย และ วัฒนธรรมไทยด้วย เนื่องจากประทับใจการร้องเพลงชาติและเพลงสรรเสริญพระบารมีของเด็กลูกครึ่งไทยที่สหรัฐอเมริกา คราวที่ไปเที่ยวที่นั่นกับเพื่อนๆ

“เข้าใจว่า ที่อเมริกามีวัดไทยเยอะ คนไทยก็รวมกลุ่มกัน มีการเรียนการสอนภาษาไทย แต่ที่เวียดนามไม่มีเลยตั้งใจว่าจะจ้างครูภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยไฮจิมีนห์มาสอนภาษาให้ลูกด้วย อยากให้ลูกร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมีให้ได้”

โดยไม่ลืมที่จะชักชวนเพื่อนชาวต่างชาติ ได้สัมผัสความเป็นไทย ซึ่งได้ผลทุกครั้ง

“เพื่อนฝรั่งที่มาเที่ยว เขาก็ปลื้มคนไทยมากกว่าคนไทยมีความสุขอ่อนโยนอบอุ่น ก็อยากให้เก็บตรงนี้ไว้ค่ะ”

แต่ถ้าสนใจเวียดนาม คุณเซอร์ก็บอกว่า “ไปดูนะคะ บ้านเมืองเขาน่าสนใจ”

และที่สำคัญ มี “ร้านอาหารไทย” ของคนไทย และรอยยิ้มยิ้มแบบไทยๆ รอยอยู่อย่างไม่เปลี่ยนแปลง

(สัมภาษณ์ กันยายน 2550)

พลังไทยช่วยไทย

คุณชุมพล ปิยานนท์พงศ์ นายกสมาคมนักธุรกิจไทย ในเวียดนามบริษัท
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

คนไทยแม้จะอยู่แสนไกล แต่ก็ยังรักและห่วงใยต่อเมืองไทย และคนไทยอยู่ตลอดเวลา ดังเช่น คุณชุมพล ปิยานนท์พงศ์ นายกสมาคมนักธุรกิจไทย (TBA-The Thai Business (Vietnam) Association) ณ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ที่ได้มีโอกาสใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเกือบยี่สิบปีมาแล้ว

...สิ่งที่ผมทำอยู่ทุกวันนี้ ก็คือ พยายามให้คนไทยอยู่ด้วยกันมากขึ้น รักกันมากขึ้น อย่างกระจัดกระจาย ไม่เช่นนั้น เราจะสู้คนอื่นเขาไม่ได้ ตอนนี้เรามีสมาคมอยู่ที่นี่ เราก็พยายามจะช่วยเต็มที่...

คุณชุมพลเล่าถึงความตั้งใจจริงในการก่อตั้งสมาคมมาตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2542 และมีบริษัทร่วมเป็นสมาชิกกว่า 70 บริษัทแล้ว ถือว่าไม่น้อยทีเดียว

“เราพยายามจะสร้างกลุ่มขึ้นมาเพื่อสร้างภาพพจน์ของคนไทยในเวียดนาม เพื่อให้คนไทยอยู่สบายขึ้นในเวียดนาม เพราะว่าคนไทยที่มาอยู่และทำงานที่นี่ก็ไม่น้อยเลยนะครับ”

คุณชุมพลย้ำให้เห็นถึงความสำคัญในการรวมกลุ่มกัน เพราะหากว่าเป็นกลุ่มก้อนกันแล้วทำสิ่งใดย่อมสำเร็จ

โดยจำนวนคนไทยที่ว่ามีประมาณพันกว่าคน แต่ที่เข้ามาร่วมกิจกรรมมากที่สุดประมาณ 600-700 คน กระจายอยู่ในหลายอุตสาหกรรมหลักๆ คือ เครื่องเจริญโกคัณฑ์ นอกนั้นเป็นกลุ่มซีเมนต์ไทย อุตสาหกรรมสี ข้าราชการ และนักธุรกิจทั่วไป

คุณชุมพลเล่าให้ฟังด้วยว่า เริ่มแรกนั้น จำนวนคนไทยก็ไม่มากมายเท่าไรนัก เข้าๆ ออกๆ มากก็จริง แต่ส่วนใหญ่เป็นลักษณะดูลาดเลาเสียมากกว่า และทยอยมาเป็นระยะๆ โดยระหว่างปี พ.ศ. 2534-2538 นั้น เป็นกลุ่มเก่าแก่ แต่หลังจากนั้นเป็นกลุ่มลูกจ้างมากขึ้นในราวปี พ.ศ. 2539-2548 จนกระทั่งปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา กลุ่มเก่าแก่จึงกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากทางเวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก ลู่ทางเศรษฐกิจสดใสกลุ่มนักธุรกิจคนไทยจึงกลับมาคึกคักอีกครั้ง

“คนเวียดนามเขาทำอะไรเร็ว เหมือนเป็นกลุ่มเกษตรกรที่เรียกได้ว่า หัวใจสู้”

คุณชุมพลบอกถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของเวียดนามเป็นไปอย่างรวดเร็ว ล้ำหน้าหลายประเทศในเอเชีย เห็นได้ชัดว่าในช่วง 10 ปีมานี้ สินค้าเกษตรกลายเป็นสินค้าส่งออกอันดับต้นๆ ของโลกไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นข้าว กาแฟ หรือแม้กระทั่งพริกไทย

ส่วนที่ดินในประเทศก็มีราคาแพงขึ้นมาก โดยเขตโฮจิมินห์ซิตี้ซื้อขายกันเป็นตารางเมตรเช่นเดียวกับเมืองใหญ่ๆ ทั่วโลก รวมถึงค่าที่พักโรงแรมระดับห้าดาว ก็กระโดดจาก 60 เหรียญ ขึ้นไปถึง 200 เหรียญ และบางครั้งมีคนเข้ามามากจนกระทั่งจองไม่ได้ก็มี

“เวียดนามมีความพยายามปรับปรุงแก้ไขกฎหมายมาโดยตลอด ถึงวันนี้เรื่องการต้อนรับนักลงทุน ทำได้ดีมากครับ”

และเพื่อให้เรารู้เรามากขึ้น คุณชุมพลจึงยังเล่าต่อด้วยว่า คนเวียดนามที่คนไทยจะเข้าไปพบเจอในสนามการค้าเดียวกันนั้น ไม่ธรรมดา แบ่งเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน กลุ่มหนึ่งเป็นเวียดพันทะเล หรือคนเวียดนามที่ไปอยู่ต่างประเทศ กับกลุ่มสอง คนเวียดนามในประเทศ ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีความเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ

ที่สำคัญคือ การมี “กลุ่ม” อยู่ในหลายๆ ประเทศ ส่งผลให้การกระจายสินค้าออกไปในตลาดต่างประเทศทำได้ง่าย เพียงแค่ติดต่อกับคนเวียดนามที่อยู่ในประเทศนั้นๆ ทุกอย่างก็เป็นไปด้วยความรวดเร็วและประสบความสำเร็จ

แต่ถึงแม้คนเจ้าของประเทศจะเก่งและเก่า ในสายตานายกสมาคมธุรกิจไทย ยังเล็งเห็นโอกาสอีกมากที่รออยู่เบื้องหน้าทุกระดับ

“โอกาสยังมีมหาศาลครับ ผมเห็นลูกจ้าง ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างไทย ลูกจ้างบริษัทต่างชาติที่เข้ามาอยู่ในเวียดนามหลายๆ ปี แล้วออกจากบริษัท มาทำธุรกิจของตัวเองในเวียดนาม ผมก็เห็นมือเปล่าๆ กันทั้งนั้นแหละครับ และผมก็ไม่เคยเห็นใครพลาดสักคนเดียวเลย ก็แสดงว่าในตลาดเวียดนามยังเปิดกว้างอยู่”

คุณชุมพลย้ำถึงอนาคตอันสดใส ซึ่งทุกอย่างเป็นไปได้แน่ ขอเพียงให้กลุ่มนักธุรกิจคนไทย “จับมือ” กันให้เหนียวแน่นก็พอ

“ถึงแม้จะเป็นธุรกิจเดียวกัน เคยแข่งขันกันมาในเมืองไทยใดๆ ก็แล้วแต่ ถ้าออกนอกบ้านนะครับ ช่วยๆ จับมือกัน เพื่อที่จะเป็นกลุ่มเป็นทีมเดียวกัน เพราะต้องไปแข่งขันกับคนอื่นเขา อย่าแข่งขันกันเองในพื้นที่นอกบ้าน

เราต้องเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันให้มากที่สุด นั่นคือสิ่งที่ผมอยากเห็นมานานแล้วครับ...”

ที่ผ่านมาในฐานะนายกสมาคม จึงได้จัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

อย่างกลุ่มคนไทยกับกลุ่มข้าราชการ สถานกงสุลไทย กระทรวงพาณิชย์ จะมีหลายกิจกรรม อาทิ ดิกอล์ฟ เล่นโบว์ลิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะการจัดการแข่งขันกอล์ฟในวาระสำคัญก็เคยเกิดขึ้นแล้ว เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญพระชนมพรรษา 80 พรรษา และในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี

รวมไปถึงงานประเพณีใหญ่ๆ ก็จัดกัน อย่างงานลอยกระทง ที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้แห่งใดในโลก โดยครั้งหนึ่งได้ยกไปจัดยังรีสอร์ทใหญ่นอกเมืองโฮจิมินห์ พร้อมจัดประกวดนางนพมาศ ทั้งไทยและเวียดนามอีกด้วย ซึ่งมากกว่าความทรงจำสุดประทับใจแล้ว คือการได้เผยแพร่ความเป็นไทยให้เจ้าของบ้านได้รู้จักนั่นเอง

“คนไทยกลุ่มอื่นๆ ผมก็จะเป็นคนคอยปลุกให้เขาเข้ามาอยู่รวมกันอยู่ตลอดเวลา จัดรายการให้เขามาพบกันอยู่เรื่อยๆ ครับ”

โดยกิจกรรมต่างๆ นั้น จัดร่วมกับทางนักธุรกิจเวียดนามตลอด หากมีการหารายได้ ส่วนใหญ่จะนำรายได้มอบให้กับทางเวียดนาม เพื่อนำไปสมทบทุนสร้างบ้านวิรชน และช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติต่างๆ

สำหรับคุณชุมพลนั้น เข้ามาเวียดนามครั้งแรกในปี พ.ศ.2532 กับเครือเจริญโภคภัณฑ์ แต่ปัจจุบันได้ลาออกมาประกอบธุรกิจส่วนตัวผลิตอาหารเลี้ยงปลา และแม้มีเวลากลับไปเยี่ยมบ้านเกิดที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลานั้นบ่อยครั้ง แต่คุณชุมพลก็มีความสุขกับการใช้ชีวิตอยู่นอกเมืองโฮจิมินห์ที่ไม่พลุกพล่านมากนัก และจะยังมีความสุขหากได้เห็นคนไทยรักและรวมพลังกันมากขึ้น

(สัมภาษณ์ ตุลาคม 2550)

รางวัล Thai select

รางวัล Thai select

คู่มือ คุณคุณ

อาหารไทยมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมายาวนานยิ่งมีการยกระดับสู่มาตรฐานด้วยแล้วอาหารไทยย่อมโดดเด่นเป็นที่ยอมรับไปไกลทั่วโลกได้ไม่ยากนัก และ รางวัล "Thai Select" จากกรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ประเทศไทย คือมาตรฐานที่เวลานั้น

รางวัล "Thai Select" ไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์แห่งคุณภาพของร้านอาหารไทย ที่ได้รับการรับรองโดยรัฐบาลเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภคชาวต่างชาติด้วยว่า ทุกครั้งที่ลิ้มรสอาหารไทย เชื่อมั่นได้ว่าเป็นอาหารไทยแท้ โดยฝีมือคนไทย ตลอดจนวัตถุดิบ รสชาติ และการตกแต่งร้านแบบไทยๆ ทั้งสิ้น

โดยจะพบเห็นรางวัล "Thai Select" ในหลายที่หลายแห่ง ตามที่จัดแบ่งคัดสรรไว้ถึง 4 ประเภทด้วยกัน นั่นคือ

หนึ่ง ประเภทอาหารไทยแท้ (Traditional Thai Cuisine) ทั้งแบบที่บริการเฉพาะที่เคาน์เตอร์และแบบที่ให้บริการเสิร์ฟตามโต๊ะอาหาร

สอง ประเภทอาหารไทยประยุกต์ (Modern Thai Cuisine) ทั้งแบบที่บริการเฉพาะที่เคาน์เตอร์และแบบที่ให้บริการเสิร์ฟตามโต๊ะอาหาร

สาม ประเภทร้านอาหารที่ขายอาหารเฉพาะ (Special Thai Cuisine) เช่น ร้านก๋วยเตี๋ยว ร้านขนมไทย เป็นต้น

สี่ ประเภทร้านอาหารที่มีเครือข่าย (Chain Restaurant) ที่มีเมนูอาหารไทยซึ่งได้รับการพัฒนาาร่วมกับรัฐบาลไทย

ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วรับรองถึงความเยี่ยมยอดของอาหารไทยทั้งสิ้น

การจะได้มาซึ่งรางวัล Thai Select มีหลายองค์ประกอบในการพิจารณา ต้องเป็นผู้ประกอบการร้านอาหารไทยในต่างประเทศที่มีคุณสมบัติครบตามที่กำหนด คือ เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนเป็นสถานประกอบการด้านการบริการอาหารไทยในประเทศนั้นๆ เป็นผู้ที่ยื่นทะเบียนในฐานข้อมูล กรมส่งเสริมการส่งออก และมีภาพลักษณ์

ของกิจการที่ดี ไม่มีประวัติเสียหายในการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนไม่มีข้อร้องเรียนใดๆ

พร้อมถือหลักฐานเบื้องต้นเพื่อยืนยันว่า เป็นร้านที่เปิดมาแล้ว 6 เดือน (เป็นอย่างน้อย) ในร้านมีรายการอาหารไทยไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของรายการอาหารทั้งหมดที่ให้บริการรวมถึงเครื่องดื่มและของหวาน อีกทั้งเป็นร้านที่ส่งเสริมและใช้วัตถุดิบจากประเทศไทย ตลอดจนมีการส่งเสริมแรงงานชาวไทย หรือผู้ปรุงอาหารผ่านการอบรมหลักสูตรที่รับรองโดยรัฐบาลไทย และได้รับการตรวจมาตรฐานความปลอดภัยของอาหาร (Food Safety) เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพียงเท่านี้ก็ถือว่ามีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาให้ได้รับรางวัลแล้ว

เมื่อผ่านเกณฑ์การตรวจสอบแล้ว กรมส่งเสริมการส่งออก จะมอบใบประกาศนียบัตรรับรองให้ โดยมีผลการรับรองเป็นเวลา 3 ปี และผู้ประกอบการสามารถสมัครเพื่อขอต่ออายุของเครื่องหมายได้ โดยคณะกรรมการจะพิจารณาตามกฎหมายเกณฑ์เช่นกัน

ทั้งนี้ สิทธิประโยชน์ของร้านอาหารที่ได้รับรางวัล Thai Select มีมากมาย เช่น จะได้รับการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ ในท้องถิ่น, ได้รับการพิจารณาในการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมพ่อครัวแม่ครัว หลักสูตรผู้ประกอบการอาหารไทยในต่างประเทศ, มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา ส่งเสริมการขายและประชาสัมพันธ์ รวมทั้งจะได้รับสิทธิประโยชน์ในการเข้าร่วมกิจกรรมของกรมส่งเสริมการส่งออก (THAIFEX) ที่จัดขึ้นเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าอาหารไทยระดับประเทศและท้องถิ่น อีกด้วย

นอกจากนี้มาตรฐานอาหารไทยเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลกแล้ว รางวัล "Thai Select" ยังนำมาซึ่งเครือข่ายที่เหนียวแน่นของผู้ประกอบการคนไทยไปพร้อมๆ กัน สนใจติดตามรับข้อมูลข่าวสารของร้านอาหารไทยได้ที่ www.thailandrestaurant.com

เยี่ยมไทยในต่างแดน พาไปเยี่ยมเยียน

24 เรื่องราวจากคนไทยที่ขอดเยี่ยมในต่างแดน 11 ประเทศทั่วโลก
ที่แม้จะอยู่ไกลบ้าน แต่จิตวิญญาณแห่งความเป็นไทยยังคงแน่น

นับวันความห่วงหาอาทรต่อบ้านเกิดเมืองนอนยิ่งมากมาย

ไม่ว่าจะอยู่ ณ ประเทศใด ก็ล้วนรักเมืองไทย ไม่ต่างจากคนที่อยู่ในบ้าน

และพร้อมจะแบ่งปันซึ่งกันและกันอยู่เสมอ

คุณล่ะ พร้อมให้เราไปเยี่ยมเยียนหรือยัง?

ISBN 978-616-90150-3-1

9 786169 015031 >